

MUTANT CHRONICLES

GREAT BATTLE FOR LUNA

Lidstvo zažívá strach z neznámého. Uplynuly dva roky od poslední Velké bitvy, takže by podle zažitých logiky Černé legie měla začít další. Jenže nikdo se nedokáže shodnout na tom, kam bude útok tentokrát směřován. V Kartelu kvůli tomu po celé dva roky probíhala bouřlivá jednání, ovšem bez žádného jednotného výsledku. Optimistická část vyslanců tvrdí, že žádná další Velká bitva nebude, protože na Merkuru se podařilo navždy uzavřít všechny budoucí teleportační portály, které byly do té doby používány jako nástroj invaze. Druhá část tvrdí, že tohle přeci Černou legii nemůže odradit. Tvrdí, že nová invaze bude směřována na planetu, kterou Legie dosud vynechávala – Temný Eden. Mohla by to být ona předpovídaná závěrečná bitva proti Temnotě. Třetí část emisarů zastává názor, že Legie zaútočí na centrum lidstva, na Lunu. Bylo by to logické, protože zde má své sídlo Kartel i Bratrstvo. Kardinál vyslyšel všechna varování a nařídil proto stáhnout velkou většinu všech armád a flotil Bratrstva k Temnému Edenu a Luně. Kartel se nechal inspirovat a provedl totéž. Korporace však považovaly další velkou invazi Legie za málo pravděpodobnou a proto nechaly ozbrojené síly na svých územích, i když v plné pohotovosti kdykoliv vyrazit do boje.

Černá legie dobře věděla, že nyní je vhodná doba na další Velkou bitvu, ovšem ztráta portálů celou věc zkomplikovala. Měla naštěstí ale záložní plán. Tentokrát nebude invaze vedena z povrchu, nýbrž z vesmíru. Apoštolové vybrali své nejschopnější Nefaritské vojevůdce zaměřené na vesmírné operace. Každý z těchto Vojevůdců povede obrovskou flotilu lodí, která bude mít jen jediný cíl – prostřílet si cestu k Luně a vybombardovat ji z orbity. Žádné obsazení se tentokrát nekoná, pouze kompletní destrukce. V pěti koutech Sluneční soustavy se proto ihned začaly shromažďovat všechna plavidla Černé legie, včetně obrovského množství personálu a bojových jednotek pro nalodovací útoky.

Každý z Vojevůdců má své velitelství na palubě obrovské lodi vytesané z jednoho kusu asteroidu. Tato loď mu slouží nejen jako vlajková loď, ale také jako plnohodnotná Citadela. Algerothův Vojevůdce Gharchuk, jehož sídlem je Loď smrti, shromáždil svoji legii Krvavých drápů. Ilianina Vojevůdkyně Irchoosa, jejíž sídlo je Loď duchů, svolala své služebníky z legie Šedých plenitelů. Semaiův Vojevůdce Trontas sídlící na Lodi stínů, mobilizoval osobní legii Černých psů. Muawijheův Vojevůdce Marjhan na palubě Lodi strachu zavolal svoji legii Silných kopí. Demnogonisův Vojevůdce Ernak na palubě Lodi náказы sjednotil svoji legii Reza-vých čepelí.

Pětice flotil se dala ihned do pohybu. Předchozí oslabovací útoky na Pás asteroidů donutily Imperiál a Kybertronik značně omezit své operace, takže jejich flotily nestály v cestě. Lodě Černé legie letěly k Pásu asteroidů konvenčním pohonem, protože cestou nabíraly různé zásoby a posily ze všech základů. Jakmile ale Pás překročily, ponořily se do Prázdnoty. Pás byl překročen na místech, kde se nacházely neobydlené či zruinované asteroidy, kde žádná z korporací neměla své stanice. Tak se velké množství lodí dostalo skrz téměř nepozorovaně. Pokud cestou narazily na nějaké obchodní či průzkumné lodě, zničily je dříve, než mohly poslat varování ostatním.

Černá legie si vše chtěla pojistit. Proto vyslala malý průzkumný předvoj, který opustil Prázdnotu jako první a doletěl do blízkosti Luny. Ovšem i tento předvoj byl dostatečně silný, aby si poradil s velkou flotilou. Když se okolo Luny otevřely prostorové trhliny, lodě Bratrstva a Kartelu zrovna prováděly nácvičky případné obrany. Zkoušely, jak nejlépe sestavit flotilu, aby byla schopna neprodyšně obklopit celou Lunu. Nikdo neměl ani ponětí o tom, že se nepřátelské lodě nezadržitelně blíží. Když bylo ztraceno spojení s jednou lodí Kartelu, všichni to považovali jen za poruchu komunikace. Pak ale mizelo spojení s dalšími a dalšími loděmi. A nakonec se na radarech objevilo mnoho červených teček.

V tu chvíli všichni kapitáni vyhlásili bojový poplach. Lodě Kartelu i Bratrstva ukončily zkoušky a začaly se rychle přeskupovat do nejlépe vyhovující formace. Vysoký maršál flotily Jeremy Flanders, kterého Kartel pověřil vedením obrany, neváhal a vyslal nouzové volání všem korporačním flotilám. Nechtěl nic riskovat. Pokud má být Luna bráněna, musí mít lidstvo kompletní přesilu. Ovšem netušil, že Černá legie všechna vysílání z Luny a jejího okolí ruší, takže zbytek Sluneční soustavy se nic nedozvěděl.

Flotilu Bratrstva vedl Inkvizitor Majoris Heinrich Krueger, kterého pověřil samotný Biskup Luny. Pro Kruegera to byla velká čest, protože úspěšné splnění mise by mohlo znamenat povýšení na Arciinkvizitora. Flotily Bratrstva o žádnou pomoc nevolaly, protože všechny jejich síly již byly přítomny. Možná že kdyby zavolaly,

všimly by si toho, že komunikace je blokována. Ale takhle zřejmě zůstane lest Černé legie dlouho neodhalená. Lodě Bratrstva i Kartelu spustily zběsilou palbu ze všech palubních zbraní. Předsunutá flotila Legie, složená z lodí všech pěti Apoštolů, nezastavitelně pokračovala kupředu, ale čím hlouběji se dostávala, tím pomalejší postup byl. A nakonec se zastavila úplně, což neočekávala.

O několik hodin později se nedaleko Luny objevila prostorová trhlina a z ní vylétěla bojová loď Kapitolu, zřejmě potřebovala na Luně něco vyřídit. A posádka byla velmi překvapená, když se na radarech objevil mrak červených bodů a z oken byla vidět obrovská bitva plná explozí a letících projektilů. Loď začala okamžitě vysílat na Mars žádost o posily. A protože byla mimo dosah rušivého efektu, zpráva došla bez problémů. Kapitol si uvědomil, že podcenil podezření Kartelu a ihned vyslal všechny dostupné lodě. Zprávu předal i ostatním korporacím.

Mezitím na povrchu Luny. Byla zrovna velmi hustá mlha, takže nebylo téměř vůbec vidět. Joseph Tscherny tohoto počasí využil, aby zašel do své oblíbené hospody. Bezpečností jednotky ho tak nemohly zahlédnout. Když dorazil, objednal si obvyklé pití a sedl si ke stolu. Rozhlížel se po místnosti, ve které seděli jen obvyklí hosté z nižších vrstev. Tschernyho už znali, báli se ho a tak obvykle seděli daleko od něj.

Ale dnes to bylo jiné. Tscherny měl podezření, že jeden alkoholik ve skutečnosti není alkoholik. Neustále na Tschernyho zíral, jako by ho pozoroval. Ten si všiml, že muž má pod kabátem schovaný bezpečnostní scanner. Buď ho ten ožrala získal od mrtvého strážníka, nebo to byl strážník v převlečení. V prvním případě by ale spíš jen zíral do půllitru. On ale neustále sledoval jeho ruku, kterou měl schovanou pod stolem a připravenou kdykoliv rychle tasit.

Když Tscherny dopil, odnesl půllitr a chystal se odejít. V tom se ale muž postavil a vydal se do mlhy za ním. Tscherny na něj ale byl připraven a jediným úderem pěstí mu rozdrtil lebku. Vyběhl ven, ale kdosi ho udeřil ocelovou trubkou do hrudi – další strážný. Úder odhodil Tschernyho zpět do vchodu a z mlhy vystoupili rovnou dva strážníci. Když spatřili svého mrtvého kolegu, na okamžik ztratili pozornost. Ale to byla velká chyba.

Tscherny na nic nečekal a rozběhl se proti nim, aby je mohl taktéž skolit. Ale strážci na poslední chvíli uhnuli a tak Tscherny dopadl na zem. A ve stejnou chvíli se do jeho zad začaly zavrtávat kulky z jejich pistolí. Když se do něj zaryla pátá kulka, Tscherny tasil oba revolvéry a strážné zastřelil. Zkontroloval své zranění – díry po kulkách byly docela velké, zřejmě to byly velkorážní pistole. Prohledal obě mrtvolky a našel klíčky od hlídkového vozidla, regenerační lékařskou tekutinu a nálož.

Nožem si vyoperoval kulky z ran a ty pak tekutinou polil. Rány se rychle zacelily. Nálož pak použil ke zničení důkazů a mrtvol. Nasedl do auta a vydal se domů. Cestou přemýšlel o tom, co se stalo. Ti tři zcela jistě pocházeli ze speciálních jednotek. Pomocí scanneru snadno odhalili jeho nekrotechnologické implantáty a pak už nebylo složité ho tajně pronásledovat. Zřejmě ho již nějakou dobu sledují a jsou na něj připraveni...

Dva roky byl Arghan Keronis vězněn na Merkuru, zatímco Kybertronik Mishimě poskytoval některé technologie a vědomosti – většina z nich pocházela z Keronisovy tajné laboratoře na Ceresu. Jednoho dne ale na Merkur došla zpráva, že Luna byla napadena Černou legií, a Merkurský Šogun to tak nechtěl nechat. Mobilizoval veškerou mishimskou flotilu u planety a nalodil na ní obrovskou část bojového a podpůrného personálu. Nebylo tedy divu, že ve všech městech docházelo ke zmatkům a chaosu. Tisíce vojáků ze všech vesnic se přesunovalo do měst, aby odtud mohly být odvezeny na paluby čekajících lodí.

Keronis byl uvězněn ve svém vlastním bytě. Před dveřmi neustále hlídkovali dva vojáci, kteří se střídali po pěti hodinách. Už se nepokoušel utéct – věděl, že je to marné. Celé okolí domu bylo neustále hlídáno snad celým regimentem pěchoty. To se ale změnilo, když se z tlampačů ozval mobilizační rozkaz. Rozezněly se sirény a všichni vojáci začali utíkat kamsi pryč. Dvojice strážných přede dveřmi si o něčem povídala. Keronis jim nerozuměl, ale odhadl, že se kvůli něčemu hádají. Pak slyšel, jak jeden z mužů odchází. To byla šance. Keronis zašel do koupelny a vši silou se zapřel do jedné vodovodní trubky. Trubka se vytrhla a Keronis ji potěžkal. Byla to dobrá zbraň na překvapivý útok.

Přistoupil ke dveřím, začal do nich bouchat a volat o pomoc. Mishiman mu sice nerozuměl, ale dveře přesto otevřel, aby zjistil, co se děje. Jakmile vešel, Keronis ho přetáhl po hlavě a Mishiman upadl bezvládně na zem. Keronis si sbalil nejnnutnější věci do batohu, vzal Mishimanovi pistoli a všechny zásobníky a vyběhl ven. Na ulicích bylo jen pár vojáků, kteří se rozhodli zůstat. Ale ti byli zabráněni do hlučných debat, takže si Keronise nevšimli. Keronis zašel za roh domu, aby ho nikdo neviděl, a vlezl do kanálu. Podzemní prostory Akirenka znal už moc dobře. Přesně věděl, kudy se má vydat, aby se dostal k přístavu, kde je jeho *War-Lord*.

Za pár hodin byl u cíle. Trochu pootevřel poklop, aby se ujistil, že nahoře nikdo není. Spatřil svůj *WarLord* stojící v hangáru... a dvě nohy stojící necelý metr od poklopu. To byl problém. Kdyby poklop otevřel zcela, Mishiman by ho rychle odhalil a zabil. Keronis tedy prostrčil pistoli skrz škvíru, zamířil na jednu nohu a vystřelil. Z kotníku vytryskla krev a Mishiman spadl v bolestech na zem. Keronis pootevřel poklop trochu více a dalším výstřelem zasáhl Mishimana do obličeje. Pak vylezl zcela a rozhlédl se. Nikdo jiný v blízkosti nebyl. Ovšem v kontrolní věži zahlédl pohyb. Měl ale štěstí že byl dosud ukryt za velkou krabicí s nějakým nákladem, takže obsluha věže nemohla zabití strážníka ani otevření poklopu kanálu spatřit. Ovšem jakmile by Keronis opustil úkryt za krabicí, byl by rychle zaregistrován a pravděpodobně zastřelen.

Keronis se nerozmýšlel dlouho. Stáhl z Mishimana jeho uniformu a oblékl si jí. Teprve potom úkryt opustil. Snažil se budít přirozený dojem, klidným krokem se vydal přímo k hangáru. V půli cesty ale z kontrolní věže vystoupil voják a něco na něj začal volat. Bylo to japonsky, takže tomu Arghan nerozuměl. Podle tónu hlasu to ale nebylo nic špatného, byla to nějaká přátelská otázka. Keronis měl přílbu, která mu částečně zakrývala obličej, takže ho Mishiman nemohl z téhle dálky prokouknout. Nic neřekl, jen pokrčil rameny na znamení, že neví. Voják jen mávl rukou, něco prohodil a vrátil se zpět do věže. Arghan si oddychl a pokračoval v cestě.

Vběhl do hangáru a nastoupil do lodi. Avalon tu stále byl, Mishimané ho zřejmě neuměli odpojit. To bylo jedině dobře, může rovnou odletět. Hodil batoh se zásobami na křeslo kopilota a sám se usadil na křeslo pilota. Nahodil všechny systémy, včetně připojení do Cybernetu. Chtěl vědět, co se stalo, že Mishima začala tak panikařit. Dozvěděl se o útoku na Lunu a o všeobecné mobilizaci. Všechny lidské flotily směřovaly tam, takže dostat se někam do Pásu asteroidů, kde ho nikdy nikdo nenajde, by nebylo tak těžké. Ale Avalon mu připomněl, že právě odtamtud putují lodě Černé legie. Bylo by velmi nemoudré letět zrovna tam. Avalon mu poradil, že nejlepší bude letět na přímo na Lunu. Panuje tam takový chaos, že si ho nikdo nevšimne.

Pak může hledat úkryt na Luně, nebo může letět dál a přistát na Temném Edenu. Keronis se rozhodl, že poletí na Lunu, protože o Temném Edenu neměl žádné informace. Připravil všechny systémy na boj. *WarLord* měl naštěstí plné zásobníky, takže bude schopen sestřelovat všechny přilétávající projektily, které ho budou ohrožovat. Jakmile dosedne na Lunu, bude v bezpečí. Ovšem cesta tam bude trvat dlouho. Keronis s tím počítal, proto z batohu vyndal zásoby jídla a pití a po několika hodinách se odebral ke spánku.

Ani netušil, že ve skutečnosti ví, co se stane. Netušil to, protože při výslechu před dvěma lety vypovídal pod vlivem drog. Vše co tehdy řekl, vše na co si tehdy vzpomněl, nyní již zapomněl. Otázkou ale je, jestli by byl schopen to vůbec změnit. Změnit svůj osud. Kdyby to ale byla pravda, měl by již nekonečné množství příležitostí tak učinit – což by ovšem vedlo k časoprostorovému paradoxu. Bylo tedy jasné, že osud změnit nemohl, nemůže a nikdy moci nebude...

Rušení komunikace bylo sice poměrně rychle překonáno, ale Černé legii to dalo dostatek času upevnit své pozice. Luna byla obklíčena předsunutou flotilou, takže z ní nikdo nemohl odletět. Legie byla připravena nenechat žádného přeživšího, flotily Bratrstva a Kartelu musí být rozdraceny za každou cenu. Ovšem nyní se k Luně přiblížily flotily korporací, které utvořily další linii. Ta obklopovala předsunutou flotilu Černé legie a tlačila ji na záda.

Proto Legionáři vyslali zprávu hlavní bitevní flotile. Ta následně vystoupila z Prázdnoty a obklíčila flotily korporací, čímž utvořila další linii. Tak se konečně utvořilo celé bitevní pole. Uprostřed byla Luna, kolem ní flotily Kartelu a Bratrstva, kolem nich předsunutá flotila Legie, kolem ní flotily korporací a kolem nich hlavní flotila Legie. Pětice vlajkových lodí Černé legie se držely opodál a sledovaly bitvu. Nefarité se snažili najít slabé místo, aby mohli hlavní flotilu propojit s předsunutou flotilou.

Bylo zřejmé, že vhodnou taktikou bude provedení několika tajných operací přímo na Luně, které odlákají pozornost a způsobí ještě větší chaos. Nefarité proto vydali příkazy svým kacířských stoupcům, kteří na Luně již byli přítomni. Žádný z nich ani na chvíli neváhal a hned se pustil do akce. Kromě vyvolávání chaosu a všeobecné paniky mají kacíři také provést několik sabotáží, které oslabí planetární obranu. Bude nutné paralyzovat radarové stanice a základny letectva.

Říká se, že nejhorší jsou poslední vteřiny před velkou bitvou a že nejvíc trpí vrchní velitel. A tak to i je. Bohužel, nikdo nezmiňuje nějaký recept na zklidnění, to si každý musí zařídit sám. Výjimku nečiní ani Námořní admirál, velitel všeho, co v Imperiálu létá mimo atmosféru, John Hamilton – na můstku bitevní lodě třídy *Slayer*, *HSSS Hood*. Ta se s dalšími stovkami lodí hnala na pomoc obranným silám Luny. Ovšem Imperiál měl něco navíc, něco, co představí až nyní.

Když byla 17. anti-legijní flotila zdecimována, spolu s jejím výborným velitelem, nastal čas pro stavbu. Inženýři věděli, že na práci mají jen dva roky, ale o to víc toho zvládli. Za pouhý rok dokázali vyprojektovat dvě lodě a za další rok a půl je smontovali. Opravdu, Imperiál měl nyní k dispozici lodě *HSSS Victory 3* a *HSSS*

Starfire, které jsou reakcí na super-lodě Černé legie. Ovšem obě lodě se nesmírně liší. Zatímco *Victory 3* je masivní, těžce opancéřovaná a obsazená velice silnými zbraněmi, *Starfire* je velmi malá, s rychlými a přesnými zbraněmi a hlavně extrémně výkonnými motory, což jí dává velkou výhodu.

Konečně, už se to rozhořelo. Stíhače se vrhly vpřed před své lodě jako malý předvoj a napadaly Legii z boku. Už teď bylo jasné, že Imperiál bude spíše v obranné pozici. Mezitím se výsadky zadním obloukem pokoušely proniknout k Luně, aby jí pomáhaly bránit z povrchu. Hamilton to celé sledoval na hlavním monitoru. Všiml si pěti velkých červených bodů, které představovaly velící lodě Legie. Plán na zničení jednoho měl, ale nevěděl, jestli mu tentýž vyjde pětkrát.

Dokud velící loď není otočena čelem k flotile, je relativně zranitelná. Proto Hamilton vyslal dvě skupiny lodí, aby probily cestu pro skupinu třetí. Několik lodí se začalo formovat do útočné skupiny, která se sestavila do jakéhosi konvoje a jako meč zajela do pásu obrany Legie a rozdělila ho ve dvě. Několik lodí se zastavilo, aby udrželo vzniklá uskupení tak jak jsou, další ale pokračovaly, až se dostaly k nejbližší super-lodi. Stále si ale udržovaly vzdálenost.

Doprovodné lodě Černé legie však zahájily palbu a několik imperiálních lodí snadno zničily. Tím se ovšem odpoutala jejich pozornost od samotné velící lodí, takže třetí skupina mohla vyrazit a zahájit útok na nyní nechráněný cíl. Tato útočná skupina obsahovala i lodě *Victory 3* a *Starfire*. Obklíčila masivní neforemnou loď vytesanou z jednoho kusu kamene a zahájila palbu z mnoha děl.

Mezitím kdesi v luxusním apartmá se najednou prudce a nečekaně zvedl muž z postele. Měl pásku přes oko a na těle spoustu jizev. Vypadal strnule, jako v šoku, v šoku, který už očekával. Byl to Michael Paxton, věrný agent Její Jasnosti a služebník Světla. Popadl sklenici vody, napil se a studený pot, který z něj před chvílí tekla, už pomalu mizel. Pohlédl vedle sebe. Ležela tam Jane Apelová, jeho kolegyně a přítelkyně, do které se za ty dva roky zamiloval. Zeptala se ho, co ho tak vyděsilo a on jednoduše odpověděl, že už to začalo...

U dveří bytu Inkvizitora Majoris Vasila Belyje zazvonil zvonek. Vasil otevřel dveře a spatřil mladíka s balíčkem v ruce, prý zásilka pro něj. Vasil si ale nic neobjednal a proto byl přesvědčen, že tady se něco chystá. Tasil pistoli, přiložil ji mladíkovi k hlavě a začal se vyptávat. Zjistil, že ten balíček je od nějakého muže, který mladíkovi nabídl stovku za to, když ho úspěšně předá. Ten muž tam prý ještě je a čeká. Vasil má podezření, kdo to asi je a proto ho chce překvapit.

Nařizuje poslíčkovi, aby tu zůstal a počkal, až si oblékne svoji inkvizitorskou zbroj. Poslíček tedy vešel dovnitř a Vasil se začal připravovat. Poslíček si všiml run nakreslených všude po dveřích a stěnách – prý to jsou ochranné runy, které zabraňují stoupencům Temna vniknout dovnitř. Mladík ale říká, že pokud chce Vasil toho muže zatáhnout až sem do bytu, asi mu nebudou moc platné. Teprve nyní si Vasil uvědomil souvislosti... ovšem bylo pozdě.

Než se na cokoli zmohl, zasáhl ho výbuch balíčku, který ho prohodil dveřmi a zarazil do protější zdi. Pokud by na sobě už neměl nasazený hrudní plát, měl by nejspíš polámaná všechna žebra. Tahle dostal jen pořádnou ránu do hlavy. Potřeboval získat čas na to aby se vzpamatoval. Bleskurychle na sebe seslat Štít a bylo to opravdu na poslední chvíli. O mrknutí oka do něj narazila strašlivou silou pěst útočníka. Vasil zvedl oči a sledoval jeho strašlivou proměnu.

Pohodlné džíny a tričko se spojovaly, rostly a tmavly. Postupně získávaly podobu ohromného černého rozvlátého pláště. A obličej... obličej se sléval dohromady, mizely z něj všechny lidské rysy, až z něj zůstala jen hladká plocha. Hladká stříbrná plocha. Byl to Stříbrný démon, Charles Rousseau, který před dvěma lety Vasilovi Istí utekl z vězení. Vasil mu ale vysvětluje, že nyní je ve vězení znovu. Může totiž kdykoliv zavolat posily a ty si s ním už poradí. Stříbrný démon však vzápětí seslal kouzlo, které vyřadilo všechnu elektroniku, tedy i telefon a vysílačky. Tohle bude muset vyřídit Vasil osobně. Neztrácel naději. Stříbrnému démonovi trvaly roky, než překonal ochranu své cely. Tolik jídla tu ale Vasil nemá, takže bez jeho pomoci se odsud včas nedostane a zemře hladu. Tak či tak, Démon prohrál...

Pak Vasil seslal kouzlo Transmutace a na jeho místě se teď vznášel kouřový oblak ve všech barvách jeho těla. Postava v černém neměla žádnou možnost, jak ho zastavit v proklouznutí pode dveřmi ven. Venku Vasil nabral zpět svou původní podobu. Na Démona ještě škodolibě zavolal, že za půl hodiny se uvidí znovu, a tentokrát nebude sám.

Nestačil ale udělat ani dva kroky. Těžce dopadl na zem, když mu ostrá zahnutá dýka přeřízla kolenní šlachy a rovněž mu znehybnila ruce. Každý zásah prokletou zbraní mu způsobil ukrutnou bolest. Pokusil se opět seslat ochranné kouzlo, ale to už měl na krku obojek, který sálal Temnotou a v seslání mu zabránil. Stříbrný démon se nějakým způsobem dostal ven. Vasil to nechápal.

Chtěl se ho zeptat, jak to udělal, ale Rousseau mu vyřízl jazyk. Vysvětlil mu, že poslíček nikdy neexistoval. Byla to jen iluze. Skutečný byl pouze balíček začarovaný levitací. Celé ty řeči s tajemným mužem sloužily jen k tomu, aby dostaly výbušninu dovnitř. A ta lest s jeho dvojníkem... Měla Vasila připravit o obezřetnost a vylákat ven. A to se také podařilo. Rousseau moc dobře věděl, že Vasil bude tušit, že po něm jeho bývalý vězeň půjde. Šel po něm už od té doby, co zjistil, že to on je zodpovědný za jeho uvěznění. Rousseau ho za to chtěl původně zabít, pak ale vymyslel lepší způsob odplaty. Oči Inkvizitora Vasila Belyje vyjadřovaly němou hrůzu, kterou cítil...

Joseph Black si to namířil přímo k budově Kartelu. Měl na sobě svůj oblíbený černý kožený kabát, černé kalhoty a na očích sluneční brýle. Pod kabátem skrýval slušný arzenál. Snažil se tvářit pokud možno co nejpřirozeněji, což se mu povedlo. Na ulici byl takový shon, že ho každý přehlížel. K obyvatelům se donesla zpráva o možném útoku Černé legie, takže se nyní připravovali na stav obležení. Samozřejmě, tahle zpráva byla trochu zveličena, aby měli obyvatelé větší strach, o což se postaral sám Black. Lidé především hromadně skupovali potraviny, léky, neprůstřelné vesty a zbraně na osobní ochranu. Black šel po ulici a v duchu se smál. Tahle práce se mu povedla a Semai ho za to jistě odmění.

Vystoupil po schodech vedoucích k patě budovy Kartelu. Prošel prosklenými dveřmi a ocitl se ve vestibulu. Nikdo tu nebyl, protože všichni zaměstnanci byli doma nebo v obchodech. Ti důležitější tu však stále byli, někde v horních patrech. Úředníci, politici a hlavně ochranka. Black počítal s tím, že teď v době ohrožení bude budova plná ochranky. Vestibul byl prostorný, s vyleštěnými dlaždicemi na podlaze a opěrných sloupech. Moderní nábytek ze dřeva a skla a rostliny v lesklých květináčích dekorovaly místnost. Black už doufal, že ho tu nikdo rušit nebude, ale mylil se. Bezpečnostní kamera na stěně ho ihned zahlédla.

Za okamžik se ozvalo klapání bot několika běžících mužů. Byli to elitní strážci, v drahých oblecích, vyzbrojení brokovnicemi a útočnými puškami. Moc dobře věděli, že vetřelec se nesmí dostat do horních pater. Zaujali postavení přímo před výtahem, mezi podpěrnými sloupy. Black tasil své samopaly vteřinu před tím, než muži stiskli spouště, takže střelba obou stran začala ve stejný okamžik. Kulky a broky se zaryly do sloupů a stěna se rozdrtila dlaždice, ale Blacka minuly. Ovšem i Black nikoho netrefil. Rychle se tedy schoval za sloup, protože strážci v palbě neustávali. Zahodil prázdné zbraně a čekal na vhodný okamžik k protistřelbě, zatímco se sloup postupně drolil na prach.

Pak okamžik nadešel a Black vystoupil, vyndávajíc další dva nabitě samopaly z pod kabátu, přičemž začal okamžitě střílet. Měl dobrou pozici – tři strážci stáli přímo proti němu. Držel spouště a samopaly chrlily smrt. Jeden z nepřátel schytl několik kulek do břicha a hrudníku a ta síla ho odhodila vzad. Druhý rychle zalezl za sloup, ovšem třetí už moc štěstí neměl. Black se proti němu rozběhl a sypal do něj zbytek zásobníků. Nábojnice padaly na zem, pod jeho nohy. Strážce byl provrtáván skrz na skrz a nezmohl se na střelbu. Za okamžik padl k zemi a Black mohl své samopaly odhodit. Ovšem to už na něj z boku střílel další strážce, takže se Black ani nezastavoval a pokračoval v běhu.

Strážce měl brokovnici a pumpoval na svůj cíl jednu dávku broků za druhou. Broky spolehlivě likvidovaly všechno, ovšem cíl jim jaksi stále unikal. Black cítil, jak broky létají těsně kolem jeho nohou, rukou a i hlavy, ale jako štěstím ho žádný ani neškrábl. Jakmile se dostal do vhodné pozice, skočil a během toho tasil dvě pistole, které měl v pouzdrech vzadu na opasku. Ještě během letu začal střílet na dva protivníky, kteří se objevili proti němu. Vůbec neměli šanci zareagovat a než Black dopadl na zem, byli už mrtví.

Rychle se postavil, protože proti němu stál další strážce s puškou, který neváhal a střílel. Ovšem kulky Blacka spolehlivě mījely. Ten jen zamířil a vystřelil jedinou kulku ze své velkorážní pistole. Kulka zasáhla strážce do břicha a odeslala ho několik metrů vzad. Když bylo po všem, Black se rozhlédl, ale žádný další nepřítel tu nebyl. Odešel tedy do výtahu a zadal nejvyšší patro...

Black jel výtahem až nahoru. Z reproduktoru se linula uklidňující hudba. Sledoval blikající číslice, a když byl téměř nahoře, přebil zbraně a natáhl závěry. Výtah se zastavil a dveře se pomalu otevřely. Přímo proti němu, na konci chodby, stál muž v černém – s černou kuklou na hlavě a černou maskou na obličeji. Byl to Gediman... Už dlouho ho neviděl, upřímně si myslel, že je už mrtvý. Gediman jeho příchod očekával a také byl plně připraven. Aniž by oba muži cokoli řekli, tasili své pistole a začali zběsile střílet – přičemž dělali vše pro to, aby unikli protivníkovým kulkám. Gedimanova velkorážní CA-40 Piranha Darkness-hunting Gun i Blackova dvojice pistolí spolehlivě drtily zdi okolo, ale zasáhnout cíl nedokázaly.

Black se najednou dostal až ke Gedimanovi a silným kopnutím ho poslal k zemi. Gediman klouzal po vyleštěné podlaze, až se zastavil o zeď. Black už se chystal, že ho dodělá, ale Gediman náhle vystřelil do stropu, čímž ho uvolnil. Trosky se sesunuly přímo Blackovi na hlavu. Celá místnost se zaplnila prachem, takže Jonathan chvíli nic neviděl. Ale pak Joseph z trosek vystoupil, jako by se nic nedělo, a oprášil svůj černý kabát.

To už ale Gediman měl taseň obě tonfy, rozběhl se a vši silou ho jimi udeřil do hrudníku. Black odletěl několik metrů vzad a prorazil dveře vedoucí do jedné kanceláře. Byla samozřejmě prázdná, protože Gediman včas informoval místní zaměstnance, aby se ukryli do bezpečí. Black se vyšvihl na nohy a podkopl Gedimana, který se k němu právě přiblížil. Jonathan spadl na záda a rychle se odkutálel stranou, protože na místo, kde před vteřinou ležel, Black silně dupnul. Gediman se také rychle postavil a začal tonfami švihát jak nejrychleji uměl. Joseph dostal pár zásahů do hlavy, hrudi a břicha. Údery byly tak rychlé a silné, že se nezmohl na obranu. Dělal jen kroky vzad, ale to mu uniknout nepomohlo. Gediman pak zopakoval svůj silný úder a Black byl opět odhozen vzad, tentokrát ale na zem nespádl. Ohlédl se za sebe a zjistil, že stojí u velkého okna.

Gediman se k němu opět přiblížil a švihát po něm tonfami. Black ale tentokrát vše vykryval předloktími, i když ho zásahy dost bolely. Pak se mu naskytla příležitost dát svému protivníkovi pěstí. Rozpřáhl se a jeho pěst vyletěla největší možnou rychlostí. Gediman to schytl přímo do obličeje. Kdyby neměl masku, byl by určitě již v bezvědomí. Kinetická síla způsobila, že Gediman udělal nedobrovolné salto vzad a skončil na zemi. Chytil se za hlavu a chvíli nevěděl, co se kolem něj děje. Black tasil pistoli a chystal se agenta jednou pro vždy vyřadit. Gediman ale rychle uhnul a dal se do běhu. Black po něm střílel, ale nemohl ho zasáhnout. Gediman se snažil najít svoji pistoli, která mu zřejmě někde vypadla.

Takhle musel Gediman využívat kancelářské stoly jako kryt. Velkorážní střely likvidovaly telefony a počítače a posílaly do vzduchu velké množství papírů a třísek nábytku. Pak střelba ustala – Blackovi došla munice. Toho Gediman využil. Rychle se postavil na nohy a rozběhl se přímo proti němu. Black nestačil přebít. Gediman do něj vrazil tak silně, že oba odletěli několik metrů vzad a prorazili skrz okno. Gediman chvíli netušil, jestli tohle bylo přesně to, co chtěl udělat. Nacházeli se totiž několik stovek metrů nad zemí. Oba začali padat a už se smířovali se svou smrtí. Ale náhle spadli do něčeho měkkého. Gediman se rozhlédl a viděl, že leží na balónu vzducholodě, která náhodou letěla kolem, docela nízko nad zemí.

Black už stál na nohou a tak boj pokračoval. Gediman se snažil Blacka shodit dolů, což se mu nedařilo. Sám měl několikrát na mále. Pak se mu ale podařilo protivníka dostat víc k okraji, kde se už balón svažoval. Black zakolísal a začal klouzat po balónu dolů, nakonec z něj vypadl a padal několik desítek metrů. Gediman ani neviděl, co se s ním stalo. Nemohl se dostat na okraj, aby také nespádl. Raději se pevně chytil a čekal, až vzducholod' zakotví.

Semaiův Kacíř Alucart dostal jasný rozkaz, který začal do sebemenšího detailu plnit – vyvinout a rozvinout špiónážní síť Legie v tomto obřím městě. Dal rozkaz infiltrovat kanalizace a staré opuštěné budovy a vyvinout tak záchytný bod pro další akce. Alucart si vyhlédl budovu zapadlou, ale perfektně umístěnou ve středu města. Ihned začala její čistka. Kromě bezdomovců, kriminálních, prostitutek a jejich pasáků se v domě nenacházel nikdo, kdo by činil odpor.

Rychle a tiše byla budova vyčištěna od chamradi a na řadu přišli špióni a další jednotky vhodné pro špiónáž. Za pomoci iluzionistů se podařilo vyvolat menší portál, kterým bylo do budovy přeneseno pár lehkých bojových vozidel. Zhruba ve stejné době se prokopávala podlaha pro přístup do kanalizačních šachet a potrubí, aby se zjednodušila komunikace a pohyb městem. Bezdomovcům a dalším žvlům byl vymyt mozek a někteří vojáci se převlékli za nové bezdomovce a vrátili se na místa kolem budovy, spíše pro efekt, než pro užitek.

Během několika hodin byly hrubé základy položeny. I kanalizace byla na deset kilometrů do všech stran průchozí, ovšem plná překvapení a slepých uliček pro nezvané hosty. Alucart poslal telepatickou zprávu, že síť byla zapuštěna do města a že čeká další instrukce.

Imperiální flotila bojovala s nasazením a zuřivostí sobě vlastní. Kapitolské a bauhauské flotily, které přiletěly jako první, měly velké množství lodí, ale byly poněkud opatrnější. Mishimské a kybertronické flotily dorazily až jako poslední. Zatímco Kapitol a Bauhaus spoléhaly na brutální sílu a počet a Imperiál na taktické manévry, Mishima a Kybertronik se snažily využít své pokročilé technologie. Rozmístění bojových družic s částicovými kanony byl dobrý nápad, ale nebyl až zas tak účinný. Ne takhle daleko od Luny a navíc mezi dvěma liniemi. Kybertronik musel náklad družic dopravit na orbitu Luny, což však zatím bylo zcela nemožné. Mishima zas využívala taktiku "kamikaze" – desítky jednomístných stíhačů naložených silnými výbušninami se vrhly na největší nepřátelské lodě.

Na orbitě Luny byl boj nejhorší. Bratrstvo tu mělo přítomno svoji chloubu – vlajkovou loď *Eternal Wisdom*, na jejíž můstku stál Krueger. Upřeně sledoval hlavní obrazovku a nevnímal shon okolo sebe. Jednou za pár minut vydal nějaký rozkaz, ale ani nekontroloval, jestli je splněn. Měl ale štěstí na posádku, která každý z nich vykonala ihned a bez dotazů. Krueger měl zatemněnou mysl. Cítil Černou symetrii přicházející tam z vesmíru, naopak z Luny pulzovalo Světlo. Téměř ho mohl vidět kdykoliv zavřel oči. Kardinál a Biskup Luny mu poslali zprávu, že pokud obrana selže, udělají vše co bude v jejich silách, aby zabránili útoku. Za to však ale odměněn nebude. A on odměnu chtěl. Nehodlal proto připustit jakékoliv selhání.

Jeremy Flanders na palubě juggernaughtu *Freedom Fighter* třídy Liberty taktéž sledoval bitvu, ale jeho nasazení bylo jiné. Prožíval každou vteřinu, o všechno se zajímal. Neustále na všechny řval, aby si udržel pozornost a bylo ho dobře slyšet. Nebojoval kvůli nějaké odměně, bojoval kvůli vojenské cti. Zasvětil Kartelu celý svůj život a pokud bude hrozit, že Luna padne, jeho život přestane dávat smysl. Bratrstvo i Kartel byly v obklíčení a korporace se k nim marně snažily probojovat. Jejich nevýhodou bylo to, že spolu příliš nekomunikovaly. Nekoordinovaly své síly v jednotném postupu. A skoro to ani nešlo. Každý z velitelů měl potíže udržet si přehled o své vlastní flotile, natožpak o jiných.

Vlna kacířství na Luně závratně vzrostla. Jakoby kacíři věděli, že nyní je vhodná doba k jejich operacím. Všichni Inkvizitoři museli okamžitě do aktivní služby, aby tuto herezi potlačili. Katedrála byla obklopena bezpečnostními jednotkami a zastavovaly u ní stovky bojových vozidel, které přivázely další. Vozidla Inkvizitorů, neblaze proslulí Andělé smrti, vjížděla až těsně ke Katedrále, kde se již utvořil velký houf postav. Velké množství Inkvizitorů, několik Inkvizitorů Majoris a také zástupy Inkvizitorských učedníků tu vyslyšely projev Arciinkvizitora. Stál na pódiu s mapou města na tabuli a ukazovátkem naznačoval, kde všude je nutné zasáhnout. Pak začal číst seznam Inkvizitorů Majoris, kteří budou sloužit jako místní velitelé. Každý se postupně hlásil a přicházel si k pódiu pro papíry s instrukcemi.

Pak došlo na jméno Vasil Belyj. Nikdo nepřišel. Všichni si vyměňovali tázavé pohledy a Arciinkvizitor nařídil, aby pro něj někoho poslali. Dvojice Posvátných bojovníků, která tvořila stráž v této části Katedrály, si ten úkol vzala. Muži nastoupili do vozidla a odjeli k Belyjově bytu. Vyšli po schodech do zapadlé části, kde nikdo jiný nebydlel. Jen Belyj – prý to bylo vhodné obydlí pro Inkvizitora. Ale zarazili se...

Přede dveřmi byla velká kaluž krve, která vytékala přímo z bytu. Bojovníci zbystřili, tasili pistole a opatrně se přiblížili. Otevřeli dveře a přímo za nimi ležel na zemi jakýsi kus masa. Vteřinu poté ale bylo jasné, že to Belyj – tedy to co z něj zbylo. Měl odseklé končetiny, skalpované vlasy, vyražené zuby, vyřízlý jazyk, useklý nos, uši a přirození a vydloublé oči. Bojovníci se nad něj naklonili a hodlali ho přikrýt nějakou dekou, alespoň do doby, než přijede vozidlo z márnice. Jenomže on se pohnul! Jeden z Bojovníků začal ihned volat ambulanci, druhý se snažil zraněného ošetřit. Bojovníci si nedokázali představit, kdo mohl něco takového způsobit. Pak si všimli velkého krvavého nápisu za zdi – bylo to jedno slovo: Krueger.

Za pár minut byla na místě ambulance, která Belyje odvezla do nemocnice Luna Memorial. Při prohlídce lékaři zjistili, že mu byla také chirurgicky odstraněna jedna plíce, jedna ledvina a část jater. Pachatel vše ošetřil tak, aby nedošlo k vykrvácení a ani aby nebyla možná transplantace. Pokoj, ve kterém Belyj ležel, byl ihned plný Inkvizitorů a vyšetřovatelů. Belyj nemohl mluvit, ale jeho myšlenky byly čisté... Telepatické spojení ukázalo, že neustále opakuje dvě slova. Stříbrný démon.

Vzducholod' s Gedimanem zakotvila a on se mohl po zdlouhavém letu konečně dostat na pevnou zem. Pilot byl překvapen, když zjistil, že na balónu celou dobu vezl černého pasažéra. Gediman mu jen tak mimoděk ukázal průkaz Kartelu, takže se pilot uklidnil. Nebyl moc rád, že mu Black opět uprchl, ale byl odhodlán ho dopadnout za každou cenu. Rychle se spojil s místní policií a sdělil ji situaci. Policisté mu taktéž sdělili, co ví oni. Bylo to mnohem horší, než Gediman předpokládal. Kacíři zahájili své operace po celé Luně, od sabotáží po atentáty. Nikomu se nyní nedalo věřit. Většina Kacířů již ani neskrývala svoji příslušnost, protože tušila, že toto je finální bitva a potom už žádné Bratrstvo nebude. Což bylo jedině plus. Ti zvrácení fanatici budou snadnou lovnou zvěří pro Inkvizitory a bezpečnostní jednotky.

Gediman vydal jasný příkaz, aby se soustředily na jednoho Kacíře – Blacka. Stále netušil, proč měl zamířeno zrovna do velení Kartelu. Je možné, že Black ví něco, co ostatní Kacíři ne. A pak tu také byl ten brutální útok na Inkvizitora Majoris Belyje. K této operaci ho ale nadřízení přidělil nechtěli, prý si to chce Bratrstvo vyřešit osobně. Gediman se tedy setkal se svým kolegou, agentem Semirem Persilem. I on již dlouho a marně pátrá po kacíři Tschernym. Jakmile se dozvěděl, že Tscherny je opět na Luně, přichystal se na boj. Oba agenti se dohodli, že si budou vzájemně předávat informace, ale že každý si vyřídí účty se svým úhlavním protivníkem osobně.

Mústek kartelového křižníku třídy Legacy, *Armoured Fury*, se otrásl. Kapitán Nick Scryer se zvedl z podlahy a pokusil se poskládat zpátky události posledních chvil. Jediné, na co si vzpomněl, byl výbuch nepřátelského torpéda na pravoboku, potom jeho vzpomínky končily. Rozhlédl se a podíval se na velkou obrazovku znázorňující rozložení sil. Byly tu jasně rozlišitelné linie obránců Luny, předsunuté flotily Černé legie, jednotek korporací a hlavní útočné flotily Legie. Bitva byla stále na vážkách, ale štěstí se pomalu přiklánělo na stranu Světla, protože vše vedlo k tomu, že předsunutá flotila Legie bude rozdrčena mezi kladivem korporací a kovadinou obránců.

Nicméně pokud by se hlavní flotile podařilo zformovat silný útok a prorazit linii korporací, tak by... raději nemyslet. Kapitán se podíval oknem ven na zuřící bitvu. Nedaleko zrovna explodovala loď Černé symetrie a rázová vlna s *Armoured Fury* opět zatřásla. Scryer vydal rozkaz pálit na určité souřadnice, kde byla nepřá-

telská flotila slabší. Všechny kanony a věže na pravoboku se stočily na rozkázaný sektor. Lodi ovšem zařásla další exploze, jenomže tentokrát nevycházela z nepřátelského plavidla, ale z motorů jí samé. Navigátor ihned ohlásil, že právě přišla o všechny motory a ztrácí výšku. Začala jí stahovat gravitace Luny. Kapitán přikázal evakuaci a sirény se rozezvučely. Za pár minut loď už opouštěly záchranné moduly, na jednom z nich byl kapitán a jeho důstojníci. Dozvěděl se, že výbuch motorů byl způsoben zevnitř, takže se muselo jednat o nějakou nastraženou bombu. Kacíři zřejmě pracovali již nějakou dobu před zahájením útoku...

Pět korporací bojovalo na orbitě Luny s maximálním nasazením. Imperiální bitevní loď *HSSS Hood* pod velením Námořního admirála Hamiltona zničila již mnoho lodí díky své taktice. Kapitolský Vrchní admirál Rebecca Williamsová velela lodi *CSS Pioneer*, dreadnoughtu třídy *Bird of Prey*. Její jednotky drtily odpor díky své početnosti a brutální síle. Bauhauský Mořský maršál Francois Richthausen na palubě lodi *Panzerstern*, dreadnoughtu třídy *Romanov*, vedl podobnou taktiku kompletní destrukce. Mishimský Lord Admirál Eichiro Okimoto se nacházel na palubě lodi *Nagato*, dreadnoughtu třídy *Overlord*. Byl odhodlán zachránit Lunu za každou cenu a neváhal obětovat desítky svých lodí a stovky stíhačů. Věděl, že jeho podřízení ho ve všem poslechnou. Kybertronický Vysoký admirál Quentin Goldman na palubě bitevní lodi *Cyberfist* třídy *Andromeda* měl zase k dispozici desítky bojových družic, robotických stíhačů a raket s dlouhým doletem.

Všech pět velitelů moc dobře vědělo, že pokud se včas neprobojují skrze linii, bude Kartel i Bratrstvo rozdraceno, a s nimi i Luna. Nikdo z nich ale nevěděl, že Černá legie má hned několik záložních plánů, jak povrch Luny zničit. Kdesi za Pásem asteroidů se nacházela trojice lodí. Zatím se jen tiše vznášela v černém prostoru, její zbraně a posádka mimo pohotovost, motory potemnělé. Ale jakmile by přišel rozkaz, vše by se zmobilizovalo. A pak by Černé legii už nic nemohlo stát v cestě...

Pětice velících lodí Černé legie se nacházela na okraji bitevní zóny, kde byla relativně v bezpečí. Pouze lodě Imperiálu byly natolik opovážlivé, že na ně zahájily útok. Ale Legie měla desítky ničivých a odolných doprovodných lodí. Každá z velících lodí byla zcela unikátní, lidstvo na ně nebylo připraveno, protože tohle bylo poprvé, kdy byly nasazeny. Během boje byly rychle odhaleny jejich výhody a schopnosti. Gharchukova Loď smrti byla vybavena externím výsuvným pancéřováním. Její trup se pokryl kovovými pláty dost tlustými na to, aby vykryly zásahy těžkých raket a torpéd. Bylo prakticky nemožné ji poškodit.

Irchoozina Loď duchů byla vybavena Symetrickým generátorem ochranného štítu. Loď byla jednoduše obklopena magickou energií ve tvaru jiskřící bubliny, která vykrývala všechny útoky. Trontasova Loď stínů byla velmi zákeřná. Mohla na sebe vzít podobu libovolné lodi na bitevním poli – jak lodě Černé legie, tak i lodě lidí. I přes svoji velikost se dokázala efektivně maskovat za menší lodě a způsobovat tak chaos v korporačních flotilách. Marjhanova Loď hrůzy se zase díky Černé symetrii mohla kompletně zneviditelnit, což bylo velmi zákeřné. A konečně Ernakova Loď náказы měla biotechnologický regenerační systém. Jakmile utrpěla poškození, trup během několika málo minut zarostl biologickou tkání.

Arghan Keronis letěl ve svém *WarLordu* již několik dní. Z orbity Merkuru se dostal snadno – Mishimské flotily se připravovaly na útok a neměly čas sledovat planetární obranu. Nákladní lodě proudily z povrchu po desítkách, přivážejíc munici a posádky. Všude panoval chaos, kterého Keronis využil k bezproblémovému prolétnutí skrz. Rychle se dostal mimo dosah radarů. Když byly mishimské lodě připraveny, ponořily se do Prázdnoty, takže na *WarLorda* nemohly narazit. Keronis byl po celý let připojen k Cybernetu a sledoval, co se ve Sluneční soustavě za těch pár let přihodilo. Bylo toho dost. Do CDN se připojit nemohl, už dlouho neměl přístupová práva. Jenomže nikdy předtím neměl čas a pořádně ani prostředky se do ní nabourat. Využil tedy dlouhého nerušeného letu a s pomocí Avalona se do toho pustil. Věděl, že pokud se dostane do CDN, bude moci číst přísně tajné informace a využít je ve svůj prospěch.

Po několik dlouhých hodin byl zabrán do práce tak usilovně, že si nevšiml červených teček na radaru. Avalon byl také plně soustředěn, takže nemohl podat žádné varování. Z práce Keronise vytrhl až silný otřes na pravoboku. Rychle se posadil do křesla a snažil se zjistit, o co jde. Dlouho mu to netrvalo. Už z pohledu z okna viděl trojici mishimských lodí, jak po něm pálí rakety. Avalon ihned začal provádět rychlé úhybné manévry, kanony začaly všechny rakety sestřelovat. Keronis byl překvapen že na mishimské lodě narazil takhle daleko on Luny. Byly to ničitele třídy *Ashigaru*, měly jen lehkou výzbroj a nenesly žádné stíhače. *WarLord* byl sice méně vyzbrojen, ale měl lepší manévrovací schopnosti a vyšší rychlost.

Snadno proletěl přímo mezi nimi – jak lodě pokračovaly ve střelbě, vzájemně se zasáhly bočními zbraněmi, což je vyřadilo na dost dlouho, aby před nimi *WarLord* uletěl. Za pár minut ničitele zmizely z radaru a Keronis měl zase klid. Ale bylo jasné, že o jeho útěku se už ví. Jeho přílet na Lunu teď bude mnohem složitější. Proto se znovu vrátil k práci a snažil se dostat do CDN. Mohl by třeba vypustit falešnou zprávu, že jeho loď byla zničena a on zahynul. Pak by bylo pátrání zřejmě ukončeno.

Z Luny odstartovala malá civilní loď. Proletěla skrz bitevní vřavu, jako by se nic nedělo. Naprosto nepovšimnuta nikým, zamířila si to přímo k hlavní flotile Černé legie. Pak se začala přibližovat k Lodi smrti, a zpomalovala. Jeden z bočních hangárů se otevřel a loď do něj pomalu vletěla. V hangáru stál Nefaritský mutant, obklopený několika Centuriony. Dveře lodi se otevřely a z jejích útrob vyšla trojice mužů. Dva byli kacíři, jeden byl nějaký zajatec. Měl spoutané ruce za zády a na hlavě měl kuklu bez děr. Kacíři muže předali Centurionům, kteří ho společně s Nefaritským mutantem odvedli kamsi do hlubin lodi. Zajatec se už nijak nebránil, zřejmě pochopil, že to nemá cenu.

Jediné, co vnímal, byl dupot několika párů těžkých bot. Slyšel vzdálené ozvěny strojů a lidských i nelidských hlasů. Pak se dostal do místa, kde byla zima a vlhko. Cítil, jak mu sundali pouta, ale za chvíli mu ruce a nohy obvázáli jinými. Byl připoután k nějaké kovové lavici. Takhle byl asi tři hodiny, pak slyšel otevírající se dveře a do místnosti vešla dvojice postav. Jedna z nich mu sundala kuklu a on tak konečně mohl prohlédnout. Byl v mučírně. Ze stropu visely řetězy s háky, na stěnách byly pochodně, které zajišťovaly zdejší osvětlení. U každé stěny bylo několik kovových lavic, které se mohly napřímit do svislé polohy. Některé lavice byly prázdné, k jiným byly připoutány zmrzačené mrtvoly v různých stádiích rozkladu.

Muž pohlédl na postavy. Jeden z nich byl Nefaritský mutant, který v ruce třímal kuklu. Postava vedle něj byla nelidštější ještě o něco více. Měla hmyzí, avšak stále humanoidní postavu. Hlava byla hmyzí zcela, se dvěma obrovskými kusadly. Byl to Eónský soudce. Jeho pařáty vykonávaly rychlé trhavé pohyby, stejné jako dělá hmyz. Neustále těkal pohledem z Nefarita na zajatce.

Nefarit chtěl po muži všechny informace ohledně obrany Luny, které věděl. Ale ten řekl, že je jen obyčejný civilista, který byl náhodou unesen. Nefarit mu však nevěřil a tak vydal pokyn Soudcovi. Ten se přiblížil k lavici a zatáhl za páku. Lavice se napřímila a přitiskla ke zdi. Soudce se rozpřáhl pařátem a strhnul z muže oblečení. Pak seknul ještě jednou a udělal mu na hrudníku velké škrábance. Muž řval bolestí, jak se mu do krve dostával jed. Opakoval, že nic neví.

Soudce vytáhl zpoza opasku žiletku a začal opatrně muži odkrajovat kůži z ruky. Zajatec řval bolestí a přiznal, že informace má. Soudce stáhl kůži z předloktí, z rukou a z prstů. Muž mezitím začal říkat vše, co ví. Znal komunikační kódy vesmírných lodí a planetární obrany. Byl totiž jedním z důležitých velitelů Kartelu. Ale Nefarit chtěl víc. Soudce stáhl kůži z celé paže. Muž řval bolestí a mluvil dál. Soudce se pak přesunul k druhé paži a opakoval celý proces. Muž začal upadat do bezvědomí, a tak mu Soudce podal injekci, která ho zase přivedla k vědomí... a větší bolesti.

Zajatec začal udávat tajná sídla Inkvizice a dalších bezpečnostních služeb. Soudce začal odstraňovat kůži z levé nohy. Zajatec vydal jména všech velitelů lidských flotil. Soudce stáhnul kůži z pravé nohy a podal další injekci. Nefarit to se zájmem sledoval. Zajatec prosil, aby to už ukončili. Víc toho prý neví. Soudce pohlédl na Nefarita, ale ten opět zavrtěl hlavou. Vrátil se tedy zpět k práci. Začal odstraňovat kůži z trupu, nejdřív z břicha. Zajatec šílel bolestí a jmenoval všechny tajnosti, které znal. Soudce stáhnul kůži z hrudníku. Zajatec řval a prosil o smrt. Nefarit se usmál a Soudce přešel k hlavě. Za pár minut byla všechna kůže pryč. Zajatec byl plný drog, jinak by již dávno zemřel bolestí a šokem.

Nakonec bylo jasné, že zajatec toho už víc prostě neví. Prosil o rychlou smrt, která by ukončila jeho neskutěčné utrpení. Soudce pohlédl na Nefarita. Ten se ale usmál a přistoupil k zajatci, kterého informoval, že takovouhle dohodu spolu neuzavřeli. Žádná milostivá smrt za vyzrazení tajemství. Nefarit poté přikývl a Soudce kamsi odešel. Pak se vrátil s kbelíkem v ruce. Byl plný Martfanských mravenců. Soudce vysypal obsah nádoby na zajatce, který se zmítal v okovech. Roj velkých rudých mravenců začal oblézat celé tělo, až skoro nebylo vidět. Tisíce kusadel se začaly zarývat do obnažené tkáně a orgánů. Nefaritský mutant i Eónský soudce poté odešli, aby vše sdělili Nefaritskému vládci. Dveře cely se zabouchly. Ještě dlouho byl slyšet šílený řev, který se rozléhal téměř celou lodí...

Tscherny byl ve svém bytě, ovšem moc dobře věděl, že o něm Kartel už ví. Věděl, že ho jeho agenti pronásledují a že objevili jeho úkryt. Čekal proto na jejich příchod. Když náhle vypadla dodávka elektřiny, připravil si obě pistole. Pak se ozval výbuch a dveře do bytu se za doprovodu plamene vyvalily do místnosti. Tscherny namířil do dveří obě pistole a když se v nich objevila první postava, vypálil ji do hlavy dvě kulky, z každé zbraně jednu.

Agentů bylo několik a tak náboji šetřil. Do místnosti vbíhali stále další a další ozbrojenci a jeho zásobníky se prázdnily. Když jeho pistole nemohly nabít nic nežli vzduch, skočil na postel a sebral meč. Nohy se prudce zabořily do zdi, až se v ní objevily vyražené stopy. Další muž padl, tentokrát vinou jeho meče. Tscherny rychle vyběhl na chodbu, kde překvapil několik agentů. Začali ihned střílet, ovšem většina z nich se postřílela navzájem.

Tscherny rychle skočil ze schodiště a spadl do přízemí. Zaběhl na parkoviště a odjel ve svém autě. Agentům by zde nemohl odolávat dlouho. Když vyjžděl na ulici, prorazil policejní zátarasu a zmizel kdesi ve městě. Už měl pocit, že vyhrál, když si všiml civilního auta za ním. Očividně ho pronásledovalo. Nemohl si nevšimnou známé tváře za volantem – byl to agent Semir Persil. Jeho vůz ho začal dojíždět.

Když se dostal vedle něj, tak do Tschernyho auta vrazil a tím ho vychýlil ze silnice. Vozidlo se párkrát přetočilo přes střechu a zůstalo stát nepohyblivé. Tscherny rychle vylezl, ale to už Persil stál přímo proti němu. Vytasil pistoli a čekal, až totéž udělá i jeho protivník. Persil věděl, že tady to skončí, a tak si souboj chtěl vychutnat. Jenomže Tscherny měl jen meč. Zkoncentroval všechny své síly a rozběhl se proti svému dlouholetému nepříteli. Ten však začal střílet...

Gediman dostal hlášení od policistů a tajných agentů, že byl spatřen muž odpovídající popisu Blacka. Prý se pohybuje okolo opuštěného domu kdesi v centru města. Gediman nechtěl nechat nic náhodě a tak se to vydal osobně prozkoumat. Jeho nadřízení mu to nechtěli dovolit, protože jít do akce sám je v tuhle dobu velmi nebezpečné i pro zkušené agenty. Gediman ale odmítl, protože sám bude méně nápadný. Nasedl do auta a nakonec zastavil pět bloků od cílové budovy. Zbytek cesty došel pěšky. Skryl se mezi popelnicemi a budovu sledoval dalekohledem. V okolí spatřil nějaký pohyb, ale byli to jen bezdomovci. Jeden z bezdomovců se dokonce objevil přímo u něj, ale Gediman ho zahnal a dál si ho nevšímal. Pak zahlédl skupinu podezřelých osob, která vycházela z budovy. Jeden z nich byl Black. Jeho doprovod měl dlouhé černé pláště, pod kterými byly jistě schované nějaké zbraně. Zdálo se, že Black zase chystá nějaký útok a tentokrát na něj nebude sám.

Muži nastoupili do tří aut a kamsi se rozjeli. Gediman pospíchal ke svému autu. Bral to skrze postraní uličky, takže se tam dostal poměrně rychle. Když za sebou zavíral dveře, trojice aut ho právě mijela. Všechna byla stejná, takže nebylo jasné, ve kterém Black je. Gediman zapnul vysílačku a informoval velení o podezřelé budově v centru města. Poradil, aby tam byla vyslána skupina agentů, která ji prověří. Když byla trojice aut trochu dál, Gediman se rozjel za ní. Jeli asi dvacet minut a potom se auta zastavila u jedné místní vodárenské stanice. Byla to čistička a rozvodna pitné vody. Očividně chtěli provést nějakou sabotáž. Muži vystoupili a z kufru vytáhli kanystry s nějakou tekutinou, zřejmě smrtící chemikálií.

Gediman vystoupil a začal se k mužům pomalu přibližovat. Ale náhle za svými zády zaslechl pohyb. Otočil se – a spatřil jednoho z mužů, vyzbrojeného rotačním kulometem. Zřejmě o Gedimanovi celou tu dobu věděli a připravili se na něj. Hlavně kulometu se roztočily, ale než stačily vystřelit, Gediman uskočil za roh budovy. Zapnul vysílačku a zavolal o pomoc, protože na tohle skutečně sám nestačil. Několik mužů začalo taktéž střílet, zatímco ostatní vběhli do vodárny.

Gediman tasil svoji pistoli a zpoza rohu začal střílet jednotlivé, dobře mířené rány. Muž s kulometem dostal několik zásahů do prsou a ztěžka spadl na zem. Ostatní Kacíři se začali nebezpečně přibližovat. Gediman neměl čas přebíjet a tak rychle vyběhnul, popadnul rotační kulomet a pořádně se zapřel na místě. Stiskl spoušť a potemnělá ulička se osvětlila záblesky výstřelů. Muži se nestačili skrýt a během vteřiny byli všichni mrtví. Gediman zapnul vysílačku a dotázal se, kde jsou posily. Velení mu ale řeklo, že posily uvízly někde v koloně na hlavní silnici a nebudou moci přijet včas. Gediman si nasadil batoh s municí a obtěžkán kulometem se vydal do vodárny.

Dveře byly otevřené. Vešel dovnitř a přímo proti němu stál Black. Usmíval se, jako by věděl, že už je pozdě čemukoliv zabránit. Gediman bez mrknutí oka spustil palbu. Black odskočil vzad, přičemž tasil své dvě pistole. A ještě během letu začal střílet. Rotační kulomet chrlíl stovky kulek, ale všechny se neškodně zaryvaly do zdí a dřevěných dveří. Blackovy kulky našťastí také míjely svůj cíl. Gediman měl dost práce s udržením zpětného rázu.

Když Black dopadl na zem, odkutálel se stranou, takže byl mimo výhled. Gediman kulomet zahodil, protože tady v budově by mu byl stejně na nic. Vytasil místo něj svoji pistoli a rozběhl se za Kacířem. Budova byla poměrně velká, takže se v ní dalo krásně ztratit. Za pár chvil byl Black pryč. Gediman se tedy vydal podle cedulí, až našel místo rozvodu vody. Bylo tu několik prázdných kanystrů s jedem. Zabezpečil tedy místo a vyšel před budovu, kam už zrovna dorazily bezpečnostní síly. Gediman jim pověděl, co se tu stalo a policisté hned celou oblast uzavřeli. Ale jedovatá voda se mohla dostat k tisícům domovů...

Mezitím pokračoval souboj mezi Tschernym a Persilem. Tscherny za běhu vytáhl meč a jeho pomocí odrážel kulky, které by šly jinak přímo na něj. Když byl dostatečně blízko nepříteli, vyskočil a sekl. Naneštěstí Persil seknutí vykryl zbraní a vzápětí vystřelil... Vzduch se zaplnil krvavou mlhou a Tscherny dopadl na zem, naprosto paralyzován. Persil přebil a opatrně se přibližoval k vyřazenému nepříteli, s pistolí stále namířenou. Když byl až u něj, sehnul se, aby zkontroloval tep. Tscherny ale nebyl mrtvý. Využil chvílky, kdy na něj Persil nemířil, vymrštil se a hlavou praštil do té jeho.

Ozval se tlumený kovový zvuk. Teprve nyní Tscherny pochopil, že Persil už není jen tak obyčejný člověk. Oba teď stáli proti sobě. Bylo to Tscherny versus Persil. Okolo byly hromady šrotu a několik hydraulických lisů. Oba odhodili zbraně a zaujali bojový postoj. Vyrázili proti sobě. Těžko říct, kdo zaútočil první, snad o setinu vteřiny dříve Persil. Jejich ruce se pohybovaly tak rychle, že se zdálo, jako by ani žádné neměli. Tscherny objevoval nové schopnosti svého dlouholetého protivníka. Persil očividně využil svých kontaktů u Kybertroniku a sehnal si nějaké implantáty. Bylo jasné, že se celou tu dobu připravoval na chvíli, jako je tato.

Posílené pěsti vrážely do zesílených kostí a na jejich kloubech se odtrhávaly cáry kůže. Začalo hřmít a oba muži se během rvačky přesunuli mezi vraky, které se pod vlastní tíhou potápěly v hlíně. Tscherny praštil Persila tak silně, že zaletěl mezi vraky a sesunula se na něj celá hromada šrotu. Začalo pršet. Hlína začala pohlcovat vodu a měnit se v bahno. Z vraků se vyhrabal silně odřený Persil. Rozběhl se a vši silou kopl do Tschernyho. Ten se však stačil zachytit jeho nohy, takže v konečném důsledku odletěli stranou oba. Proletěli hromadou šrotu a skončili v kaluži bahna, kde jejich boj pokračoval. Jejich sedřená kůže a maso na některých místech odhalovaly implantáty – Nekrotechnologie a Kybertechnologie. Z jednoho Persilova implantátu odletěla jiskra, která způsobila vzplanutí benzínu, který vytékal z rozbitých aut.

Prudký déšť ho sice rychle uhasil, ale vznikly páry, přes které nebylo chvíli vidět. Tscherny toho využil, sebral disk kola, který se válel opodál, a vši silou s ním Persila praštil po hlavě. Persilovo podkožní pancéřování, které chránilo jeho lebku, se zdeformovalo a Persil padl bezvládně na zem. Bahno podmáčelo hromadu vraků a ty se tak začaly sesouvat. Tscherny jen tak-tak stačil utéct, než se bojiště zcela zavalilo. Když bylo po všem, Tscherny našel Persilovo auto, nasedl do něj a odjel...

Nefaritský vojevůdce Gharchuk měl nyní všechno, co potřeboval. Všechny tajné informace o obraně Luny, které mohly být zneužity k jejímu zničení. To už byl třetí záložní plán. První plán spočívá v kacířských sabotážích, druhý počítá se třemi speciálními loděmi. Tento plán se týká proražení obrany malou skupinou lodí v místech, kde je lidská flotila nejslabší. Potom lodě mají zahájit orbitální výsadek několika kohort, který začne postupně ničit všechna strategicky důležitá místa. Tento třetí plán si chtěl nechat Gharchuk jen pro sebe. Kdyby se s ním podělil s ostatními Vojevůdci, jeho zásluhy by nebyly tak velké. A on chtěl, aby si ho jeho Apoštol všimnul... a třeba ho za to i povýšil na Nefaritského Vládce... Gharchuk zahájil přípravu.

Na hlavní lodi Kartelu, *Freedom Fighter*, bylo neustále živo. Flanders seděl v kapitánském křesle a sledoval taktickou obrazovku. Pak přišla nějaká zpráva, prý velmi důležitá. Flanders se podivil. Byla od Bratrstva – Mystici prý předpověděli, že Černá legie se chystá provést zákeřný průlom několika loděmi a výsadek přímo na povrch. Většina lodí se proto má stáhnout na místo, kde se má průlom odehrát. Flanders na nic nečekal a rychle vydal potřebné rozkazy. Dvě třetiny flotily Kartelu se přesunuly na dané souřadnice a rozestavěly se do obranné formace. Nad touto částí Luny nebyla bitva tak velká, protože zde neútočily hlavní síly. Lodě Kartelu zastavily a čekaly, kdy útok přijde. Flanders využil relativního klidu k provedení provizorních oprav a zkontrolování stavu munice. Pak už nastal jen dlouhý klid. Flanders neustále sledoval obrazovku radaru a vyhlížel červené tečky.

Za pár hodin byly Gharchukovy přípravy dokončeny. Sestavil malou útočnou eskadru složenou z jeho nejlepších lodí a nejlepších posádek. Lodě opustily hlavní flotilu a maximální rychlostí se řítily k Luně. Nehleděly na to, kdo proti nim stojí. Nezajímala je síla ani počet nepřátelských lodí. Nezajímaly je ani vlastní poškození a ztráty. Legionáři museli k Luně proniknout za každou cenu. Jejich lodě náhodně pálily ze všech zbraní na všechno okolo, čímž způsobovaly chaos. Malé lodě, které se jim přিপletly do cesty, byly doslova rozdrceny jejich mohutnými pancéřovanými příděmi. Všechno šlo podle plánů. V místě průlomu zbyla jen třetina lodí Kartelu...

Flanders sledoval radar a stále nic. Za pár minut se komunikace zahltily nouzovými voláními. Na původní souřadnice zaútočila malá, ale silná eskadra lodí, která se úspěšně zavrtává do obrany. Lodě Bratrstva a zbylá flotila Kartelu mají velké ztráty. Flanders byl zmaten, ale jen chvíli. Bylo naprosto jasné, co se stalo. Okamžitě zavolal na Lunu a nechal si ověřit, jestli mu někdy odtamtud přišlo hlášení o předpovědi Mystiků. Bratrstvo žádné takové nikdy nevyslalo. Flanders se nachytil do pastí. Zlostně udeřil pěstí do komunikační konzole a nervózně se vrátil do křesla.

Flotila Kartelu se vydala zpět, ale bylo již pozdě. Když dorazila, několika lodím se již obranu prorazit povedlo a tak ihned začaly vypouštět všechny výsadekové kapsle. Desítky modulů vylétly z jejich trupů a řítily se do atmosféry. Bratrstvo se o tom dozvědělo a tak vyslalo stíhací letouny, aby je sestřelily. Ale to už bylo dávno pozdě, většina z nich úspěšně přistála. Jen málo z nich bylo sestřeleno letouny či protivzdušnými děly. Lodě Černé legie byly zatím dostihnuty flotilou Kartelu a nemilosrdně ničeny. Bylo to poměrně snadné – bylo jich málo a většina z nich byla již poškozena. Ale jejich úkol byl beztak již dokončen a tak pro Černou legii ztratily cenu. Posádky některých lodí se stačily zachránit v menších modulech, aby dole podpořily invazní kohorty. Někteří Legionáři stačili naskočit do stíhacích a útočných letounů a včas opustit hangáry.

Jejich letouny ovšem nebyly určeny pro boj v atmosféře, neměly potřebný aerodynamický tvar a neefektivní pohon. Legionáři tedy vystříleli všechnu munici na atmosférické stíhače Bratrstva a pak stroje nastavili na sebevražedný nálet. Několik letounů narazilo do silnic, čímž zničily mnoho civilních vozidel a přerušily veškerou další dopravu, dalším se podařilo vrazit do vysokých mrakodrapů. Ty naštěstí měly silnou konstrukci, takže se nezřítily, ovšem odlomily se z nich různé velké části, které poškodily sousední budovy.

Výsadečkové moduly se již dávno rozevřely a vypustily své pasažéry. Legionáři ihned začali prolévat krev civilistů, kteří v panice utíkali do úkrytů. Pak se všichni začali spojovat do kohort, kterým šlo jen těžko odolávat. Všechny bezpečnostní jednotky byly okamžitě mobilizovány. Dostaly tu nejlepší výzbroj a ty nejlepší bojová vozidla. Bratrstvo začalo posilovat obranu Katedrály. Stovky Trooperů a Elitních Trooperů se řadily za provizorní barikády, podporovány velkým množstvím Věřících, kteří uposlechli Kardinálova volání a přišli bránit Katedrálu vlastními těly.

Panika se začala šířit všemi směry. Všechno co mělo nohy, kola, pásy nebo třeba jen berle, se hrnulo do několika málo krytů, které byly v Luna City vybudovány. Je zajímavé, jak velice rychle se změnil tisícovky logicky myslících lidí – manažeři, úředníci, řidiči MHD, uklízečky – na hejno slepic, které se řídí jediným pudem – přežít. Gigantický houf se vinul ulicí Imperial Boulevard, zaplnil celou třídu od jednoho kraje až k druhému, což je asi devadesát metrů na šířku a jeden a půl kilometru na délku. Ve prostředku se tyčil vítězný oblouk – bůhví, koho napadlo ho umístit sem, jako dominantu Imperial Boulevard. Každopádně, v tuto chvíli to bylo to jediné, co se tyčilo nad mořem zmítajících se osob.

Kam mířili? Zbytečná otázka. Imperial Boulevard začíná na jedné straně spojením několika středních silnic, ale končí masivní budovou se čtvercovou podstavou a čtyřmi věžemi v rozích, které o pár metrů přečnívají nad úroveň spodních dvaceti čtvercových pater. Uvnitř je dokonale uzavřené náměstí, kde se nachází dva heliporty a několik zaparkovaných vozidel těžké pěchoty. Objekt jako celek vypadá pak jako středověký hrad, což byl pravděpodobně i architektův záměr. Na hlavních dveřích je obrovský nápis "Imperiální ambasáda Její Jasnosti" a pod ní stylová vlaječka. Houf ale tohle příliš nezajímalo. Budova totiž disponovala i moderním krytem, který dokázal pojmout až 100.000 osob a udržet je naživu po dobu jednoho týdne. Bunkr měl samozřejmě i VIP část pro zaměstnance ambasády.

Konečně se zdálo, že masa polevuje, když se blízkostí ozval masivní výbuch, což civilisty poněkud znepokojilo a dali se do strkanice, při které bylo několik nešťastníků ušlapáno. Byl vydán rozkaz – nikoho dalšího nepouštět dovnitř. Když propukne takováto situace, není jiná možnost, pro ty lidi venku to byl téměř rozsudek smrti, ale tohle byla válka. Těžká ocelová vrata se uzavřela, už navždy. Zoufalci venku došlo, že větší šanci přežít budou mít jinde a bleskurychle se rozutekli.

Vojenský personál Imperiálu začal probouzet obranný systém budovy – raketometry, lehká děla a kulometry. Pak začaly improvizace: veškerý nábytek vzal za své a šel k oknům, dále vzniklo i několik barikád, munice byla rozdána. Čekalo se už jen na druhou stranu. Černá legie na sebe nenechala dlouho čekat. Výbuchy byly slyšet stále blíž a častěji. Pak se objevila i první výsadečková kapsle. Bylo jasné, že vesmírná obrana byla prolomena. Kapslí se nakonec objevilo asi patnáct, což nebylo tak špatné, individuální průnik jedné skupiny nebyl až zas tak velký problém. Jednotky nepřítelů se začaly shlukovat, zdálo se, že mají jako primární cíl ambasádu.

Ovšem jak dlouho vydrží necelých 200 mužů Imperiální ostrahy proti 10.000 Legionářů nebylo jisté. Dvě elegantní lehké bitevní helikoptéry se vyhouply nad budovy, aby držely nepřátelská vozidla v uctivé vzdálenosti. Ovšem Legie si s tím hlavu nedělala. Tanky jely jeden za druhým a pěchota běžela vedle nich. Vrtulníky dělaly svoje, pálily a pálily, než se přiblížil jeden tank s protiletadlovým systémem, který trefil helikoptéru do vyrovnávacího motoru. Ta se ihned začala neovladatelně otáčet kolem své osy, narazila do jedné z věží budovy, kde výbuchem ustřelila několik pater.

Druhý pilot byl opatrnější a střídavě střílel a schovával se za překážky, což mu dost dlouho vycházelo a podařilo se mu zabít dost Legionářů a zničit pár desítek tanků. Ovšem pak mu došla těžká munice a on musel pálit pouze kulometry, tedy až do té doby, než se Legie dostala tak blízko, že už mohla použít své pušky. Vrtulník byl prostřelen salvou lehké munice, pilot měl ale to štěstí, že věděl, kdy skončit a katapultovat se ven ze svého stroje. Štěstěna ho neopustila a on dopadl na náměstí v ambasádě. Místo davu se na Imperial Boulevard hrnulo hejno bojektivých Nemrtvých legionářů s trochou té techniky, přední linie už palbou olizovaly zdi budovy a kdesi v davu Legionářů procházela jedna postava v kápi.

Po chvíli se k ní přiblížil kacířský důstojník a podal hlášení – všechny jednotky postupují, takže pevnost padne do šesti hodin. Muž v kápi ale odpověděl, že šest hodin je dlouhá doba. Legie musí zničit ještě mnoho důležitějších cílů, musí být zapojeno více jednotek. Muž v kápi je Red Fox...

Kybertronické velitelství, HQ, se proměnilo v jednu velkou komunikační ústřednu. Veškerá Subrealita mimo Lunu byla odříznuta, stejně tak ostatní komunikační kanály. HQ teď zajišťovalo víc jak polovinu veškeré komunikace kybertronických jednotek a k tomu samozřejmě zajišťovalo jejich koordinaci.

Objevily se první zprávy o dopadech střel na povrch a vylovení Černé legie. Silo protiorbitálních raket, jenž bylo součástí obrany HQ, skrývalo poslední střelu, zbytek byl ve vhodných chvílích odpálen proti lodím Legie natolik zaměstnaným, než aby dokázaly raketu zneškodnit. Posádka stíhačů opustila hangáry a rozptýlila se v okolním vzdušném prostoru, aby zachytila případné invazní stroje, nebo bomby před dopadem. Ve všeobecném zmatku se kolem HQ začala stahovat mračna lidí. Byly jich tisíce, pak desetitisíce a brzy bylo jasné, že se nejedená o lidi hledající úkryt. Byla to spodina Luny, která opustila kanály a zapadlé okrajové čtvrti, ale i zdánlivě běžní lidé, kteří však byli vybaveni ne až tak běžnou výzbrojí a jako potopa valící se z kopců do údolí se slévaly kolem hlavní budovy Kybertroniku. Nebylo pochyb, že se jedná o stoupence Legie, kacíře, jenž se na Luně dlouhá léta skrývali a vedli záškodnické akce a dost možná se jen připravovali na chvíli, jako je tato.

V momentě, kdy dav začal střílet po jednotkách Kyberkurity rozptýlených v okolí a snažících se udržet alespoň trochu řád, nebyl již důvod na nic čekat. Lunární komanda z přílehlých čtvrtí se začala stahovat k HQ, Dobrovolníci z lidu, rozmístění v okolních budovách začali pálit do davu z oken a věže nasázené na vnější obvodové zdi se přepnuly do agresivního módu. HQ je v obležení.

Bitva pokračovala... a tentokrát i na povrchu Luny. Černí legionáři se rozběhli do několika částí města a spojili se s místními kacíři, čímž své řady výrazně posílili. Vše šlo podle plánu. Každá část se zaměřila na dobytí jedné z hlavních budov. Jedna je zaměřena na kybertronické HQ, další na kapitolský Vrcholek, další na bauhauské Dvě věže, další na mishimský Overlordův palác, další na imperiální Palác Písem, jedna na Budovu Kartelu a poslední na samotnou Katedrálu. Zatím největší problém dělal Imperiál. Bylo nutné nejprve dobýt Imperiální ambasádu Její Jasnosti, která stála v cestě na Palác Písem. Pak se počítalo s velkým odporem u Katedrály, ve které se nachází Biskup Luny, samotný Kardinál a možná ještě Primasové čtyř Direktorátů.

Nefarit Gharchuk byl spokojen se svoji prací, ale nezůstal dlouho nepovšimnut. Ostatní Vojevůdci se rozhodli, že provedou vlastní troufalé útoky, ovšem žádný z nich neměl tak silné lodě a vycvičené posádky jako ten Algerothův. Alespoň tedy vydali příkazy svým kacířským kultům, aby se zaměřily na své speciality. Irchooza rozhodla, aby všechny Ilianiny kulty začaly otevírat dimenzní brány a z nich vyvolávat všemožné demony. Trontas přikázal Semaiovým kultům, aby dál pokračovaly v sabotážích a atentátech, ale tentokrát aby se zaměřily na hlavní budovy nepřátel. Marjhan přikázal Muawijheovým kultům, aby vzbuzovaly u lidí zuřivost a všeobecný chaos, všichni posedlí civilisté mají útočit na zvolené primární cíle. Ernak přikázal kultům Demnogonise, aby začaly šířit smrtící náказы a mutagenní viry.

Kartel a Bratrstvo zatím dostatečně posílily obranu Luny, takže k žádným dalším průnikům by dojít nemělo. Flanders vyslal zprávu pro korporaci lodě, ve které je žádal, aby se pokusily provést průnik skrz linii Černé legie a připojily se tak k obranným flotilám. Tak velkou koncentraci lodí by flotily Černé legie neměly prorazit. Francois Richthausen z lodi *Panzerstern* se k odvážnému útoku odhodlal jako první. Doprovázen pěti bitevními křižníky, prosekával si cestu k Luně. Šlo to ale velmi obtížně. Jakmile ho Černá legie spatřila, soustředila se na něj.

Skupina lodí pronikla poměrně hluboko, ovšem pak se ocitla obklíčena ze všech stran. Podcenila sílu Černé legie. Richthausen věděl, že se musí stáhnout zpět a tak okamžitě nařídil zastavit postup. Pětice bitevních křižníků právě dokončila obrát předí vzad, když se na radarech *Panzersternu* objevila zelená tečka. A zelená znamenala přátele. Byla to nějaká malá loď, což ovšem bylo divné. Tak dlouho by žádná nedokázala přežít v naprostém obklíčení nepřitelem. Richthausen se rozhodl, že tu loď zachrání – alespoň jeho útok bude mít nějaký smysl.

Francois přikázal letět dál, ovšem tentokrát bez cizí pomoci. Pětici křižníků nechal vrátit se, i když se to jejich kapitánům nelíbilo. Nechtěli nechat svého velitele napospas Legii samotného. Francois však trval na svém. *Panzerstern* utřil několik závažných poškození, ale nakonec se k přátelské lodi prostřílel. Byl to malý civilní raketoplán. Na nic nečekal, zapnul motory na maximální výkon a vletěl do jednoho z hangárů velké lodi. Když byl na palubě, *Panzerstern* se otočil a plnou rychlostí prchal pryč.

Francois věděl, že to mohla být nějaká past a proto byl k zachráněné posádce podezíravý. Pět civilistů vysvětlilo, že byly na pravidelném letu, když je zastihl útok Černé legie. Z nějakého důvodu je ale lodě zcela ignorovaly. Posádka se rozhodla, že vypne všechny motory a přestane vysílat, aby si Legie případně myslela, že raketoplán je opuštěný. Nemohli ani vysílat SOS, jen se vznášeli prostorem a čekali, až se objeví nějaké přátelské lodě. Po celou tu dobu, co byli tam venku, odposlouchávali veškerou komunikaci, aby věděli, jestli je někdo hledá. A při té příležitosti zachytili vysílání jednoho malého civilního raketoplánu, který

prolétal nedaleko. Podle všeho na palubě byli kacíři a vezli nějakého důležitého zajatce na velící loď Alge-rothova Vojevůdce nefaritů, aby tam mohl být vyslýchán.

Richthausen si uvědomil důležitost tohoto nálezu. Posádka raketoplánu odhalila tajnou komunikační frekvenci lodí Černé legie. To je zcela jasně strategická výhoda v této velké bitvě, protože dosud lidé nebyli schopni frekvenci odhalit – Legie v této bitvě používá jinou, než obvykle. Richthausen musel okamžitě informovat ostatní flotily, ale bál se to udělat přes radiové spojení. Kdyby Černá legie zjistila, že ji lze odposlouchávat, změnila by frekvenci. Ke všem flotilám proto vyslal raketoplán s poslem. A bylo nutné také informovat obranu Luny, což bude ovšem složitější. Někdo se bude muset znovu pokusit prorazit linii a doručit zprávu.

Jako roj mravenců přetékala armáda kacířů skrz pobožený perimetr kybertronického HQ. Byli velmi dobře vybaveni a zjevně i značná část z nich věděla velmi dobře co dělá a zatímco se zbytek bezhlavě hrnul do útoku, oni se zaměřovali na obrněná vozidla, věže a rozmisťovali se s těžkými zbraněmi na pozicích a poskytovali palebnou podporu. Mimo několika lehkých tanků a obrněných transportérů jejich postup zadržovalo několik desítek Androidů různých typů. Zatímco vozidla byla jedno po druhém ničena protitankovými zbraněmi, s Androidy to měli kacíři těžší.

Na trosky jedné z obraných věží vylezl jeden ze Symetrístů a rozhlédl se po bojišti. Androidi byli pouhé myslící stroje a tak je mohl snadno obrátit ve svůj prospěch. Bez ohledu na to, jaké ochrany Kybertronik kdy vyvinul, dokázala Symetrie myslící stroje vždy ovládat. On navíc takto ovládl už stovky kybertronických hraček.

Soustředil svou moc aby pronikl k jádru, které řídilo nejbližšího z robotů. Ovšem nedařilo se mu to, vždy skončil někde jinde, než tam, kde chtěl. Bylo to jako chytat úhoře holýma rukama. Nic takového ještě nezažil. Veškerou svoji moc, zkušenosti a soustředění zaměřil Symetrista na to, aby se dostal k nepolapitelné řídicí jednotce a už ji skoro měl, když ho ze zbytků věže smetla dávka z kulometu.

To, co Symetrista nevěděl bylo to, že Kybertronik vyvinul a na několika svých strojích už i experimentálně aplikoval asymetrické stínění. Kybertronik dlouhá léta tajně zkoumal principy, na kterých funguje Černá symetrie. Utajení bylo nezbytné kvůli Bratrstvu. Zlom ve výzkumu přineslo získání několika artefaktů a stabilizéru Prázdnoty během Velké bitvy o Venuši.

Po letech výzkumu, který se přesouval z jedné zapadlé laboratoře do druhé, byli vědci schopni identifikovat některé principy, které se podílejí na usměrňování Symetrie a některé způsoby, jakými ovlivňuje hmotu a energii.

Tyto střípky informací stály za vývojem systému asymetrického stínění, které rozptyluje vliv Symetrie. Ukázalo se, že Symetrie není jen pouhý název, ale že skutečně nějakým způsobem využívá souměrnosti a proto čím souměrnější je její cíl, tím lépe ho dokáže ovládnout. To vysvětluje i náchyllost myslících strojů a lidí s určitým druhem myšlení vůči vlivu Černé symetrie. Avšak ani změna architektury čipů, ani rozvoj osobnosti nemůže vliv Symetrie zcela zastavit, jelikož dokáže využít i souměrnosti v molekulární struktuře i v čemkoliv jiném.

Systém asymetrického stínění stojí na tom, že se klíčové systémy (ve většině případů tedy řídicí jednotka, nebo jiný klíčový systém) uzavře do pouzdra vyrobeného z asymetrické slitiny, která v sobě nerovnoměrně kombinuje řadu různých kovů a na pohled tak připomíná damascenskou ocel. Cílem je, aby struktura hmoty byla co nejirregularnější a tím zas naopak trpí mechanické vlastnosti. Pouzdro má tvar velmi komplikovaného nepravidelného polygonu, takže aby tvořilo nějaký souměrný tvar, muselo by být rozděleno na mnoho dílů. Takové pouzdro není příliš odolné vůči jakýmkoliv fyzikálním vlivům, ale tlumí vliv Symetrických sil a ačkoliv je toto těžko měřitelné, několik experimentů to potvrdilo.

Asymetrické stínění je velmi náročné na výrobu a potřebuje navíc prostor okolo systému, který stíní. Není reálně možné s ním pokrýt celé vozidlo, stavbu, nebo vytvořit zbroj. Přesto však bylo mimo experimentálních nasazení aplikováno i na většinu drahých UI strojů na HQ a i na některých dalších místech. S jeho masivním využitím se však v tuto chvíli kvůli nákladnosti neuvažuje. Ztráty v řadách kacířů šli do tisíců, ale postupně dokázali ničit i Androidy a pronikat až k samotné budově HQ a začali se dobývat dovnitř.

Francois Richthausen a ostatní velitelé sestavili údernou eskadru složenou z těch nejlepších lodí a posádek. Bylo jim jasné, že během prorážení linie bude mnoho lodí zničeno, takže zprávu předali posádkám každé z nich. Pět lehkých křižníků a jeden střední křižník od každé korporace se soustředily k jednomu místu, kde byla linie nejslabší. Tyto lodě byly dostatečně malé a rychlé a přitom odolné, aby proletěly co nejrychleji. Zachráněná posádka se rozhodla, že poleť s nimi – i když to Richthausen neviděl rád. Zbytečně riskovala, ale nedalo se nic dělat.

Když bylo vše připraveno, eskadra se rozestavila do formace a motory nastavila na plný výkon. Rozletěla se, ale Černá legie reagovala rychle. Její lodě začaly ihned střílet. Korporační lodě však poměrně rychle manévrovaly, takže většina nebezpečných projektilů letěla mimo. Eskadra se do nepřátelské linie zabořila jako nůž a pronikala vcelku rychle, ovšem palba protivníků byla stále hustější a hustější.

Kapitán ve vedoucí bauhauské lodi seděl ve křesle a upřeně sledoval obrazovku. Linie Černé legie byla podle radarů tlustá nějakých 1.000 kilometrů, což bylo v téhle části nejméně. V cestě se objevilo pět lehkých křižníků, na pravoboku. Eskadra začala pálit a vyřadila nepřítele beze ztrát.

900 kilometrů – v cestě se objevilo osm středních křižníků, na levoboku. Obě strany zahájily palbu, avšak tentokrát byly zničeny dva lehké křižníky – jeden kapitolský a jeden imperiální. 800 kilometrů – v cestě se objevily dva těžké křižníky a tři střední, pod eskadrou. Eskadra začala střílet a několik nepřátelských lodí bylo paralyzováno. Avšak jejich střelba pohltila čtyři lehké křižníky, tři od Mishimy a jeden Kybertroniku. 700 kilometrů – proti eskadře stálo pět těžkých křižníků a čtyři střední, nad ní. Eskadra zahájila palbu na motory a torpédometry nepřítele, ale nebyla tak rychlá. Byly zničeny dva bauhauské a tři imperiální lehké křižníky.

600 kilometrů – objevily se dva bitevní křižníky, tři těžké a pět lehkých, na pravoboku. Tentokrát Legie příliš velká poškození neutrpěla, lodě byly jednoduše příliš odolné. Pod mohutnou palbou se rozpadly dva kybertronické, dva bauhauské a jeden mishimský lehký křižník. 500 kilometrů – tři bitevní křižníky, pět těžkých a sedm lehkých, na levoboku. Palba torpéd a řízených střel rozdrtila tři kapitolské lehké křižníky a jeden kybertronický. 400 kilometrů – bitevní loď, dva bitevní křižníky a osm těžkých, nad eskadrou. Explodoval poslední lehký křižník Mishimy, Kybertroniku a Imperiálu. Střední křižníky Imperiálu a Kapitolu dostaly těžké zásahy.

300 kilometrů – dvě bitevní lodě a pět bitevních křižníků. V plamenech se ocitnul lehký křižník Bauhausu a Kapitolu. Zbylé střední křižníky dostaly těžká poškození, některé ani nemohly střílet. 200 kilometrů – juggernaught a pět bitevních lodí... a snad sto lehkých křižníků. Naštěstí už byl vidět konec linie. Střední křižníky Kapitolu, Mishimy a Kybertroniku explodovaly. Zbývaly už jen dvě lodě. 100 kilometrů – dreadnought a dva juggernaught. Křižník Imperiálu se rozletěl na několik kusů, které ještě pokračovaly setrvačností v letu, ale pak zcela explodovaly. Křižník Bauhausu dostal zásah do motorů a začal zpomalovat. Generátory se přetížily.

Hrozila exploze a tak kapitán přikázal loď evakuovat. V záchranných modulech bylo možné doletět do bezpečí. Posádka začala spěchat do modulů a hromadně opouštěla loď. Moduly se nastavily směr Luna a letěly maximální rychlostí. Kapitán a zachráněná posádka vyletěli mezi prvními. Za jejich zády loď explodovala, nebylo jasné, jestli se všichni zachránili.

80 kilometrů – Legie vyslala stíhačky, aby moduly sestřelila. V tom zmatku to ale bylo těžké. 60 kilometrů – moduly se dostaly do oblasti ovládané obránci Luny. Boj tu byl menší, ale stále měly za zády stíhače Legie. 40 kilometrů – stíhačky likvidovaly jeden modul po druhém. Zbývalo jich už jen pět. 20 kilometrů – kapitán přikázal volat SOS a hlavně přátelské stíhačky. Zbýval poslední modul.

10 kilometrů – nepřátelské stíhačky byly sestřeleny stíhačkami Kartelu a Bratrstva. Vlajková loď Bratrstva *Eternal Wisdom* otevřela hangár. Zbýval už jen kousek, když modul trefila zbloudilá střela. Ten začal rotovat a ztrácet svůj kurz. V trupu modulu se objevila díra, která začala vysávat vzduch. Smrt byla na dosah.

Náhle modul tvrdě dopadnul – do hangáru. Vrata se rychle zavřela a tlak se začal vyrovnávat. Modul klouzal po podlaze, až se zastavil o stěnu. Kapitán se probral z bezvědomí. Všichni byli jako zázrakem naživu. Hned u nich byla posádka a zjišťovala, co se stalo. Kapitán nahlásil dva úspěchy. Linie lze prorazit i s malou eskadrou. A zná frekvenci Černé legie...

Nejlepší obrana je útok. A Krueger to věděl nejlíp – nikdy nenechal věci zajít tak daleko, aby ho jeho přítel mohl bodnout do zad, vždy ho bodl jako první a pak se ještě postaral, aby vstoupilo ve všeobecnou známost, že byl zrazen. Na takovéhle věci byl expert. Přesto měl pocit, že tentokrát svou šanci promeškal. Inkvizitor Belyj nebyl poslední obětí Stříbrného démona. Po něm bylo zabito ještě dalších sedm Inkvizitorů. Pravda, žádného z nich nepotkal tak krutý osud jako Belyje, ale přesto... Na klidu mu nepřidávaly ani nápisy Krueger, provázené čísly. V případě druhého úmrtí se na zdi skvělo číslo 10. Další byla devítka... Zatím poslední číslo bylo 4. Což znamenalo, že zemřou ještě další tři lidé, než dojde řada na něj.

Nebál se. Nechtěl tomu šmejdovi udělat tu radost. Připravoval se. Technici v Katedrále všechny jeho zbraně rozebrali a zase složili, dokonale vyladěné. Všechno bylo posvěceno a pokryto ochrannými runami proti vlivu Temnoty. Kardinál osobně Heinrichovi požehnal. A samozřejmě ho uklidňoval také tucet příslušníků Zuřivé elitní gardy, který ho na každém kroku doprovázel.

Byl zrovna ve svém pokoji uvnitř Katedrály, když k němu přišel posel se zapečetěnou obálkou od Inkvizitora Smithe. Heinrich netrpělivě obálku roztrhl a podíval se, co je uvnitř. Byl tam jen malý lísteček s několika slovy: Inkvizitor Majoris John Rouland, dnes 6:32, číslo 3. Takže už jen dva...

Nehodlal jen tak čekat, až si pro něj Stříbr... ten parchant Rousseau přijde. Nejlepší obranou je útok a Krueger se chystal zaútočit. Vyžádal si jednotku Paladinů a povolení manipulovat s jistým vězněm. Byl to jeden z mála vězňů, kteří v zajetí Bratrstva zůstali tak dlouho naživu. Krueger snad týden sepisoval přesný scénář jeho útěku. Každý voják na chodbě musí vědět, co je zapotřebí udělat. Všichni měli jen slepé náboje a byli vybaveni kouzly k předstírání smrti.

Kacíř bude prchat bez jediného podezření, že by celá akce byla nahrána Bratrstvem. Dostane se až ven do města. Nikdy se jim ale neztratí. Za neskutečně vysokou cenu koupil Heinrich ze svého osobního účtu sledovací zařízení Kybertroniku, stíněné proti vlivu Temnoty, které zajatci tajně voperovali do mozku. Někdy se proti zlu musí bojovat zlem... Poslední část plánu byla nejdůležitější – jakmile bude Talas na svobodě, jistě vyhledá svého starého pána, aby se k němu připojil.

Zachráněná posádka civilního raketoplánu s kapitánem bauhauské lodi byla na palubě *Eternal Wisdom* předvolána do konferenční místnosti, aby podala kompletní hlášení. Čekal tu nějaký Inkvizitor, který se představil jako velitel lodi a se začal vyptávat. Bauhauskému kapitánovi bylo divné, kde je Inkvizitor Majoris, který je obvykle na lodi nejvyšším důstojníkem. Bylo mu řečeno, že Inkvizitor Majoris Heinrich Krueger před několika dny odletěl na Lunu – prý aby tam pomohl s obranou. Odletěl prý velmi narychlo a nenechal žádné bližší instrukce, takže to zřejmě bylo mnohem vážnější, než dával najevo. Každopádně, stačil vybrat Inkvizitora, který byl podle něj nejschopnější z posádky, a tomu předal velení.

Během porady posádka předala Inkvizitorovi datové schránky se záznamem radarů a komunikačních systémů. Všechny informace byly ihned odeslány lodím Bratrstva i Kartelu. Inkvizitor přeživší ujistil, že budou vyznamenáni. Poradil ale, aby raději zůstali na palubě, protože ve městě teď není bezpečno. Přeživší souhlasili a odebrali se do přidělených kajut. Flotily Kartelu a Bratrstva obdržely frekvence a okamžitě začaly odposlouchávat nepřátelskou komunikaci. Vše nyní bylo mnohem jednodušší, Černá legie nemohla provést žádný překvapivý útok. Její stíhačky a útočné letouny byly sestřelovány po desítkách. Mnoho větších lodí bylo imobilizováno.

Černá legie začala dostávat příliš těžké zásahy. Lidé jakoby dokázali předvídat její tahy. Na některých místech byla linie zcela proražena a korporační lodě tak proudily k Luně, aby ji podpořily. Gharchuk se proto rozhodl, že nyní je nejvyšší čas zavolat pomoc – onu trojici speciálních lodí, která tento problém jistě rychle vyřeší. Gharchuk se telepaticky spojil s velícími Nefarity lodí a vydal jim příkaz k útoku. Lodě dosud stály nehnutě v Pásu asteroidů, ale nyní se jejich motory probudily. Nebyly to jen tak obyčejné lodě – byly to obrovské titány, které se těžkopádně rozletěly. Když se dostaly mimo Pás asteroidů, otevřely prostorové trhliny a zmizely v nich.

Vrchní admirál Rebecca Williamsová na palubě lodi *CSS Pioneer* slavila úspěch. Její flotila prorazila linii a začala se pomalu přesouvat k Luně. Ovšem její přesun byl náhle přerušen. Na radaru se objevil červený bod. Velký bod, který tam ještě před chvílí nebyl. Něco muselo vylézt z prostorové trhliny. A byl to jistě nějaký dreadnought, protože na délku měl pět kilometrů. Williamsová si loď nechala zobrazit na monitoru. Bylo to něco, co dosud neviděla. Na přídi měla jakési tři hroty, které musely sloužit jedině jako zbraň. Loď se pomalu přibližovala k její flotile...

Vysoký admirál Quentin Goldman viděl ze své lodi *Cyberfist* také otevření trhliny, ze které vylétěla další taková loď. To byla už druhá. Na nic nečekal a vydal příkaz k palbě, ovšem jeho lodě neměly dostatečnou sílu. Cíl byl navíc obklopen štítem Černé symetrie, který snadno zastavoval všechny příchozí projektily. Mohutný dreadnought se pomalu přibližoval, přídi směrem k Luně.

Objevila se třetí trhlina a z ní vylétěla další loď stejného typu. Tahle se objevila blízko imperiální flotily. Imperiál se dlouho nepozastavoval nad tím, co je to za novou loď. On ji totiž už znal. Loď stejného typu spatřil v Bitvě u planetoidu DMX-315, a tehdy zdevastovala většinu jeho nasazené flotily. Trojice hrotů na přídi byla zbraň – mohutné energetické kanony, které byly schopné srovnat Luna City se zemí. V tehdejší bitvě se Imperiálu podařilo tento kolos zničit jen jediným způsobem – nabourat do něj jinou lodí. Jenomže tehdy byl mnohem méně bráněný, než nyní. Teď se k němu žádná loď nedostane.

Gharchuk byl potěšen. Trojice Temných pařátů, kterou Černá legie po celou dobu budovala, již dorazila. Temné pařáty se pomalu stahovaly nad tu část Luny, kde se nacházelo město. Tři mohutné paprsky Luna City snadno sežehnou. Ostatní Vojevůdci byli rádi, protože Temné pařáty jim výrazně pomohou v boji s lidskými flotilami. Možná se ještě podaří zacelit linii a zastavit příchod nepřátelských posil k Luně.

WarLord se přiblížil na vizuální dosah k Luně. Keronis zrovna spal ve křesle, takže ho Avalon musel probudit. Za tu dobu, co sem letěl, se mu podařilo úspěšně proniknout do CDN a vložil tam zprávu o své smrti – napsal, že sice úspěšně odletěl z Merkuru a doletěl k Luně, ovšem jeho loď byla zničena palbou Černé legie. Keronis teď jen doufal, že se to nestane skutečností. Díval se z čelního okna kabiny na monumentální bitvu. Z téhle dálky byly i ty největší lodě jako malé tečky, mezi kterými létaly světelné stopy – projektily, rakety a torpéda. Na první pohled se zdálo, že tou bitvou nepůjde proletět. Avalon však začal ihned vypočítávat pravděpodobnost úspěšnosti na základě hustoty lodí – přátelských i nepřátelských. Počítal s tím, že po něm budou střílet obě skupiny.

Keronis se připravil na boj. Posadil se do křesla a na monitoru si zobrazil mapu Luny. Do města nepřistane, byl by moc nápadný. Místo toho přistane na odvrácenou stranu, schová tam *WarLorda* a do města se dostane nějak jinak. Jeho nově získaná uniforma mishimského vojáka mu pomůže v úspěšné infiltraci. *WarLord* se blíží k bitvě velmi rychle. Na dohled se dostala hlavní flotila Černé legie, která však byla zaměstnána bojem s korporačními loděmi. *WarLord* jejich linii snadno proletěl, žádná střela nebyla mířena na něj. Když se dostal do korporační linie, snažil se vyhnout pozornosti lodí Kybertroniku. I to se mu povedlo a na řadu přišla linie předsunuté flotily Černé legie.

Ta byla na mnoha místech roztržštěná a byla plná volně se vznášejících vraků. *WarLord* mezi nimi snadno klikoval a sem tam sestřelil nějakou raketu či torpédo, které letěly jeho směrem. Linie obránců Luny byla posílená o nějaké korporační lodě, ale bylo jich málo. Luna byla na dosah. *WarLord* vletěl do atmosféry na opačné straně, než stálo Luna City. Na této polokouli byl klid – nebyly tu téměř žádné lodě, které by ho mohly odhalit. Všechny lodě byly převeleny nad město. Keronis přistál do jednoho menšího kráteru, který jeho loď částečně zakryl. Z lodi vysadil mohutný *WarLord Pedipulator*, do jehož nákladového prostoru přepojil Avalona. V pedipulátoru se dostane k perimetru města, dál bude pokračovat pěšky, aby nevzbudil pozornost. Dost možná že jinak by většina obránců považovala jeho stroj za vynález Černé legie a začala by střílet. Arghan nastoupil do *Pedipulatoru*, jehož čtyři pavoučí nohy se rozhýbaly a relativně rychle odnášely stroj k cíli.

Ambasáda Její Jasnosti... Prší; krásný den se proměnil v průtrž mračen. Neprší ovšem déšť, z nebes se snáší jemná směska prachu, skla, střelného prachu a krve. Z nablýskaných stěn se staly jen beztvary kusy oceli, které kdysi chránila skleněná okna. Sem tam spadnou nábojnice, nebo zmrzačené lidské tělo. Hřmí, nejsou to však blesky, to jen lidé a ti druzí zoufale válčí o své místo na slunci. Blíží se povodeň – stoletá voda, není to však voda, je to bahno, krev, lidský pot, legionářský sliz a trosky. Z věžáku nedaleko Imperial Boulevard se ze své bytu kouká na tento tragický výjev starý vrásčitý muž.

V jeho očích se odráží výstřely kanonů, jeho tvář zvrásněná jizvami se lehce škube, snad je to stařecký tik nebo snaha těla potlačit tu zlost. Už vzplál poslední strom, který hrdě čněl na kdysi zelené ulici. Muži ukápnou slza a nebýt hluku bitvy, bylo by slyšet její dopadnutí. Svět do kterého se narodil, svět který pomáhal budovat a ve kterém tak dlouho žil, skončil. Tohle je svět, ve kterém zemře. V dále se ozval další výstřel, byla to baterie neřízených raket. Jedno křídélko se v letu utrhl a střela nabrala nový kurs, přímo na stařika. Poprvé v životě litoval, že se nedal k armádě. Nelitoval ničeho jiného, jen tohohle. Střela se blížila, čas se zpomaluje, poslední myšlenka míří k jeho milované ženě. Konec. Výbuch zničil vše, celá budova se naráz změnila v moře, které pohltilo celou mužovu existenci, bylo to jako by se nenarodil, a to je jen jedna kapka v oceánu.

Imperiál dostával slušnou nakládačku, až na jedno dělo přišel o veškerou artilerii, nepočítaje tři tanky uvnitř. Vojákům už začínal docházet jistý fakt, že tohle už je to poslední, co je čeká. Zde splní svou povinnost a jako jedni z mála zjistí, že jejich život měl smysl. Legie už vyložila z transportérů víc než 15.000 vojáků, a uvnitř zbytků ambasády je jich sotva osmdesát bojeschopných. Situace už je tak kritická, že Imperiál není schopný držet jakoukoliv vzdálenost Legionářů od hlavní brány.

Hradby se bortí, už je nikdo nebrání, poslední obrana se chystá uvnitř skrytého náměstíčka. Nejvyšší šarží se teď stal ostřílený kapitán, který se snaží vnést trochu naděje do duší vojáků. Sám však dobře ví, že z tohohle asi nevyjdou živí. Jakou šanci taky můžou mít tři tanky a pár rozprášených oddílů proti skoro dvacetitisícové síle Legie, která má stovky tanků a vzdušnou podporu a několik kouzelníků. Každý je odhodlán střílet do posledního náboje a pak bojovat klidně muž proti Legionářům, když to bude potřeba. Ozývá se dutá silná rána, takhle se ničí brány.

Tanky spustí svoje a první vlny nepřítelů se rozpustí na beztvary pastu. Černá legie je, zdá se, poněkud zaskočena a útok přeruší. Objevuje se něco, co nikdo nečekal, že Legie také má – a to vyjednávač. Byl to člověk v těžkém brnění od Legie s bílou vlajkou na anténě, nutno dodat, že také bez zbraně. Předstoupil a jasným hlasem zvolal, že imperiální vojáci bojovali dobře. Ale proč bojovat dál? Mohou složit zbraně a obrátit se na stranu Černé symetrie, čímž zachrání své životy i životy civilistů. Vojáci mají deset minut na rozmyšlenou. Potom vyjednávač odešel.

Mezi obránci se na chvíli rozjela jakási porada, nebyla však o tomhle návrhu. Když uplynula daná šestina hodiny, přišel vyjednaváč znovu a znovu se dotázal. Za okamžik imperiální vojáci přeskočili barikády a odhazovali jednotlivé části brnění. Na vyjednaváčově tváři se vytvořil jakýsi ponurý škleb, který ale ihned zmizel, když vojáci pozvedli zbraně a provrtali jeho tělo stovkami kulek. S řevem se vrhli k bráně a začali likvidovat zmatené Legionáře. Prošli několika řadami jako teplý nůž máslem, za použití bajonetů.

V předních řadách armády Temnoty nastal zmatek, ovšem zadní řady měly jasný rozkaz a tak se dělostřelci z Nera dali do práce. Střední kanóny vychrlily vše co měly ve chřtánech naráz na Imperiální vojáky a zděšené Legionáře první linie. Zdálo se, že nyní je konec, ovšem bylo to skutečně jen zdání. Všechny střely náhle neškodně explodovaly ve vzduchu a úplně naráz v jedné rovině. Boj se zastavil, všichni upřeli pozornost na vrcholek schodiště ambasády, kde stál muž s rukou zdviženou k nebesům. Na krku mu fialově zářil jakýsi kulatý amulet. Byl to Michael Paxton.

Na obránce zvolal, aby se vrátili zpět za barikády. Nikdo z nich se neodvážil nic namítnout. Bývalý agent udělal dlouhý skok až mezi Legionáře, ale nebojoval a oni také ne. Jen se začali řadit kolem něj, jako moře, které se rozestoupilo do stran. Tím se vytvořila obdélníková trhlina táhnoucí se středem celého bulváru. Na druhý konec vstoupil muž v kápi. Michael už podle aury poznal svého ztraceného a nešťastně nalezeného bratra, který si říkal Red Fox. Soubor začne. Brzy.

Černá legie obléhala všechny hlavní budovy lidstva. Pouze imperiální Palác Písem byl zatím neohrožen, protože postup Černé legie se zastavil u ambasády. Imperiální vojáci opět prokázali svoji statečnost a neústupnost. Katedrála byla také v obležení, ale dokázala se bránit ze všech budov nejlépe. Bratrstvo tu mělo staženu většinu svých místních sil, což byla slušná armáda. Černá legie ke Katedrále přesunula velkou část své invazní síly, podpořenou o místní kacíře a mutanty. Ti také dodali bojová vozidla, která dosud tajně vyráběli v ukrytých montážních halách hluboko pod zemí a v opuštěných budovách. Ke Katedrále však také spěchaly desetitisíce Věřících, aby podpořily její obranu. Byli vyzbrojeni jen tím, co si sami dokázali sehnat, ovšem jejich odhodlanost to vyvažovala.

Troopeři a Elitní Troopeři byli druhou nejpočetnější skupinou obránců. Zaujali bojová postavení v okolních budovách, které byly evakuovány a opevněny zátarasy a výbušnými nástrahami. Na všech ulicích vznikaly barikády z pytlů s pískem a z civilních vozidel. Těžké a rotační kulomety byly rozestavěny podél celé linie. Granátomety byly nabitý granáty s Červeným plynem, který je speciálně určen proti nemrtvým. V Katedrále samotné se připravili všichni dostupní Spasitelé, oděni do těžkého posíleného brnění a vyzbrojeni těmi nejničivějšími zbraněmi. Postavili se do hlavní brány a byli odhodláni ji držet svými vlastními těly. Okolo nich byly zástupy Posvátných bojovníků, Zuřivé Elitní gardy, Inkvizitorů, Mystiků a dalších.

Pak se z okolních křižovatek vyrojila Černá legie. Jakmile se její první vojáci objevili zpoza rohu, obranná linie spustila palbu. Legionáři padali po stovkách. Těžké kulomety se zaměřily na odolná monstra, která koncentrovanou palbou poslaly k zemi. Rotační kulomety střídaly ze strany na stranu a doslova tak kosily celé oddíly méně odolných pěšáků. Granátomety vystřelily celé zásobníky a Černá legie se brzy zahalila do červeného dýmu. Nemrtví legionáři a další obživené bytosti padali k zemi a doslova se začali rozpouštět na sliz. Černá legie se přesto stále blížila. Jakmile se dostala na dosah, spustili palbu i jednotliví vojáci, kteří se skrývali za barikádami.

Síly Černé legie byly složeny z Algerothových výsadkových legionářů, Semaiových a Ilianiných kacířů, Demnogonisových mutantů a Muawijheových démonů. Měli k dispozici těžké zbraně, které chrlily smrt a zkázu. Měli k dispozici monstra s nadlidskými schopnostmi. Měli k dispozici vozidla a mocné kouzelníky. Přesto se však jejich nápor o linii roztříštil, jak vlna o útes. Vojáci Bratrstva padali jeden za druhým, ale stejně rychle byli nahrazováni dalšími ze zadních řad. Mystici a Strážci Umění sesílali podpurná i útočná kouzla, takže bojiště bylo osvětlováno různými vizuálními efekty.

Na orbitě se boj začal ubírat dobrým směrem. Mnoho korporačních lodí prorazilo linii a připojilo se k obráncům Luny. Mezi těmito loděmi bylo i několik křižníků Kybertroniku, které okamžitě otevřely nákladové prostory a začaly vypouštět bojové družice s částicovými kanony a mikrovlnnými projektory. Družice se rozestavěly na geostacionární orbitu nad městem, obrátily své zbraně směrem k povrchu a zahájily palbu. Jasně modré paprsky začaly likvidovat velká monstra a vozidla Černé legie, zatímco dávky mikrovln doslova upalovaly stovky Legionářů. Takhle to bylo po celém městě. Legionáři zpočátku své ztráty ignorovali, ale pak jim to začalo kazit jejich plány. Začali se proto skrývat v budovách a pohybovat se podzemními tunely, čímž ulehčili obráncům na povrchu.

Gharchuk se dozvěděl o těchto potížích a začal mít jisté podezření. Rozhodl se proto něco vyzkoušet. Vydal několika málo lodím příkaz, aby se stáhly z bojiště, obletěly Lunu z druhé strany a tam provedly malý výsadek pozemních sil. Takový útok byl sice nemožný, protože pozemní obrana hranic města byla velmi silná. Ale Gharchuk to věděl.

Trojice vybraných lodí obrátila kurz a začala se vzdalovat. Na první pohled se zdálo, že z boje utíkají a tedy pro lidstvo nepředstavují žádnou hrozbu. Ovšem za pár vteřin je několik lidských lodí začalo pronásledovat a střílet po nich. Pronásledovatelé byli velmi troufalí, protože opustili bezpečí své linie a dokonce ignorovali větší cíle, které se nacházely poblíž. Bylo vidět, že trojici lodí chtějí zničit za každou cenu. Stahující se lodě byly jejich zuřivou palbou velmi rychle zničeny. Gharchukovi to ale bylo jedno, svůj účel splnili. Nyní věděl, že lidé vědí, co chce dělat a dokáží se tak připravit. Kdyby se ta trojice lodí skutečně jen stahovala pryč, lidé by neriskovali jejich pronásledování do nitra nepřátelské linie.

Gharchuk se zákeřně zasmál a vydal telepatickou zprávu ostatním Vojevůdcům – lidé je dokáží odposlouchávat. Všechna komunikace nyní musí probíhat pouze pomocí telepatie. Bude to sice vysilující a Nefarité se při tom nebudou moci tolik soustředit na bitvu, ale bude to jediná možnost. Při tom ovšem mají stále vydávat běžné rozkazy skrze komunikační systém, ovšem tyto rozkazy budou falešné a jejich účelem bude jen zmást obránce.

Ještě než byl zničen poslední Android, dorazila na bojiště kolem HQ vozidla Legie. Byly to lehké tanky, džipy s těžkými zbraněmi, ale i stavební stroje jako bagry a buldozery. Z okolních střech byla rozmetána minometná stanoviště na střeše HQ a mimo hlavní budovu už nebylo nic, co by mohlo postup kacířů zastavit. Tisíce jich padly, ale stovky jich zbývaly a za pomoci mechanizace se probourávaly dovnitř, nejen v místě, kde byl hlavní vchod, ale prorážely si cestu i skrz mohutné železobetonové stěny.

Zatímco kacíři nerušeně pracovali a otevírali průchody dovnitř HQ, ozval se ohlušující rachot. Velká část jedné stěny se sesunula jako lavina sutí. Z oblaku prachu vystoupila dvě ohromná mechanická monstra – T4000. Roboti se okamžitě pustili do díla a z výšky deseti metrů skrápěli kacíře palbou. Ty, co se pokoušeli Terminátory zničit palbou z protitankových zbraní ze střech okolních domů, smetly stejně, jako ty na zemi. Tou dobou z okolních ulic vniklo na bojiště i několik desítek vojáků Lunárního komanda a během pár minut bylo po boji. Kacíři byli zcela rozprášeni. Tedy až na ty, co stačili před ničivou palbou uniknout dovnitř HQ...

WarLord Pedipulator doputoval až k perimetru Luna City. Cestou musel obejít několik základen Bratrstva a Kartelu, ve kterých nyní bylo mnoho vojáků. Nikdo si ho ale nevšiml, všichni byli zaměstnáni obranou města před invazními silami. Stroj zastavil na planině a Keronis aktivoval zahrabání. Pedipulator pod sebou nohama vyhrabal jámu, do které se vsunul. Keronis si vzal zbraň a batoh se zásobami a uniformou a vydal se přímo do města. Jakmile stroj opustil, ten jámu zasypal okolní horninou, takže byl dokonale skryt. Pouze pečlivé pozemní pátrání by ho mohlo odhalit, ale s ním Keronis nepočítal. A rozeznat zasypanou díru ze vzduchu, což hrozilo mnohem víc, bylo prakticky nemožné. Avalon byl navíc kdykoliv připraven vyhrabat se a případné útočníky postřílet palubními kanony či na ně vyslat dvojici bezpilotních letounů Steel Wasp.

Keronis dorazil na hranice města, kde byly jen průmyslové a chudinské čtvrti. Zde ho nikdo nepozná. Vydal se do nejbližšího informačního střediska jedné místní nezávislé firmy, aby se dozvěděl, kde je tu nejlepší úkryt. Ovšem dozvěděl se špatné zprávy... se kterými nepočítal. Černá legie provedla úspěšný výsadek a nyní je i ve městě samotném. Město už není bezpečné, platí stanné právo vyhlášené Kartelem a podpořené samotným Bratrstvem. Všichni, kdo nemohou bojovat v jednotkách Domobrany, mají zůstat doma nebo v úkrytech a nevycházet ven. Každý, kdo bude vzbuzovat jakékoliv podezření, bude zastřelen. Keronis si koupil mapku města a vyšel ven. Schoval se do zapadlé uličky a oblékl si mishimskou uniformu. Přílba kryla jeho obličej jen částečně – z blízka by každý poznal, že není asiát – což by zřejmě vedlo k jeho zastřelení. Proto si tvář zahalil šátkem, oči byly kryté stínem. Vypadal nyní jako Samuraj, stačilo si už jen sehnat katanu.

Namířil si to do Okrsku Mishimy, kde velmi rychle zapadl. Všude pobíhali Samurajové i Roninové, někteří na obranné pozice, jiní do protiútku. Všichni moc dobře věděli, co mají dělat, takže žádný velitel nemusel vydávat žádné rozkazy. To byla výhoda pro Keronise, protože by nějakým rozkazům nadřízených stejně nerozuměl, a kdyby zde měl s někým mluvit, rychle by přišli na to, že není Mishiman. Část Černé legie již obklíčila Overlordův palác a obsadila několik vedlejších budov, ale obránci se statečně drželi. Keronis věděl, že tady dlouho nezůstane. Rozběhl se proto do vedlejší uličky, která směřovala pryč od bojiště. Na konci uličky se však náhle objevila dvojice Nekromutantů, která na něj měla očividně spadeno. Keronis se chtěl otočit, ale na druhém konci byly také dva Nekromutanti.

Tasil pistoli a začal střílet na ty, kteří mu stojí v cestě. Jeden Nekromutant padl k zemi s dírou v hlavě, ale druhý to ustál a namířil na něj svůj Belzarach. Arghan zalehl k zemi, takže výstřely mu proletěly nad hlavou. Jeden z Nekromutantů na druhé straně se skácel k zemi s rozstříleným hrudníkem. Nekromutanti zlostně zavrčeli, přestali střílet a rozběhli se k Arghanovi, aby ho rozsekali bajonety. Keronis zkontroloval munici – měl jen polovinu zásobníku. Rychle proto zašmátral v batohu.

Oba Nekromutanti byli již skoro u něj, když to konečně našel. Bleskově vytáhl dva vrhací disky HDG-2, jedny z mála, které mu ještě zbyly. Zapnul tepelné navádění a oba vrhnul. Disky se rozletěly do obou stran

a jejich ostré čepele Nekromutantům odsekly hlavy. Pak se zasekly do zdí okolních budov a explodovaly. Keronis se dal do běhu. Za svými zády slyšel dupot mnoha nohou a nelidské skřeky. Další Nekromutanti a kdo ví co ještě. Keronis nebyl žádný zápasník, v boji zblízka by jistě neuspěl. Když doběhl na konec uličky, spatřil skupinku Samurajů, která se přesouvala na bojiště. Samurajové ho rychle zaregistrovali a začali na něj něco volat. Jakmile se však objevili i jeho pronásledovatelé, spustili palbu a Keronise si už nevěšovali. Ten se raději rychle vypařil do další uličky, nechtěl Samurajům vysvětlovat, proč se Černým legionářům nepostavil tváří v tvář, jak by to udělal každý Samuraj.

Spatřil auto. Snad jediné, které ještě nebylo poničené palbou. Přiběhl k němu, rozbil okénko, otevřel dveře zevnitř a posadil se, přičemž batoh hodil na místo spolujezdce. Propojil drátky startéru a motor se rozburácel. Keronis šlápl na plyn a auto vystartovalo. Jel po hlavní ulici do nějaké bezpečnější části. Spatřil ceduli, v její horní části bylo něco japonsky, ale ve spodní části byl anglický překlad – říkal, že veřejný civilní úkryt je na sousedním náměstí. Otevřel mapu města a vyhledal ho. Smykem zabočil do vedlejší ulice a brzy dorazil na náměstí. Tím úkrytem byla stanice metra. Přijel právě včas, poslední skupinky civilistů již vbíhaly dovnitř a těžká pancéřovaná vrata se pomalu zavírala. Popadl batoh a vyběhl za nimi. Do stanice přiběhl jako poslední, vrata se za ním zavřela.

Rozhlédl se kolem. Byly tu stovky a stovky civilistů, další se jistě tlačily v jiných patrech stanice. Spatřil ale i pár Samurajů, kteří tu dohlíželi na pořádek. To byl problém. Jeden ze Samurajů si ho všiml a přišel k němu. Zvýšeným hlasem po něm něco požadoval. Zdálo se, že se ptá, kam dal svoji katanu. Samuraj bez své chladné zbraně byl poněkud... podezřelý. Samuraj se našel a strhl Keronisovi šátek z obličeje. A zarazil se. Byl to běloch. Okamžitě začal volat své kolegy, kteří se k němu rozběhli. Keronis na nic nečekal a dal se do běhu. Mířil k eskalátorům, které rychle seběhl a jakmile byl dole, stiskl tlačítko a eskalátory obrátil svůj běh směrem nahoru, čímž pronásledovatele dost zbrzdily.

Samurajové spustili palbu, ale Keronis byl už pryč. Spatřil soupravu metra, která stála u nástupiště. Vběhl do hlavního vagónu a nastartoval. Metro se rozjelo právě ve chvíli, kdy Samurajové doběhli dolů. Dveře se jim zavřely přímo před nosem. Metro se ponořilo do temného tunelu a vysokou rychlostí se řítilo do jiné části města. Keronis znovu otevřel mapu a zadíval se. Několik dalších zastávek patřily také Mishimě a tak je projel. Hodlal zastavit až u zastávky patřící Imperiálu. Svlékl si brnění, protože teď by jím už jen upoutával pozornost. Zastavil v cílové stanici a vyšel ven.

Ovšem zarazil se. Místo Imperiálu tu postávala skupinka Chaseurů. Zřejmě se změnil vlastník stanice. Chaseuři si Keronise ihned všimli a namířili na něj zbraně. Chvíli se zdálo, že ho nepoznávají, ale pak jejich velitel zpozorněl. Zřejmě mu přišla zpráva ze CDN. Byl zmaten a Keronis věděl proč. Podle informací byl totiž dávno mrtvý. Keronis využil jeho zaváhání a rozběhl se pryč. Chaseuři spustili palbu jako jeden muž a pak se za ním rozběhli. Keronis vytáhl předposlední HDG-2 a hodil ho za sebe. Ozvala se exploze a část stropu se zřítila.

Nedalo se nic dělat, tady zůstat nemohl. Vyběhl ven a nasedl do evakuačního autobusu, který byl přeplněn uprchlíky. Chaseuři vyběhli až po chvíli, ale to už byl autobus pryč. Jel asi hodinu, až se konečně zastavil poblíž nějakého stanoviště a civilisté začali vystupovat. Keronis ovšem spatřil, že se dostal z bláta do louže – Inkvizitoři a Zuřiví elitní gardisté postávali všude okolo a kontrolovali civilisty, jestli někdo z nich není infiltrátor Černé legie. Keronis musel taky vystoupit, aby nevzbudil pozornost. Pak se ale nenápadně vytratil z davu a zamířil si to jinam. V cestě se mu ovšem objevil Inkvizitor, který ho zastavil a požadoval průkaz. Pak ale zpozorněl a podíval se do svých spisů – a našel informaci, že Bratrstvo hledá Arghana Keronise, jehož fotografie byla přiložena.

Keronis zatím předstíral, že průkaz hledá v batohu, ale když viděl, že je prozrazen, vytáhl místo toho HDG-2 a zarazil do ho Inkvizitorova břicha. Cítil, jak se čepele zarazily do pancéřovaného kyrsu. Inkvizitor ale nebyl zraněn, odhodil Keronise pryč i s diskem a střílel na něj ze své pistole. Keronis se odkutálem pryč a disk vrhl Inkvizitorovi pod nohy. Exploze jím odmrštila pryč a rozvířila množství kouře a prachu. Než se kouř rozptýlil, byl už Arghan pryč. Inkvizitor ležen na zemi, těžce zraněn. Zuřivá elitní garda k němu přiběhla, aby mu pomohla. Inkvizitor předal informaci, že Keronis je na Luně – a musí být chycen za každou cenu...

Talaus zabočil doprava, doleva a ještě jednou doleva. Ukryl se za kontejnerem a čekal. Nic. Ticho. Opatrně vyhlédl. Nikde nikdo. S úlevou se svezl zpět na zem. Konečně se mu podařilo uprchnout! Neměl ponětí, kolik času uběhlo během jeho zajetí Bratrstvem. Netušil, kolik se toho změnilo. Bude muset být opatrný, jinak ho brzo odhalí a pak bude mít problém. Znovu. Pokradmu vyrazil dál stále se rozhlížeje na všechny strany. Nikdo ho nepronásledoval, pokud to tedy mohl posoudit. Pro jistotu ještě několikrát zakličkoval v úzkých uličkách. Držel se stranou větších ulic, šance na odhalení by byla příliš vysoká. Netroufl si ani zajít do kanálů. Jeden Inkvizitor se před ním kdysi prořekl a tak věděl, že dole byly zřízeny speciální hlídky, aby Legie už nikdy nemohla stoky použít ke svým temným plánům. Nevěděl, co je na tom pravdy, ale opravdu nechtěl potkat skupinky elitních vojáků vycvičených pro boj v úzkých prostorách. Pořád ještě byl neozbrojený a na sobě měl jen pár cárů oblečení, které posbíral v popelnicích.

Nějakou dobu trvalo, než se pořádně zorientoval. Na Luně už dlouho nebyl a nutně se potřeboval dostat ke svým lidem. Konečně uviděl blikající neon, který mu připadal povědomý. Přišel blíž, aby se přesvědčil. Reklamní slogany, které po něm běžely, byly ve skutečnosti zašifrovanou zprávou, které mohl porozumět jen ten, komu to bylo jejím tvůrcem dovoleno. Talaus děkoval všem Apoštolům za to, že byl kdysi tak dobrým přítelem Rufuse. Když přistoupil blíž ke vchodu do malého vetešnictví, ještě si na dveřích povšiml Znamení. Teď už měl jistotu, že uvnitř je určité nějaký jeho temný bratr. Zkusil vzít za kliku, ale bylo zamčeno. Zazvonil na zvonek – dal si pozor, aby se v něm dal rozpoznat identifikační signál. Za chvíli se ozvalo tiché zavřčení, jak se malá kamerka, důmyslně ukrytá nad vchodem, pootočila, aby ho zabrala do svého zorného úhlu.

Z mikrofonu se ozval čísi hlas a Talaus se představil. Muž na druhé straně nejprve nechtěl uvěřit, myslel si, že Talaus je už dávno mrtvý. Ten však vysvětlil, že byl jen dlouho v zajetí. Dveře se s tichým zabzučením odemkly. Talaus vstoupil dovnitř a pečlivě za sebou zavřel. Prošel slabě osvětlenou chodbou až do místnosti zalité rudým světlem. Tam na něj čekal pohodlně rozvalený v obrovském křesle Rufus. Vstal a vstřícně mu podal ruku. Před lety byli dobrými přáteli a mnohokrát si zachránili život. Teď ale neměli čas na dlouhé vítání.

Rufus Talausovi pověděl, že bitva probíhá dobře. Jeho bývalý mistr, Rousseau, prý již dokončuje svůj vrcholný plán. Talaus okamžitě pověděl, že se k němu musí připojit, aby mu v něm pomohl. Rufus tedy na nic nečekal, zmáčkl jakési tlačítko na svých hodinkách, načež se koberec uprostřed místnosti odsunul a odhalil schodiště vedoucí kamsi dolů. Pak mu podal datapad, který obsahoval všechny kódy potřebné k tomu, aby ho obranné zbraně rozpoznaly jako přítele. Také mu pomůže navigací celým bludištěm. Rufus vysvětlil, že před lety postavil vlastní systém chodeb. Je složitý a plný smrtících pastí. Tak složitý, že by mu žádná mapa nepomohla. Proto každý Kacíř dostává datapad. Senzory ve zdech z něj přečtou potřebné kódy a na zdech se mu pak ukáže šipka, která ho povede. Talaus už nic dalšího neodpověděl a sestoupil pod zem.

Krueger se usmál. Signál sledující jejich kacíře po krátkém zdržení vyrazil neuvěřitelně klikatým směrem. Pohled na mapu města Heinrichovi prozradil, že jejich volavka musela konečně zamířit z Chrámu temnoty. Její cesta nevedla ani po ulici a ani kanalizaci. Tudíž musel být v nějaké chodbě, kterou si pro sebe vyhloubili přísluhovači Temnoty. Tudíž musí být blízko svého cíle. Stiskl tlačítko svého komunikátoru a vydal příkaz, aby se všichni připravili na akci...

Korporace bojovaly dobře. Mnoho lodí Černé legie bylo zničeno jen díky tomu, že přesně věděly, co hodlají udělat. Zdálo se, že zásadní přelom je na dosah. Lord Admirál Eichiro Okimoto, na palubě lodí *Nagato*, náhle zachytil zprávu, která pojednávala o slabině na trupu Temného pařátu. Tou slabinou je prý nějaká šachta, přímo mezi rohy na přídi. Okimoto si tuto zprávu ihned nechal ověřit – skutečně, mezi příďovými rohy, které prý sloužily jako energetické kanony, se nachází kruhová šachta, která vede do hlubin trupu. Okimoto na nic nečekal a vydal zprávu všem lidským lodím v dosahu, aby se přesunuly přímo před Temný pařát a koncentrovaly palbu torpédy a řízenými střelami do té šachty.

Mishimské a kapitolské lodě se daly do pohybu. Před Temný pařát se jich proboujvalo asi třicet, což byl úctyhodný výkon. *Nagato* se již blížila, aby poskytla i svoji palebnou podporu, ale v tu chvíli se stalo něco, co Okimoto ani nikdo jiný nepředpokládal. Jeden kapitolský dreadnought se již připravoval zasadit Temnému pařátu smrtelnou ránu, když v tom se konce jeho hrotů rozzářily a vytryskly z nich jasné proudy energie – všechny směřovaly na dreadnought. Trojice paprsků křížníkem projela jako nůž máslem. Následovala oslepující exploze a mohutná loď Kapitoly se rozlomila na tři části, každá letící jedním směrem. Ale to nebylo vše.

Temný pařát pokračoval ve střelbě. Někdy každý ze tří paprsků soustředil na jiný cíl, jindy všechny zaměřil na jeden. Lidské lodě byly pěkně shromážděné v dosahu palebné výseče, takže temná loď s nimi neměla větší problémy. Okimoto viděl tu spoušť a chvíli tomu nemohl uvěřit. Černá legie na ně připravila past. Nalákala lidské lodě přímo před hlavně super-zbraně. Okimoto pak spatřil, jak jeden menší křížník stačil vypálit torpédo do oné šachty chvíli před tím, než sám explodoval. Šachta se ale rychle zavřela irisovou bránou a torpédo se o ní neškodně roztříštilo. Byla očividně z nějaké velmi odolné slitiny.

A co víc, jakmile tahle past sklapla, Temný pařát se znovu obklopil magickým štítem, takže ho už nic nemohlo ani škrábnout. Ve střelbě však stále pokračoval, i když mnoho lodí se úspěšně stáhlo mimo jeho dosah. Loď byla naštěstí tak mohutná, že téměř nedokázala manévrovat. Jen se nezastavitelně blížila k Luně, což byl očividně její cíl.

Okimoto byl zdrcen. Seděl ve křesle a přemýšlel o svém rozkazu. Vyslal mnoho lodí Mishimy a Kapitoly na smrt a to i přesto, že věděl, že ty tři hroty jsou ničivé zbraně. Měl brát zprávu od Imperiálu mnohem vážněji. Už začal přemýšlet o seppuku, aby napravil svoji čest, když se z komunikátoru ozvala imperiální loď.

Její kapitán se omlouval. Imperiál dobře věděl o schopnostech Temného pařátu, ovšem při odposlechu zjistil, že tyto super-zbraně mají být použity pouze ke střílení na Lunu – prý se nesmí vyčerpat předčasně. Tohle ovšem očividně není pravda. Stejná situace se prý navíc odehrála i u ostatních dvou lodí. Korporační flotily se chytly do jejich léčky a mají taktéž velké ztráty. Temné pařáty dokonce vypnuly štíty, aby se zdály být zranitelnější a nalákaly na sebe co nejvíc protivníků.

Imperiální kapitán vyslovil pochybnost o důvěryhodnosti odposlechů. Černá legie by přeci nevykonávala takto protichůdné akce. Okimoto přehodnotil situaci a vydal doporučení, aby se odposlechům příliš nevěřilo. Takhle situace mu vlila čerstvou krev do žil a od zapudil své předchozí myšlenky na smrt. Teď se chtěl pomstít za smrt všech těch posádek. Všichni se teď musí pokoušet najít právě zranitelné místo, protože každá loď ho má. Okimotovi piloti byli ochotni provést kamikaze nálety, pokud to bude nutné.

Ambasáda Její Jasnosti... Klid, božský klid. Jen málokdo ho dosáhne. Stav duše, kdy nic není nutné a hlava je naprosto vyčištěná od zbytečných myšlenek, které v boji tak moc překážejí, pouze ve výjimečných případech mohou být oporou. Ovšem pokud docílíte klidu, uslyšíte sami sebe, vlastní pocity, myšlenky a uslyšíte tlukot vlastního srdce – pak ztratíte všechny překážky a ucítíte vnitřní sílu, která tam uvnitř je schovaná a sem tam vypluje na povrch. Jen jeden jediný pocit dokáže tenhle stav přerušit – na jaké věci myslíte při boji, který může být poslední rozhodující o vaší výhře nebo prohře. Stačí drobné rozhození a může být po všem. Dokonalého oproštění od myšlenek a emocí jsou schopní pouze někteří. Těm pak my obyčejní lidé říkáme mistři boje. Zbraně, trénink, výzbroj, fyzická zdatnost, Umění....na tom vůbec nezáleží, jde jen o to najít sebe a mít čistou hlavu a odhodlání, nic víc ani nic míň není potřeba.

Duté dopady bomb zněly všude po povrchu Luny, která se pozvolna měnila v Měsíc s krátery, přesně tak jak kdysi vypadala, než ji pokořili lidé. Drahý mrakodrap 3. pobočky Luna Banky se hroutil, naštěstí byl již dávno evakuován. Jen jedno místo bylo zcela klidné, tak, že by bylo slyšet dopadnout špendlík. Tím místem byl Imperial Boulevard. Ne kvůli tomu, že by tam bylo bezpečno, nebo tam nikdo nebyl – právě naopak. Příliv Legionářů táhnoucí se od začátku ke konci se zastavil, nebylo to ale kvůli tvrdému odporu lidských armád, bylo to kvůli statečnosti jednoho muže.

Legie seřadila své bojovníky jako podle pravítka, přesné rozestupy v přesných řadách. Z dálky by se dalo říct, že to vypadalo jako výjev z dávno zapomenuté spartakiády, která v jednom momentu prostě zamrzla tak, že vytvářela obrazec s obdélníkovou dírou uvnitř. Vítr přinášel lehké dešťové kapičky, které stékaly po legionářských puškách, po zmutovaných mrtvých tělech, až dosáhly země, kde se smísily s prachem, krví a dalším svinstvím, co se tam nalézalo.

Michaeli Paxtonovi větřík odhazoval jeho kožený plášť připomínající spíš kápi, na krku mu lehce svítelkoval malý kulatý amulet s několika prastarými znaky v kruhu kolem fialového krystalu v jeho středu. Jeho soupeř, George „Red Fox“ Paxton, tenhle problém neměl. Nahradil totiž svoje rutinní roucho za efektní ochranný pancíř s umělou inteligencí, kterou Černá legie pravděpodobně získala od Kybertroniku nebo Mishimy. Pomalou chůzí se pozvolna přibližovali k sobě. Nikdo to samozřejmě nepostřehl, ale oni už mezi sebou komunikovali skrze mysl, zkoušejíc mentální obranu toho druhého.

Red Fox se Michaela ptal, proč se vrátil. Na Merkuru mu přeci řekl, že pokud mu ještě jednou zkrříží cestu, zabije ho. Ale Michael se chce především pomstít za smrt svých přátel, a také chce zastavit svého šíleného bratra. Mezitím co spolu komunikovali, neustále se k sobě přibližovali. Michael chce vědět, proč tohle všechno Red Fox dělá. Ten má však jasný cíl – učení Bratrstva považuje za nesmysl, Černá legie podle něj není zlo. Kdysi dávno jejich otec prý viděl útržek budoucnosti. Věděl, co Legie plánuje udělat. Věděl, co se stane jeho dětem. Celý svůj život podřídil tomu, aby z George vychoval Bratra. Celý život ho slepě učil víře v Kardinála. Ale jak George dospíval, zjišťoval, že skutečnost je jiná. Viděl zvěrstva, která páchají zastánci vyššího dobra. Jak ta víra mizí ze dne na den. Jak se lidstvo samo ničí v nesmyslných válkách. A pak si uvědomil, kde je ta správná cesta. Bratrstvo svoji šanci už dostalo, nyní jeho čas končí.

Michael ho ale ujišťuje, že lidstvo se nikdy nevzdá, ne najednou a ne celé. George ale namítá, že lidstvo se nedokáže sjednotit. Místo toho se rozdělilo na korporace, které vyhladily původní domov lidstva, Temný Eden, i když nutno říct, že ne na věky. Korporace ani nebyly schopné zasadit Legii jakýkoliv těžší úder. Nepřekročily ani hranice Jupiteru. Nedokázaly zabránit v invazi Černé legie a ve vývoji jejich super-zbraní. Nedokázaly ani zabránit v útoku na Lunu. Co tedy Legii brání lidstvo zničit? Michael však stroze odpověděl, že on...

Mezera mezi bojovníky nebyla už ani dvacet metrů, když se oba zastavili, několik sekund na sebe upřeně zírali, snad čekali na nějaký náznak protihráče, ale nikdo nehnul ani brvou. Až pak v jednom zlomku milisekundy – ani se nedá říct, kdo byl první – oba vytáhli zbraně. Paxton dva lehké automaty a Red Fox odhalil své dvě pistole dělané na míru, podle jejich odlesků slitina stříbra a platiny, jejich pažby byly opatřeny Red Foxovým anti-imperiálním symbolem kombinovaným se symbolem Semaie.

Zazněly výstřely, ovšem nezněly tak rychle, jak by měly. Oba teď vnímali čas nesčetněkrát rychleji, tudíž okolní svět se zdál být pomalý. Přestože oba byli dobří střelci a mířili přesně, oba střídali své úhybné skoky se střelbou, takže ani jeden nebyl schopný druhého být i jen škrábnout. V zápalu boje se dostali mezi Legionáře, ani jeden se ale nepohnul, tudíž sem tam nějaký spadl, když dostal náhodný zásah – přijatelná oběť pro Legii.

Michael se otočil, rychle přehodil oba zásobníky, udělal kombo za pomoci nešťastného vojáka temných, od kterého se odrazil, vyskočil saltem vzad a přitom hledal svůj cíl, přičemž vystřílel pět nábojů. Pak ale vycítil nebezpečí. V jeho trajektorii se vyskytla kulka. Pokusil se jí zastavit magií, ale neúspěšně. Náboj se zahryzl do jeho ramene.

Red Fox mu telepaticky posměšně sdělil, že magické kulky jen tak nezastaví. Michael přiložil svoji ruku k ráně a částečně ji zhojil. Byl to průstřel, bohužel se nedal zcela zahojit, protože magická kulka je magická kulka. Začal se soustředit, vyskočil se dvěma rotacemi, do strany i do výšky. Přesně odhadl, kde má hledat a zdálo se, že Red Foxe překvapil, protože střela prorazila jeho pancíř v oblasti stehna. I Michael použil magické kulky, protože počítal s nehorším. Red Fox mu odpověděl, že tenhle boj je nekonečný a zbytečný. Proč ho tedy neskončit a nevyřešit to jinak? Ale Michael věděl, že už je příliš pozdě. Oba vyběhli ve stejnou chvíli, přímo proti sobě, oba provrtali tělo protivníka několika zásahy. Byl to vyrovnaný boj...

Keronis běžel co nejdál od území kontrolovaného Černou legií, Bratrstvem i Kybertronikem. Bylo zřejmé, že Kybertronik ho chce zabít... a Bratrstvo pravděpodobně chytit živého, aby ho mohlo vyslýchat. Na Luně pro něj nebylo bezpečno. Vydal se proto mimo město, na místo, kde pod nánosem horniny spočíval WarLord Pedipulator. Když tam po pár hodinách dorazil, Avalon ho zaregistroval a čtyřnohé kovové monstrum se vynořilo. Keronis do něj nastoupil, ale než se dveře stačily zavřít, narazilo do nich několik kulek. Arghan instinktivně lehl k zemi a začal se dotazovat, kdo to střelí. Avalon identifikoval nepřítele jako perimetrickou hlídku města – vojáky Kybertroniku. Šli po něm a moc dobře věděli, kdo to je. Arghan se posadil do křesla a převzal řízení. Obranné kanony na stroji se otočily směrem k útočníkům a spustily bleskovou palbu projektilů. Několik Chaseurů se rozletělo na kusy, ostatní se stačili schovat za skálu. Avalon však zachytil několik Androidů Vyhlazovačů a dalších bojových strojů, jak se přibližují. Nebyl stavěn na to, aby se mohl bránit před takovou přesilou. Arghan proto stroj otočil a plnou rychlostí se vydal směrem k lodi. Čtveřice pavoučích nohou efektivně překonávala těžký terén, který nebyl žádnou překážkou.

Za pár hodin byli vojáci Kybertroniku mimo dohled, ačkoliv bylo jasné, že ho stále pronásledují. Dosti je brzdil těžký terén. Štěstím bylo, že nenasadili letouny, možná kvůli tomu, že je bylo zapotřebí jinde. Za dalších pár hodin však byla situace jiná. Kybertronik byl odhodlán Keronise zničit za každou cenu. Okolo Pedipulátora začaly kroužit bojové helikoptéry, které spustily palbu. Obranné kanony však jejich rakety sestřelily a dvojice vypuštěných letounů Steel Wasp se postarala o to, aby šly k zemi. Na radaru se však objevila celá letka dalších helikoptér. Keronis na nic nečekal a skrze Avalona aktivoval svoji loď *WarLord*. Vydal jí příkaz, aby okamžitě přiletěla, poskytla krycí palbu a Pedipulator naložila.

Do té doby bude muset vyčkat. Arghan navedl Pedipulátora mezi velké kameny, které mu poskytovaly částečný kryt. Obranné kanony hbitě sestřelovaly všechny protitankové rakety, zatímco robotické letouny Steel Wasp střílely po vojácích a helikoptérech. Takhle to trvalo několik dlouhých minut. Pak se objevila trojice Vyhlazovačů, která okamžitě spustila palbu. Jejich rakety však byly sestřeleny a kulky kulometů pancířem WarLord Pedipulátora nepronikly. Bylo však jasné, že Pedipulator je obklíčen ze všech stran. A munice pomalu docházela.

Pak ale bojiště zakryl stín – *WarLord* přiletěl, okamžitě vypustil osm robo-letounů Steel Hornet a sám začal střílet ze svých obranných kanonů. Vojáci Kybertroniku se rozutekli, aby se mohli krýt za kameny a v krátkých. Vyhlazovači přesměrovali svoji palbu na vzdušné cíle, ta ale nemohla těžký pancíř lodi nijak ohrozit. A bezpilotní letouny se pohybovaly příliš rychle. *WarLord* klesl k zemi, otevřel spodní vrata a vtáhl Pedipulátora do nákladového prostoru. Ihned poté se vznesl do výše a všech osm Steel Hornetů vletělo zpět do bočních hangárů. Keronis přiběhl do pilotní kabiny a nastavil nový kurz – Temný Eden. Jedině tam se snad schová.

WarLord opustil atmosféru, ovšem Kybertronik vyslal své vesmírné stíhače a útočné letouny. Byla jich celá letka a nechtěla nepřátelskou loď spustit z očí za žádnou cenu. Díky svým manévřům donutila *WarLord* změnit kurz, takže ten se začal přibližovat zpět k bitevní zóně. Keronis nevěděl, jak z toho uteče. Za chvíli měl za zády dvojici lehkých křižníků, které spustily těžkou palbu raket a torpéd. *WarLord* je začal sestřelovat, ale bylo jen otázkou času, kdy mu dojde munice. Za pár minut munice došla a loď se musela spolehnout jen na úhybné manévry. A pak se před ní objevila *Eternal Wisdom*, hlavní loď Bratrstva. Keronis věděl, že tohle je konec.

Z reproduktoru se ale ozval velitel lodí, který požadoval, aby *WarLord* nekladl odpor a přistál na palubě – jinak ho prý sestřelí. Keronis byl v pasti. Za zády letouny Kybertroniku, které ho chtěly zabít. Před sebou Bratrstvo, které ho chtělo zajmout. Vybral si tu příznivější možnost. Odpověděl, že se vzdává a že přistane. *Eternal Wisdom* otevřela boční hangár a *WarLord* pomalu vletěl dovnitř. Jakmile to letouny Kybertroniku spatřily, zpomalily a obrátily kurz jinam. Bratrstvo si teď rozhodně nechtěly rozhněvat.

WarLord dosedl na plochu hangáru a byl ihned obklíčen vojáky. Dveře se otevřely a Keronis vyšel ven, s rukama nad hlavou. Vojáci ho chytili a spoutali mu ruce za záda. Dvojice Inkvizitorů zajatce odvedla do lodní cely, kde bude držen a vyslýchán. Za pár minut se dostavil jiný Inkvizitor, který se začal dotazovat na zvláštní věci. Myslel si, že Keronis zná budoucnost. Prý ví, jak tahle bitva dopadne. Arghanovi to připadalo absurdní, neměl přeci žádné proročké dovednosti. Cítil, jak Inkvizitor pronikl do jeho mysli pomocí nějakého kouzla Umění. Chvilí se soustředil a pak přestal. Zdálo se, že v mysli nenašel to co hledal. Ubezpečil ho ale, že výslech bude pokračovat za pár hodin znovu – a bude se opakovat tak dlouho, dokud tu vzpomínku na budoucnost z jeho hlubokého podvědomí nedostanou.

Joseph Tscherny jel skrz Luna City v autě, které si vzal od poraženého Persila. Chtěl se dostat co nejdál z bitevních zón. Někam, kde by mohl pokračovat ve své práci. Ovšem náhle se ozvalo prasknutí pneumatiky, auto se převrátilo na střechu a chvilí se válelo po boku. Tscherny vůbec netušil, co se to děje. Silnice byla čistá. Když se auto konečně přestalo válet, pohlédl na konec ulice, kde stála postava.

Byl to Persil. Živ a zdrav, s ostřelovací puškou, které se stále kouřilo z hlavně, přes rameno. Jakmile ho Tscherny spatřil, začal se vyprošťovat z pokroucených dveří. Ale nebyl dost rychlý. Persil byl v mžiku u auta a namířil na něj svoji zbraň. Pak se ozvaly tři výstřely, z bezprostřední blízkosti. Tscherny pohlédl na svůj hrudník s odhalenou nekrotechnickou kostrou. Tohle zranění ho dosti oslabilo, neměl sílu bránit se. Persil přistoupil blíž a přiložil mu dlouhou hlaveň přímo k hlavě. Tscherny zavřel oči a smířoval se s neodvratitelným...

Mezitím kdesi v jiné části města... Počinání obou mužů celou dobu sledoval tým jakýchsi lidí v kontrolním středisku. Jeden z nich řekl, že nyní je nejvyšší čas získat Tschernyho pro jejich účely. Další muž to vzal na vědomí a nechal ihned vyslat agenta jménem Frank, který se zrovna nacházel poblíž. Frank dostal jasný rozkaz – dovést objekt. Živý. Zrovna mu skončila akce, ve které měl vyčistit jeden dům od drogového gangu. Měl již proto na sobě těžké brnění a byl vyzbrojen rotačním kulometem, takže neztrácel čas. Nasedl do džípu a namířil si to k zadaným souřadnicím.

Persil si tuhle chvilí natolik užíval, že nepostřehl, že se za jeho zády objevil Frank. Pak se ozval výstřel. Tschernyho tělo se zalilo krví. Ale nebyla to jeho krev. Ucítil, jak na něj dopadlo bezvládné tělo. Netušil co se to děje, byl příliš slabý na to, aby otevřel oči a podíval se.

Frank úspěšně ohlásil, že objekt získal, i když je velmi poškozen. Šéf mu řekl, aby ho přivezl, odměna ho prý nemine. Frank sice netušil, na co bude jeho zaměstnavateli napůl mrtvý muž, ale peníze potřeboval a tak ho naložil do džípu a vydal se do centra. Když dorazil, Tscherny byl převezen na operační sál. Byl v bezvědomí, takže nevnímal, co se s ním děje. Když se za nějakou dobu probudil, cítil se už mnohem lépe. Vliv Temnoty byl pryč. Jeho zranění byla vyléčena. Pořád ale nevěděl, kde je a kdo ho vlastně zachránil. Jediné co věděl bylo to, že je zavřen v místnosti s velkými ocelovými dveřmi...

Mezitím v HQ zuřila velká bitva mezi kybertronickými obránci a kacířskými útočníky. Když venku začalo řádit to mechanické monstrum, nahrnuli se dovnitř. Bylo jich plno a tak neměli problém vyříditi obranná stanoviště obsazená roboty a bez větších ztrát vyřídili i několik automatických zbraní, které byly nainstalovány ve stěnách za kdejakým rohem. Co byl ale větší problém byly pasti, které neviděli. Tři usmažil elektrický oblouk, který se vytáhl, když procházeli jedněmi zcela obyčejnými dveřmi, na několika místech stěny chodby vybuchly a zaspaly je ze všech stran šrapnely.

Kybertronik zkoušel i triky jako tma. Prostě zhasli světla a za vteřinu potom na ně pustili roboty. Ne že by snad většina kacířů po tmě neviděla stejně dobře jako oni. Ti, co se dostali až sem nebyli žádní žabaři a jejich Apoštolové je dle toho i docela často odměňovali. Dokonce, když nezabral trik s tmou, zkusili to hned vzápětí úplně opačně. Rozsvítili a ještě je zkusili oslepit řadou fotografických blesků ve stropě. Lepší pokus, ale zastavit je to nemohlo. Zamořili snad celé patro nervovým plynem, ale ani ten je nemohl zastavit. Alešpoň ne všechny.

Nakonec sešplhali výtahovou šachtou do spodních pater – obránci to věděli a pustili na ně shora kabinu, ale kacíři stačili otevřít dveře a opustit šachtu. Čím byli hlouběji, tím byl odpor tužší. Už se nesetkávali jen s roboty, ale i elitními vojáky. Kacíři neměli čas ani prostředky je všechny likvidovat, jejich cíl byl jiný – 13. exekutiva. Najít ten mozek v láhvi a pěkně ho rozmáznout o podlahu, pokud možno dřív než se uvelebí ve svojí vylepšené verzi Androida.

Poslední čtyři kacíři, vyvolení Algerotha, se dostali až do samotného jádra HQ. Jejich informace o tom, co tu je byly minimální, přesto věděli, že na tomhle patře je místo, kde sídlí 13. exekutiva. Prostříleli si cestu skrz mraky robotů i vojáků a díky tomu, že se dobře připravili, si mohli přivolat z citadely mnoho všelijakých zbraní a skutečně jim všechny přišli vhod. Spíš než brnění a fyzická odolnost je teď při životě držela jen schopnost rychlé regenerace. Tedy, ty poslední dva, co se dostali až sem.

První z nich se zrcátkem podíval za roh, v okamžiku se ale vrhnul pryč a jeho druh ho následoval. Chodbou oťrásla exploze, jak dvě rakety vybuchly v rohu. Android Mk. 2 stál uprostřed místnosti a čekal, až se Kacíři znovu ukáží. Jeden kacíř se připravil, že Androida naláká blíž, zatímco druhý si k sobě přivolał mocný Meta kanon. Ať už je ten robot jakkoliv odolný, ať má jakkoliv tvrdou skořápku, energie Meta kanonu ten mozek rozmetá na kusy tam, kde je.

První kacíř vyskočil zpoza rohu a odrazil se od zdi. Skákal ode zdi ke zdi a odrážel se i od podlahy a stropu, s náloží Demolexu za opaskem. Zatímco se ho Android snažil sejmout, vyskočil druhý a vypálil z Meta kanonu. V té chvíli jeho hlavou projela dávka vystřelená vojákem úderného oddílu Lunárního komanda, který jim byl celou dobu v patách. Proudové energie prolétly prvním kacířem a rozmetaly ho na kusy a proletěly i skrz Androida, v jehož útrobách zjevně roztavily pár obvodů a Android znehybněl.

Poslední kacíři byli mrtví, ale zemřeli s vědomím, že své poslání splnili. Jak hluboce se mýlili. Propálili sice dávku salvu z Meta kanonu skrz Androida Mk. 2, ale co netušili bylo to, že 13. exekutiva na ně přichystala lest. Stále se nacházela ve své místnosti v pouzdře udržujícím mozek už celé věky při životě. Svě osobní bojové vozidlo jen vyslala odvést pozornost útočníků od své pravé skrýše o čtyři patra níže.

Imperiální ambasáda... Je zajímavé, jak pomíjivé věci jsou. Jak rychle se nepotopitelné věci potopí, jak rychle se nezničitelné věci zničí, jak rychle rozpadají gigantické říše. Žádná věc nevydrží navěky, žádný člověk nepřežije svoji smrt a ani vesmír tu nebude navěky. Na druhou stranu, žádná hmota se nikam neztrácí, takže neexistuje žádný konec, je jen změna. Hmota se změní na energii, ta se nakupí a opět po čase vznikne hmota. A až opět skončí vesmír, opět vznikne nový, jiný, kde budou mít šanci jiní nebo možná žádní. Každopádně ani lidstvo ani Legie tu nebudou navěky. Jde jen o to, kdo skončí dřív. Jednou nastane den, kdy přijde změna, která přeora to, co tu bylo a zavede nový řád. Ale není ten den zrovna dneska?

Michael schytl tři zásahy do pravé nohy, všechno čisté průstřely. Red Fox byl zrovna někde za překážkou, stoprocentně dostal jeden z Paxtonových projektilů. Oba si narychlo vyléčili poškozenou tkáň, na zacelení jizev bude čas později, možná. Poslední skok. Oběma došli náboje téměř ve stejnou chvíli. Naráz vytáhli své bojové meče. Paxton měl meč Bratrstva, po svém otci. Red Fot temný meč Semaiovy vlastní výroby. Pokaždé, když se lesklý kov setkal s nepřátelským, lehce to zablýsklo a odletělo několik jisker. Oba se navzájem přeskakovali, dělali komba s cílem druhé zasáhnout, nutno dodat většinou neúspěšně. Ladný útok odrážel stejně ladný obranný úder. Dalo by se říct, že to byl tanec, ale nebyl, protože při tanci vám nevznikají zranění, kdežto tady ano.

Michael měl na několika místech oškubaný svůj bitevní hábit a Red Fox měl zase poškrábané svoje elitní brnění. Pak následovalo Michaelovo salto, současně s Foxovým skokem. Oba se elegantně vyhnuli a dopadli pár desítek metrů od sebe. Najednou se z Georgovy ruky začal šířit oblak, který za chvíli obklopil úzký prostor, ovšem byli v něm jen oni dva. Když oblak zmizel, uvědomil si Paxton, co se stalo.

Okolní svět byl bledší a bledší... Red Fox si přizpůsobil plynutí času podle sebe, a byl v něm zachycen i Paxton. Pak ale začal Fox zničehonic mizet. Michael věděl proč, začal totiž zrychlovat jen sám sebe. Nebylo času na zbytek, sám koncentroval všechnu svojí sílu na zrychlení a v poslední chvíli si všiml nepřítelova smrtelného útoku, kterému tak-tak unikl. V takovémhle urychlení je těžké řídit pohyby těla, kupodivu však oba protivníci nasměrovali svůj běh přesně proti sobě a oba zasáhli obličej toho druhého ve stejný moment, naráz vypadli z koncentrace a začali zpomalovat, velmi tvrdě.

Oba se pozvolna zvedli ze země, teď už kdysi nablýskané bitevní obleky připomínaly cáry bezdomovců. Souboj dostal nový rozměr – začal s tím Michael, který začal metat světelné paprsky kouzlem Umění. Fox se jim všem vyhnul a vyslal salvu temných blesků jako odpověď. Fox pak ale telepaticky pronikl do Paxtonovy mysli, čímž mu začal působit silnou bolest, jeho mentální štít se hroutil. Fox vysvětluje, že jejich otec byl mistr v kontrole mysli – Paxton to však ví z jeho deníků, ze kterých se učil kouzlům Umění. Fox přistoupil blíž a podal svému bratru pistoli. Má se prý zabít sám.

Paxtonovou myslí projíždělo všechno od těžkého dětství v dětském domově, přes drsný výcvik v armádě až po myšlenky na všechny přátele a spolupracovníky, které kdy ztratil a které asi ztratí. Z jeho očí kanuly slzy a on přiložil ústa hlavně ke svému spánku. Řev, všechno co na tomhle světě zažil špatného bylo převedeno na řev. Všechno špatné co spáchal i co bylo spácháno světu se mu promítalo až příliš jasně. Věci, které by radši zapomněl. A on sám cítil, že už dlouho tomu tlaku nebude vzdorovat. Jeho ukazováček už hladil

spoušť, už jen poslední nitka ho pojila s tímto světem... Jane Apelová, rodina, kterou mít mohl a kterou už mít nebude... Začal se loučit. Pak ale v hlavě uslyšel ještě jiný hlas. Byl to jeho otec. Je sice dávno mrtvý, ale díky amuletu, co má Paxton kolem krku, s ním může mluvit. Nemůže přesně říct jak, ale ví, že smrtí to nekončí. Prý přišel, aby se mu omluvil za to, co mu způsobil. Kdyby to ale neudělal, Temnota by dnes už vládla. Také se ho snaží přemluvit, aby to nezmáčkli. Na světě je i mnoho dobrého.

Najednou se myšlenkový pochod v Michaelově hlavě obrátil, vybavil si svojí první hračku, svůj první home-run, poprvé když trefil na střelnici desítku, když dosáhl hodnosti poručíka, když potkal Jane. Paxton se otce ptá, kdo vlastně byla jeho matka. Otec mu vysvětluje, že jeho matkou byla Sarah Paladinová. Byla šestá v pořadí na Jasného vůdce Imperiálu – a nebylo by dobré, kdyby se veřejně vědělo o jejím vztahu. Proto to museli utajit, dokonce i před synem. Otec ještě dodává, že George není tak zkažený zlem, jak se zdá. Michael jen musí použít svůj amulet. Pak otcův hlas postupně mizel až úplně zmizel, v reálném čase neuběhla ani vteřina. Paxton odhodil pistoli a Red Fox se jen nechápavě otočil.

Paxton zvedl ruku, takovouhle sílu v životě necítil. Snad to bylo fialově rozsvíceným amuletem, snad jen teď víc věřil. Teď byl s útokem na řadě on. Jako už dřív začínal cítit každé zrníčko na zemi, ano – cítil každé a neviditelná síla je všechny začala zvedat a formovat do gigantického víru. Tornádo vzniklo tam kde byl Paxton a začalo se pohybovat směrem k Red Foxovi. Ten, nevěda co si počít, začal utíkat. Víř drtil vše před sebou a už olizoval Paxtonovu bratrovy nohy, ale on včas skočil a vytvořil kolem sebe ochranný štít přesně v okamžik, kdy se na něj hora písku sesypala. Vstal a oprášil si obě ramena.

Paxton tohle tušil, už to cítil pár vteřin dopředu než se to stalo. Tak takhle to skončí. Začal koncentrovat světlý kotouč vedle své pravé paže, jeho jedno oko zářilo bíle, bral sílu z Umění. Georgovy oči naopak ztemněly, čerpal sílu ze Symetrie. Pak v jednom okamžiku už tu sílu neudrželi a z jejich rukou vyšlehy paprsky, jeden světlý a jeden temný, střetly se přesně mezi nimi. Světlo bylo tak jasné a oslepující, že ozařovalo celé širé okolí. Bylo to napínavé, nejprve se zdálo, že vyhrává dobro, pak zas že navrch má Temnota.

Michael říká, že takhle to nemusí být. Ještě je šance to změnit. Ale Red Fox má jasno. Už je pozdě. Tento rozhovor proběhl v setině sekundy, a to v té poslední sekundě. Tlak byl z obou stran nezměrný. Fox, jak už řekl a viděl, povolil, a jeho tělo se začalo rozpadat na atomy. Michaela postihl podobný osud, ale nerozložil se celý, pouze jeho pravá paže, ovšem bod mezi nimi pořád zářil a za chvíli explodoval silou o něco menší než je malá atomová puma.

Celé okolí v okruhu pěti kilometrů bylo srovnáno se zemí, jak ambasáda, tak i celá armáda Legionářů. Dvačet minut poté se ve zpusťované krajině objevila třicetičlenná skupinka imperiálních vojáků. Vedla je pětacíletá žena – Jane Apelová. Tu se jeden z nich zastavil, protože zpozoroval pohyb. Ihned tím směrem namířil zbraň. Jane ale vydala rozkaz, aby nestřílel. Seběhla hlouběji do kráteru a spatřila Michaelovo tělo. Byl naživu. Vzala do náručí a objala ho. V očích měla slzy. Paxton ví, že všechno bude dobré. Vidí totiž budoucnost. Vzdálené časy, nové bitvy, nové hrdiny a hrozby. Vidí své dvě děti, jak si hrají a rostou, jak společně bojují. Byla to nejkrásnější chvíle jeho života. Viděl celý jejich život, který ještě ani nezačal. Štěstím mu ukanula slza.

Ale už nechtěl žádná další proroctví, ať celý život není stanoven jen omylem. Bojoval celý život a bojovníkem zůstane i po něm. A potká staré přátele. Jane takovéhle osudové řeči nechce slyšet, ale Paxton ví, že pro něj je už pozdě. Z posledních sil dal Jane svůj amulet a řekl jí, že doma ve skříni má ještě dva. S jejich pomocí s ním může být ona i jejich dva dosud nenarození synové (o kterých jí ale nic neřekl) ve spojení. Pak se rozloučil a tehdy Michael Paxton odešel, nezemřel dokud si ho jeho blízcí budou pamatovat a jméno Paxton bude žít ještě hodně, hodně dlouho...

Gediman byl zklamán. Blackovi se v poslední době daří dokončovat své plány a unikat spravedlnosti. Ale teď měl jednu jistou informaci – ten dům v centru města je skutečně velmi podezřelý. Black tam byl spatřen již několikrát, společně s dalšími lidmi, o kterých se pak zjistilo, že to jsou Kacíři. Gediman se tedy rozhodl, že tentokrát půjde přímo k tomu domu a Blacka tam dostane. Velitelství Gedimanovi přidělilo dvojici pomocníků, kteří mu měli krýt záda a dohlížet na něj. Velitelství se totiž nelíbily Gedimanovy příliš odhodlané akce, ve kterých riskoval život civilistů. Gediman pomocníky přijal, ale přikázal jim, aby se drželi pokud možno stranou. Jeden z agentů byl expert na těžké zbraně, druhý na ostřelovací pušky.

Trojice nastoupila do auta a rozjela se přímo k domu. Zastavila až těsně u něj, aby Kacíře vyprovokovala k odhalení svých pozic. Trojice agentů vystoupila a rychle zabezpečila oblast. Odpověď Kacířů na sebe nechala dlouho čekat. Auto agentů se stalo cílem kulometné palby a nakonec částečně explodovalo. To už ale agenti byli na pozicích a spustili protistřelbu. Kacíři padali jeden po druhém, ale většina z nich byla uvnitř budovy, kde měla dobrý úkryt.

Gediman se rozběhl dovnitř, i když to agenti neradi viděli. Těžkopalník se rozběhl za ním, a ostřelovač nakonec taky. Ale jen proto, že neměli na vybranou. Cestou postříleli pár dalších Kacířů. Budova byla poměrně velká, zřejmě nějaké staré skladiště. Bylo tu dost míst, kde by se protivník mohl schovávat. Těžkopalník pročišťoval chodby, zatímco sniper likvidoval Kacíře na strážných postech. Gediman střílel jen když to bylo nejnnutnější, jinak nechával Kacíře svým agentům. On chtěl najít jen jednoho – Blacka.

A to se mu podařilo. Black stál na konci chodby a střílel ze svých dvou pistolí. Pak mu ale došly náboje, tak je odhodil a zaběhl do dveří. Zamknul je za sebou, aby tak pronásledovatele zbrzdil. Gediman se ale rozběhl a dveře prokopl, následován agenty. Black byl v pasti. Místnost měla jen jedny dveře a před těmi teď stála trojice agentů. Agenti tasili zbraně a zamířili na Blacka. Gediman chvíli vyčkával s rozkazem pálit. Chvíli zíral na svého dlouholetého protivníka, jak se rozpačitě dívá kolem sebe a hledá východ.

Je jasné, že tady to musí skončit. Black namítá, že tři na jednoho není fér souboj, ale Gediman má jasné příkazy. Rád by Blacka zabil sám, ale jeho dva kolegové ho také nesnáší. Trojice agentů začala bezhlavě střílet, chtěla do Blacka vysypat celé zásobníky. Ale něco tu nehrálo. Kulky se zastavovaly pár centimetrů před Blackovým tělem. Když už jich byl slušný roj, trojice agentů přestala střílet. Gediman se tázavě ohlédl na své kolegy, ale ti jen pokrčili rameny. Roj kulek spadl na zem, před usmívajícího se Blacka.

Black použil svoji Černou symetrii – teprve nyní se mu souboj zdá fér. Black poté vyskočil nad zem a provedl výkop z otočky. Gediman nestačil zareagovat a spadl na záda. Jeho dva kolegové se do Blacka okamžitě pustili, ale ten s nimi neměl moc problémů. Zvládal bojovat s oběma najednou. Jednomu pak zlomil vaz škubnutím rukou, druhému zlomil vaz ve stejné době, silným kopnutím do hlavy. Agenti spadli na zem a v místnosti proti sobě stál jen Gediman a Black. Gediman měl své dvě tonfy, ovšem Black měl nadpřirozené síly. Začali bojovat, oba byli velmi dobří. Gediman však byl za pár minut z místnosti vytlačen a Black tak měl více prostoru.

Souboj se přesunul do hlavní haly, kde bylo několik velkých krabic a jeřábů, všechno zchátralé a špinavé. Gediman se chtěl na Blacka vrhnout, ale v místnosti nebyli sami. Celá budova byla zalarmovaná, všude byli Semaiovy kacíři vyzbrojení různými zbraněmi pro boj zblízka, většinou to byli Mishimané – takže zřejmě mistři bojových umění. Gediman se zastavil a začal se rozhlížet kolem sebe. Byl obklíčen ze všech stran, zatímco Black začal rychle vylézat po žebříku do nejvyššího patra. Na malém můstku se zastavil a sledoval bitevní scénu. Gediman se na něj podíval – a byl vážně rozrušen. Tentokrát mu Black neuteče, tentokrát ne. I kdyby musel pozabíjet všechny tyhle Kacíře, i kdyby musel nakonec zemřít. Jeho tělo zaplavil adrenalin a bojové odhodlání. Stejně odhodlání, jako mu kdysi dávno zachránilo život na marťanské poušti. Bylo to velmi posilující, najednou věřil, že dokáže všechno a že ho žádná přesila nezastaví. Black se jen mlčky usmíval a mávnul na Kacíře, aby toho otravného agenta dodělali.

Mishimští kacíři se na Gedimana vrhli jako jeden muž. Mnoho z nich mělo dvojici tonf, takže to vypadalo, jako by se na Gedimana speciálně připravili. Dokázali se vyrovnat jeho výcviku, ale rozhodně ne jeho zručnosti. Gediman měl téměř nadlidskou rychlost a nepotřeboval k tomu ani žádná kouzla. K zemi padal jeden Kacíř za druhým. Další létali vzduchem. Kostí praskaly, vazy se lámaly. Gediman nevydal ani jednu hlásku, takže celý boj byl doprovázen jen výkřiky a voláním protivníků. Jeho tonfy se pohybovaly tak rychle, že je nešlo vůbec zaregistrovat. Byl slyšet jen zvuk svištění vzduchu.

Za pár minut bylo po všem. Gediman překračoval mrtvoly Kacířů a začal vylézat po žebříku. Black začal znovu utíkat, ale nakonec už nebylo kam. Boj se znovu rozhořel, tentokrát na úzké lávce ve výšce nějakých třicet metrů nad zemí. Dole byl různý šrot, takže pád by Black určitě nepřežil. Gediman se ho proto snažil shodit, ale protivník se nedal. Black měl jen holé ruce, i když ovládal nějaká kouzla Černé symetrie. Bylo však zřejmé, že žádné tak silné, jakým prve zastavil kulky, už seslat nemohl. Což bylo jediné plus.

V jedné chvíli však Gediman zaváhal a Black ho skopl. Stačil se ale zachytit za okraj lávky, i když jen napůl. Black už cítil, že vyhrál. Gediman se podíval dolů, kde byly velké skleněné střeby. Black se již opájel svým vítězstvím a chystal se Gedimanovi dupnout na prsty. Ale Gediman měl eso v rukávu. Během vteřiny vytasil tonfu, která mu posloužila jako hák. Vyhoupl se zpět na lávku a překvapenému Blackovi podkopl nohy. Black zakolísal a začal padat. Už se nemohl nijak zachránit. Dopadl na velký střepe, který ho rozřízl v pase. Gediman stál na lávce a sledoval umírajícího Blacka, kolem kterého se tvořila velká louže krve.

Black cítil, jak jeho tělo opouští život. Před očima se mu stmívalo. Ale v myšlenkách si opakoval, že se jednou vrátí. Semai vrátí jeho duši zpět a pak se pomstí. Začal prosit Semaie, aby mu dal ještě šanci Gedimana zabít, ale jeho myšlenky byly náhle přerušeny. Ne smrtí. Čas pro něj teď běžel pomalu. Ne vyčerpáním. Síly na představy mu ještě stačily. Tohle bylo něco jiného. V hlavě se mu ozval čísi hlas. Nikdy ho neslyšel, ale přesto mu připadal tak povědomý. Hlas zněl přátelsky, nevzbuzoval hrůzu. Zněl jako hlas člověka, který potlačuje smích...

Byl to Semai... Semaiova mysl osobně. Nevidí jediný důvod, proč by měl Blacka obživoval. Nebyl schopen zabít ani jednoho obyčejného agenta, natož splnit plán. Jeho duše bude sloužit Temné Duši, jako potrava. Black věděl, že už nemá žádnou šanci. Cítil, jak poslední kapky života opouští jeho tělo. Pak ztratil vědomí... a vnímal už jen Prázdnotu. Ale žádné Světlo nepřicházelo. To byl definitivní konec.

Do haly vběhli opozdílí Kacíři, kteří zkontrolovali Blacka. Když zjistili, že je mrtvý, pohlédli nahoru a spatřili Gedimana. Ten už ale bojovat nechtěl. Než se k němu Kacíři dostali, byl už dávno pryč. Proskočil oknem a po střeše přeběhl na sousední dům. Pak zmizel kdesi v uličkách.

Talaus překonal poslední schod a ocitl se v obrovské hale. Byl absolutně dezorientovaný, nedokázal vůbec odhadnout, v jaké části města by se mohli nacházet. Podle stěn ale dokázal odhadnout, v čem se nachází. Podle všeho stál v obří opuštěné výrobní hale. Tedy... opuštěné. Až na těch několik set kacířů a přibližně stejný počet spoutaných lidí. Okna a dveře budovy byla zapečetěna a chabá konstrukce stavby byla vyztužena mnoha ocelovými pláty. Pokud mohl odhadovat, dovnitř nevedl žádný jiný vchod než ten, kterým právě přišel. Byl to jeden z nejlépe opevněných Chrámů teroru, které kdy viděl. Jeho starý mistr si na tomhle místě musel nechat opravdu záležet. A to nebylo všechno. Když se řekne zajatci, tak si člověk představí skupinu bojácně se krčící někde v koutku. Tohle nebyl ten případ. Byli připoutáni k podlaze, ke stěnám a dokonce i ke stropu. Všude kolem nich i přes ně byly nakresleny magické obrazce. To, co se tady děje, je velké.

Krueger zaregistroval, že se stěnice přestala hýbat. Talaus zřejmě došel do cíle. Podle databáze je v továrně patřící mishimské společnosti Omoko. Podle dostupných údajů nebyla v provozu už dva roky. Krueger vydal rozkaz k zahájení akce. Během sedmi minut budou jeho muži rozmístěni a připraveni k útoku.

Charles Rousseau shlédl dolů z řečnického pultíku na zástupy bratrů-kacířů, které se tu sešly, aby podpořily jejich věc. Oběti byly nachystané, každý z nich znal svůj úkol. Situace už nemohla být lepší. Ještě ke všemu se mu dnes večer podařilo zabít zbývající dva Inkvizitory, takže teď už mu zbýval jen Krueger. Zajde ho navštívit, až tady dnes skončí... Teď ale nadešla chvíle, na kterou se tak dlouho připravovali. Je čas ukázat všem nevěřícím, čeho všeho jsou schopni pro svou věc. Po dnešku už nikdo nebude pochybovat o síle Muawijhea! Bratrstvo konečně pozná svou chybu, že se jim pokoušelo vzdorovat a zaplatí za ni životem! Zítra se kacíři probudí do nového světa, který bude vypadat přesně podle jejich představ! Nic je už dnes večer nedokáže zastavit! Zvítězí!

Jeho poslední slova se ztratila ve sborovém jásotu a řevu. Vítězství bylo skutečně nadosah a všichni to cítili. Stačilo už jen tak málo... Rousseau vydal příkaz k zahájení rituálu. Na jeho povel vše začalo. K jeho hlasu se přidaly stovky dalších. Stovky úst společně odříkávaly mystická slova v neznámém jazyce. Stovky obřadních čepelí byly vytaženy ze svých pouzder. Stovky párů nohou se vydaly k určené oběti, často šplhají po připravených lešeních. Stovky párů rukou začaly do těl vyřezávat zvrácené obrazce a v jediné chvíli podřízly stovky hrdel.

V tu dobu Krueger zahájil útok. Deset připravených náloží vybuchlo v jedinou chvíli. Některé neúspěšně – nikdo neočekával takové vyztužení, přestože předchozí sondáž narazila na olověný problém. Vojáci vběhli dovnitř připraveni splnit svůj tradiční úkol – vše uvnitř postřílet a pokud někdo přežije, zeptat se na pár otázek. Automaticky zaujali nacvičené postavení kolem nově vzniklých otvorů. Pak teprve stačili zpracovat údaje, které jim posílaly jejich oči. V sále... v sále... v sále doslova... pršela krev. Stěny i podlaha byly celé rudé. Byla to jedna z nejděsivějších věcí, které ve svém životě viděli. A viděli toho dost. Nejhrůznější věcí ale nebyly hromady mrtvých těl, ale portál, který se vznášel uprostřed místnosti a z něj... doslova proudila Temnota. Ke každému kacíři vedlo černé chapadlo a tisíce slabších vedly ven z místnosti. Všichni doslova cítili, jak jimi do kacířů proudí temná síla. Na nic už nečekali a spustili palbu.

Charles byl s vývojem situace stále spokojen. Rituál se podařil a Muawijhovea síla teď proudila do každého kacíře na Luně. Všichni pocítí ohromnou sílu svého pána a to jim přidá sílu v boji. Čím blíže se budou nacházet portálu, tím lépe pro ně. Ze stovek kacířů v této místnosti se staly smrtící stroje, které za okamžik vtrhnou do ulic města a zaútočí na všechno, co se jim postaví do cesty. Bude to největší rána, jakou kdy kacíři civilizovanému světu zasadili. Co na tom, že je v poslední chvíli odhalilo Bratrstvo, za několik minut z nich nezbude nic než krvavé cucky. Kacíři nepotřebovali pobízení, vrhli se na ně sami od sebe ozbrojeni pouze zakrvácenými dýkami. Z protistřelby si nic nedělali, pokračovali v útoku i když byli smrtelně zraněni. Ani granáty nebyly víc úspěšné – proud kacířů prostě obtekl místo, kde vzápětí granát vybuchl. S úspěchem se setkali pouze posvěcené plameny, které kacíře dokázaly na chvíli zdržet. Vojáci se postupně přeskupili, aby se do objektu dostali všichni a mohli tak plně využít svůj palebný potenciál. Neměli mnoho úspěchů. Přestože pobili desítky kacířů, byli jeden po druhém probodnuti prokletými dýkami. Během minuty z ozbrojených sil Bratrstva zbyl pouze Heinrich Krueger obklopený tuctem příslušníků Zuřivé elitní gardy, kolem kterých se kupila hromada rozsekaných mrtvých těl.

Kacíři se k nim stále hrnuli, ale prakticky neozbrojeni neměli proti hradbě čepelí šanci. Pak ale hlas jejich vůdce zavelel přestat. Všichni okamžitě odstoupili, aby mezi nimi a meči Vysvoboditeli zůstal dostatečně velký prostor. Rozestupovali se před mužem ve stříbrné masce, který majestátně krácel k oblíbené skupince vojáků. Rousseau je rád, že mu Krueger ušetřil práci. Takhle ho alespoň nemusí hledat po celém městě. Ale teď už je pro Bratrstvo stejně pozdě. Rousseauův plán právě vyšel a podobné skupinky jsou po celé Luně, připraveny zaútočit. A útok přijde dnes večer. Krueger je ale přesvědčen, že se Bratrstvu opět podaří je zastavit, jako vždycky předtím.

Rousseau ale namítá, že tentokrát je to víc než jen obyčejný útok. Tentokrát mají celoplanetární plán. Zničí všechny centra obrany a pobijí každého, kdo se jim postaví do cesty. Zavládne anarchie. Bude zázrak, pokud se ještě někdy Bratrstvu podaří nad Lunou převzít plnou kontrolu. Kacířů se tu už nezbaví. Rousseau pak vyzývá Kruegera na souboj. To Kruegera velmi překvapilo, ale Rousseau si ho jen chce vychutnat osobně. Krueger souhlasí, ale má podmínku – když zvítězí, bude moci odsud on a jeho lidé v pořádku odejít. Rousseau tohle bere, ale pokud zvítězí on, vezme si jeho duši.

Krueger pomalu vystoupil z ochranného kruhu a přistoupil ke Stříbrnému démonovi. Kacíři ještě více ustoupili a vytvořili kolem nich kruh. Jeden v bojovníků ale už do začátku nehrál na rovinu. Jeden z vojáků zničehonic vytáhl pistoli, přesně jak se s Kruegerem předtím domluvil, a střelil Stříbrného démona do krku, kde neměl žádné brnění. Nikdo nestačil ten pohyb postřehnout, ale na místě, kde se před chvílí stkvěl odhalený krk, byla Démonova ruka svírající kulkou.

Stříbrný démon podivně mávl paží a voják se s chroptěním a kulkou v krku sesunul na zem. Po Heinrichově tváři přelétl stín strachu. Tohle rozptýlení mu ale koupilo trochu času. Použil Rychlost. Několikrát. Jeho tělo protestovalo, svaly se nezvyklým napětím napínaly k prasknutí, ale vydržely. Během mrknutí oka byl u Rousseaua a řal mu po hrudi. Ten bastard ale už ránu stačil vykryt svým mečem. Navíc mu jakoby mimochodem zanechal svým ostřím lehkou ránu na levé ruce.

Rousseau se snaží svého protivníka provokovat slovy, ale Krueger se tak lehce nedá. Charles podcenil sílu posledního útoku, čepel se mu zakousla hluboko do levého ramene a smetla ho na zem. Překulil se, aby se vyhnul ráně, jež ho měla dorazit a při tom hekl bolestí. Levé rameno bolelo jako svěcená voda, v boji už moc levou ruku nepoužije a natož aby přes ní válel sudy. Heinrich si to dobře uvědomoval a proto mu zuřivými útoky zabraňoval vstát. Charles byl nucen ještě několikrát se přes zraněné rameno překulit. Když se mu naskytl možnost, bodl po nohách svého protivníka. Podle zkušenosti mířil mezi pláty brnění. Zasáhl místo, kam mířil, ale jeho meč narazil na překážku.

Krueger měl vylepšené brnění, které nejde tak snadno prorazit. Heinrich ještě jednou bodl po ležícím protivníkovi a tentokrát se setkal s úspěchem – přišpendlil k podlaze jeho plášť. Kacíř se marně pokusil odkulit, látka ho dostatečně zadržela. Inkvizitor využil situace a kopl ležícího do ledvin. A znovu. A znovu. A... Látka zapraskala a jeho noha promáchna vzduchem. Chvilí nabíral rovnováhu a to poskytlo jeho protivníkovi tu chvilku času, kterou potřeboval na zvednutí se ze země. Jeho plášť byl celý rudý od krve obětí.

Oba bojující stáli proti sobě. Hleděli si do očí. Ani jeden z nich nemrkal, nechtěli protivníkovi poskytnout moment překvapení. Pomalu začali obcházet po obvodu pomyslného kruhu. Kroužili kolem sebe a čekali, až protivník zaútočí, oni útok odrazí a útokem z obranu mu vyryjí své iniciály do obličeje. Žádný z nich se k tomu neměl. Zničehonic se Charles rozesmál. Heinrichovo překvapení vyprchalo jak pára nad hrncem, okamžitě využil situace a zaútočil. Lord nočních mūr útok uhnul, a dalšímu, a dalšímu. Nebránil se zbrani, pouze kličkoval jako zajíc.

Smál se. Vysvětlil, že nemůže prohrát. Mávl mečem směrem k nehmotnému chapadlu, které ho pojilo s portálem. Když bude potřebovat, může si vzít víc síly. Jako třeba nyní. Zničehonic zmizel Heinrichovi ze zorného pole a jeho hlas se znovu ozval za jeho zády. Bleskově se otočil, ale protivník tam už nebyl. Charles byl příliš rychlý. Krueger se přikrčil a rychlou otočkou se pokusil nepříteli zatnout meč do boku. Příliš ho nepřekvapilo, když jen promáchl vzduchem.

Stříbrný démon teď opět stál přímo před ním. A rozhodl se, že dohodu poruší. Tentokrát ho Krueger stačil sledovat jako rychlou barevnou čáru mířící... mířící k jeho mužům! Stěží stačil Charlese sledovat a to byl zrychlený víc, než kdy jakýkoli Inkvizitor před ním. A co teprve jeho muži! Než stačil jakkoli zareagovat, ozvalo se mnoho čvachtavých mlasknutí, jedno nebo dvě cinknutí kovu o kov a pak už nic. Části těl jeho mužů se k zemi snášely zvláště pomalu.

Rousseau svého protivníka stále přesvědčuje, že proti němu nemá žádnou šanci. Ale Krueger ví, že dokud věří, šanci má. Rousseau mu pak říká, že když před ním poklekne, zřekne se cesty Světla a přistoupí na cestu jeho Apoštola, nechá ho žít. Ale Krueger se nenechává nachytat. Dopadl by jistě stejně jako Belyj. A to žádný život není.

Stříbrný démon se zničehonic pohnul jako blesk a vrhl se do závěrečného útoku. Krueger to čekal a také se nechutně rychle vrhl do útoku. Neútočil ale na kacíře. Posvěcená čepel se střetla s nečistým temným vláknem. Uvolněný proud temné energie ho odhodil mezi kacíře. Nehybné tělo Inkvizitora leželo na zpřelámaných tělech kacířů. Ti, co nenadálý útok přežili, se rychle stahovali dál. Rousseau přistoupil k tělu svého nepřítele.

Rousseau je znechucen tím, že Krueger nedokázal ani čestně zemřít jeho rukou. Ještě nikdo nezemřel takhle uboze. Chtěl ještě něco dodat, ale zmlkl v polovině věty. Podle všeho to mělo souvislost s mečem, který mu trčel z břicha. Krueger nezemřel. Vysvětlil, že si brnění nechal posvětit, takže ta temná energie na něj neměla žádný účinek. Byla to jen lest. Krueger vstal a chystal se svého protivníka dorazit. Charles jen tak-tak uskočil ráně, která by mu rozpárala břicho.

Další rána už narazila na meč. Oba protivníci si pohlédli do očí. Unaveni bojem, odhodláni zvítězit. Jejich meče se opět srazily. A znovu. A znovu! Stále rychleji. Oba už překračovali meze lidských možností a stále zrychlovali. Za Charlesem stáli už jen zbytky mocné síly, která do něj před chvílí proudila, za Heinrichem stálo nesmírné odhodlání. Dávno překročili hranici, za kterou se lidské svaly trhají z kostí a stále útočili a bránili se. Tančili po sále mezi mrtvými těly, prováděli akrobatické kousky daleko za hranicemi lidských možností, sváděli souboj, který do té doby galaxie neviděla. Dva muži, odhodlaní dát do souboje i ty poslední zbytky svých sil. Jejich organismy tak odhodlané však nebyly. Šlachy povolily, stehenní sval se uvolnil a jeden z bojujících spadl na zem. Jeho protivník okamžitě využil situace a meč neuvěřitelnou rychlostí proletěl srdcem.

Sehnul se a pohlédl do očí svému umírajícímu protivníkovi. Krueger ležel na zemi a z posledních sil pronešl, že umírá za Kardinála a Světlo. Pak ohýnky v jeho očích vyhasly jako jeho život. Charles chvíli nevěřícně zíral do jeho mrtvých očí. Konečně naplnil svůj dávný cíl, tak proč necítí radost? Jeho úhlavní nepřítel, jeho nemesis, zemřel, proč se tedy neraduje? Umíral za Světlo... Ještě nikdy nemusel pohlížet do očí umírajícímu Inkvizitorovi a poslouchat jejich poslední slova, vždy je zabíjel ve spánku nebo v rychlosti, kdy spěchal zabít dalšího protivníka. Odhodlání... víra... Proč vlastně sešel na scestí? Vytáhl ze záhybů svého pláště Kouli nesmrtelnosti. Jaký smysl má nesmrtelný život? Ve chvíli, kdy získá nesmrtelnost přestává být životem. Cílem života je zemřít a co může být lepšího než zemřít za svůj ideál? Kruegerovi se to podařilo, ale on toho nikdy nebude schopen, ne s tímhle krámem. Ještě jednou si prohlédl mrtvé tělo Inkvizitora. Zemřel dobře, zemřel v boji. Bojoval za ideály, kterým věřil, za ideály, kterým kdysi věřil i sám Charles. Bojoval za lidstvo, za co bojuje teď? Bojuje za skupinu bytostí, které lidstvo chtějí jen vymazat z povrchu světa.

Došel k rozhodnutí. Zvedl svůj pohled a spatřil, že ho všichni kacíři stále ještě pozorují. Potěžkal v ruce těžkou kovovou kouli, která ho stála tolik obtíží. Zavřel oči a začal odřikávat slova rituálu, o kterém si nikdy nemyslel, že ho použije. V pravé ruce zvedl obětní dýku a její čepel zlomil prsty. Krok za krokem se blížil k portálu a kolem něj vířila magická síla. Kacíři zaujatě pozorovali jeho počínání, netušili, co má jejich vůdce teď v plánu. Až pozdě si uvědomili, že to není síla Temná symetrie, co kolem něj víří, nýbrž Umění. Lord nočních mŕ, ex-inkvizitor Charles Rousseau, známý jako Stříbrný démon, vkročil do portálu. Energie portálu po střetnutí se silou Světla zkolabovala. Temná energie přestala být vysílána a každý kacíř na Luně místo ní dostal zásah očišťujícím světlem. Kacíři v místnosti se vypařili v obláčky prachu. Kacíři v okruhu několika desítek kilometrů jen zemřeli. Ostatní byli těžce poraněni energií Světla a ze svých zranění se museli dlouho léčit. Mistrovský plán Temnoty byl v jediném okamžiku zmařen. Koule nesmrtelnosti pukla jako ořech a rozpadla se na dvě části. Zbytky portálu zmizely. Charles Rousseau dopadl mrtvý na podlahu.

Bitva na orbitě Luny už nebyla tak velká. Mnoho lodí Černé legie bylo zničeno. Vše se teď soustředilo na trojici Temných pařátů, které dělaly největší problémy. Lidé věděli, že je prioritou tyto obří lodě zničit – protože tehdy Černá legie přijde o svůj záložní plán a bude se muset stáhnout. Ačkoliv Temné pařáty zničily mnoho lodí, linii se už Černé legii nepodařilo zacelit. Jednoduše neměla dostatek sil. Lodě korporací se začaly hromadně přesunovat k Luně a některé z nich obklíčily Temné pařáty ze všech stran. Černá legie tedy musela své zbylé lodě stáhnout na jejich obranu.

Eichiro Okimoto hledal zranitelné místo, kam by mohl udeřit. Zdálo se, že ona šachta na přídi je skutečně citlivá, jinak by nebyla kryta tak silnou irisovou bránou. Potom ovšem bylo od Černé legie velmi troufalé ji otevřít a dávat všanc nepřátelské palbě... pokud tedy Legie nechtěla nalákat lidské lodě přímo před ničivé Symetrické kanony. Okimoto si uvědomil, že to je možná přesně její účel. Ale risknout se to musí. Pokud vyšle malou skupinu stíhačů, bude možné proletět otvorem dovnitř. Obrovské kanony se na tak malé cíle jistě nezaměří. A několik pilotů, kteří se již přihlásili, pak provedou kamikaze nálet na cokoli důležitého tam uvnitř. Okimoto sledoval Temný pařát na obrazovce a mnul si bradu. Věděl, že bude velmi nebezpečné přiblížit se stíhačkami z boku, protože tam je mnoho malých kanonů.

Tedy byla tu možnost. On sám býval dobrým pilotem, nejlepším na akademii. Dokázal stíhačkou proletět i tu nejtěžší palbu. Rozhodl se, že poletí. Povede letku stíhaček a zavede ji přímo do toho otvoru. Svolal piloty a vyjevil jim svůj plán. Vojáci sice nesouhlasili, že jejich velitel poletí také, ale nedávali to najevo. Věřili v jeho úsudek a odvalu. Za pár minut bylo vše připraveno. Třicet lehkých stíhacích letounů a deset těžkých se připravilo v bočním hangáru.

Těch deset bude sloužit jako kamikaze, proto byly jejich zbraně, systémy podpory života, přídavné palivové nádrže a všechno přebytečné odmontováno. Do vzniklých míst byly uloženy silné nálože, schopné zničit stíhačku stokrát. Piloti si kolem čel obvázali bílé čelenky s mishimským symbolem a nechali si udělat poslední společnou fotografii, která bude později vystavena v síních slávy mishimského námořního letectva.

Jako první vyletěla stíhačka s Okimotem na palubě, následována zbytkem letky. Všichni se drželi ve formaci, jakou jim admirál přikázal. Temného pařátu dosáhly rychle a beze ztrát, protože všechna obrana Legie byla soustředěna na velké lodě. Letka letěla podél obřího trupu a vyhýbala se palbě kanonů a raketometů. Kanonům se uhnout dalo, ale s raketami to bylo horší. Byly naváděné a tak se jim podařilo sestřelit několik stíhačů, naštěstí žádný kamikaze.

Zdálo se, že Temný pařát opět deaktivoval štít – možná proto, že byl vyčerpán a musel se dobíjet, možná proto, aby na sebe nalákal co nejvíc nepřátel. To ale nebylo důležité, důležité bylo, že stíhačům nic nebránilo vletět dovnitř. Za pár chvil se letka ocitla před přídílí, a zamířila přímo do otvoru. Bohužel, byla zachycena letkou nepřítele a došlo k přestřelce.

Okimoto nařídil rozdělit letku na dvě části. Jedna zaměstnávala stíhačky Legie, zatímco druhá vletěla dovnitř. Okimoto byl v té vnitřní, spolu s deseti kamikaze a dvěma obyčejnými stíhačkami jako doprovod. Vnitřek Temného pařátu byl uchvacující – byl prostorný, podél vnitřních stěn trupu se táhly tři dlouhé válce, mezi kterými probleskovaly rudé výboje Černé symetrie. Vpředu válce přecházely v kanony, vzadu se spojovaly do jakéhosi jádra, které sloužilo zřejmě i jako pohon lodi. To byl cíl. Ovšem dostat se k němu nebylo vůbec lehké. Výboje Symetrie byly silné a ničily jednu stíhačku za druhou. Pokaždé došlo k silné explozi, která celý interiér osvětlila jasným plamenem. Jádro se blížilo, letounů ubývalo. Navíc se několika stíhačům Legie podařilo vletět dovnitř, takže očividně bitvu vyhrály. Stíhače ihned spustily palbu a trojice mishimských letounů se s nimi dala do boje.

Boj trval jen chvíli. Poslední přeživší stíhač Legie se již blížil k poslednímu zbývajcímu kamikaze, aby ho sestřelil. Kamikaze-letounu zbývalo jen několik stovek metrů k cíli. Okimoto tu situaci zahlédl a během vteřiny k ní obrátil svůj letoun. Vypálil raketu, která stíhač Legie zničila vteřinu před tím, než vystřelil osudný projektil. Za další dvě vteřiny kamikaze-stíhač vrazil do jádra. Okimoto vydal příkaz dvěma posledním bojovým stíhačům – okamžité stažení.

Trojice přeživších si to namířila zpět k přídílí, kde byla brána – a ta se začala pomalu zavírat. Okimoto se pomodlil ke Kardinálovi a zavřel oči. Křečovitě držel knipl v jedné poloze – přímo vpřed. Slyšel výboje Symetrie, následované dvěma explozemi. Jeho kolegové to nepřežili.

A pak ucítil, že je mimo loď. Otevřel oči a ohlédl se, jak jen mu to kokpit dovoloval. Brána se mu zavřela přímo za zády – a okamžik na to se vyrvala tlakovou vlnou. Ze všech otvorů po celém trupu Temného pařátu začala vycházet pronikavá rudá záře. Okimotova stíhačka letěla maximální rychlostí. A pak nastala mohutná exploze, která se jako bublina šířila všemi směry. Velké lodě jí byly odfouknuty, menší lodě byly rovnou zničeny. Ale Okimoto žil. Když bylo po všem, obrátil letoun a viděl tisíce kousků letících pryč od sebe. Okimoto si oddechl a vrátil se na svoji loď. Tohle bylo velké vítězství.

Rebecca Williamsová na palubě CSS *Pioneer* spřádala plány, jak zničit Temný pařát, který ohrožoval její flotilu. Nepřátelská loď byla obklopena štítem, což byl problém. Jedinou šancí bylo štít oslabit nějakým silným úderem. Ale který úder by byl tak silný, aby na jeden pokus štít vyřadil a nedal Legii šanci na protiútok? Williamsová nepřemýšlela dlouho. Ukázala prstem na jednu poškozenou bitevní loď třídy *Raptor* z její flotily, která se vznášela kousek od nich.

Její motory fungovaly, ale hlavní torpédometry byly zničené a polovina munice pryč. Williamsová vydala rozkaz, aby byla ihned evakuována a aby na ní byly naloženy všechny zásoby min a strategických raket – které v tuto chvíli nebyly potřebné.

Ihned se začalo s prací. Únikové moduly přistály na palubách okolních lodí, kdežto nákladní raketoplány převážely potřebnou municí – všechno do přídělí. Williamsová z té lodi udělala obrovskou tandemovou hlavici – v přídílí je dostatek náloží, aby zrušily štít, kdežto exploze reaktoru na zádi se postará o trup cíle. Za hodinu bylo vše připraveno. Kapitán lodi zapnul autopilota a evakuoval se – jako jeden z posledních. Loď se vydala na cestu, zatímco zbytek flotily se připravoval na hlavní úder.

Raptor vrazil do štítu a částečně explodoval. Štít zajiskřil a vypnul se. Zadní část lodi pokračovala setrvačností v letu a narazila do nyní nechráněného trupu. Další exploze, tentokrát se v cíli udělala slušná díra – přímo poblíž jeho strojovny. Williamsová vydala povel k útoku a celá flotila zahájila mohutnou palbu soustředěnou na to místo. Torpéda trhaly vrstvu po vrstvě, až obnažily Symetrické jádro. CSS *Pioneer* vyslal dobře mířené torpédo, které vletělo dovnitř. Chvilí se nic nedělo a zdálo se, že útok nevyšel. O pár vteřin později se ale Temný pařát jasně rozzářil a zmizel v ohnivé kouli. Celý můstek *Pioneeru* začal jásat a gratulovat si. Williamsová sledovala, jak tlaková vlna ničí všechny blízké lodě Legie.

George Hamilton na lodi *HSSS Hood* sledoval počínání své flotily. Dvojice speciálních lodí, *HSSS Victory 3* a *HSSS Starfire*, byla poblíž a sloužila jako osobní garda. Temný pařát byl na dohled. Skrytý ve stínu Luny a tak děsivý... Hamilton přemýšlel. Věděl, že loď má štít a že čeká. Čeká na jeho útok. Po pár minutách mlčení Hamilton vydal rozkaz – *Hood*, *Victory 3* a *Starfire* jdou do útoku. Ostatní lodě stojí. Posádka to považovala za sebevraždu, ale Hamilton se nenechal přemluvit. Rozkaz byl rozkaz a tak ho posádka začala plnit. Za pár minut byla trojice lodí na cestě. Temný pařát nestřílel, zřejmě lodě nepovažoval za hrozbu. Ovšem flotila, která sloužila jako jeho obrana, začala reagovat rychle a přesně.

Ovšem sestřelit trojici rychlých a mrštných lodí bylo složité. Prováděla úhybné manévry, takže mnoho lodí Legie se zničilo navzájem. Zbytek lodí se pustil do pronásledování. *Hood* letěl jako první, *Victory 3* jako druhá a *Starfire* jako poslední. Řítily se k cíli plnou rychlostí, a nepřítelé neměli šanci je dohonit.

Spustili proto palbu z torpédometů, z desítek a desítek torpédometů. Doufali, že torpéda je rychle dohoní a sestřelí. Na tohle Hamilton čekal. Vydal rozkaz uhnout – a trojice lodí se vychýlila z kurzu. Torpéda byla ovšem neřízená a tak pokračovala v letu. Asi šedesát torpéd vrazilo do štítu, do jednoho bodu, a tak ho vyřadilo. Trojice lodí se nyní snesla až úplně k trupu Temného pařátu a pokračovala v letu těsně podél něj, přičemž ničila jeho obranu. Lodě Černé legie zahájily palbu, ale jejich výstřely šly mimo a zasadily Temnému pařátu další poškození. Po pár minutách střelba utichla, Černá legie věděla, že tohle nemá cenu. Trojice imperiálních lodí létala stále kolem a nepřestávala střílet.

Střelba zničila narušený energetický kanon, pak druhý i třetí. Trup začal na mnoha místech samovolně vybuchovat, strukturální integrita byla zničena. Poslední salvu raket vypustila trojice lodí přímo do trysek na zádi. Trysky se nebezpečně rozzářily a to byl signál pro Hamiltona, aby se stáhnul. Jakmile se jeho lodě oddálily, Černá legie pokračovala ve střelbě. Ale už bylo pozdě. Temný pařát explodoval a jeho výbuch zničil všechny lodě v blízkosti. *Hood*, *Victory 3* a *Starfire* prolétly na poslední chvíli a připojily se zpět do flotily. Hamilton seděl v křesle a usmíval se. Zbytek jeho posádky jen uznávaně pokyvoval hlavami...

Paluba *Eternal Wisdom*... Velící Inkvizitor dostal hlášení, že vzdušný prostor nad Lunou je už bezpečný. Vydal se to říct členům zachráněné posádky civilního raketoplánu. Jestli budou chtít, už nyní se mohou vrátit domů. Tady je přece jen pro civilisty ještě příliš nebezpečno. Šel hlavní chodbou a míjel desítky kajut pro posádku. Na konci chodby byly kajuty zachráněných. Jak se ale blížil, začal mít takový divný pocit. Něco tu nehrálo, zpoza dveří jedné z těch kajut cítil zlo. Nedokázal ale určit, z jakých. Pro jistotu položil ruku na pistoli, kterou měl u pasu. Byl připraven rychle tasit. Zaklepal na dveře, ve kterých byl ubytován kapitán. Nikdo se neozýval.

Otevřel tedy dveře a tasil pistoli. Opatrně vešel dovnitř. Prohlédl místnost a v rohu uviděl krvavou louži. Rychle se tam přesunul a za skříní spatřil kapitána. Měl podřiznutý krk. Zapnul interkom a ihned nechal vyhlásit poplach. Na palubě je zřejmě nezvaný host. Na palubu se přesunulo asi dvacet Trooperů, kteří začali zajišťovat všechny kajuty. Inkvizitor prohledal ještě kajuty dalších zachráněných, ale všude to bylo stejné. Všichni byli mrtví. Tedy až na jednoho. Jedna kajuta byla prázdná. Inkvizitor vydal nový příkaz – jeden ze zachráněných je Kacíř. Musí být nalezen a eliminován, než stačí provést nějaké škody.

Na všech palubách se začalo s prohledáváním. Všechny větrací šachty a skladiště byly zajištěny, ale loď byla velká a Kacíř se mohl schovávat kdekoliv. Inkvizitor již ztrácel naději, že Kacíře dopadnou. Klidně mohl odletět v jednom z bojových letounů, aby informoval Černou legii, že lidstvo zná její komunikační frekvence. Během bitvy z hangárů odstartovalo tolik letounů, že prakticky nebylo možné zaregistrovat, že jeden z pilotů není pilot Bratrstva. Inkvizitor vydal rozkaz, aby se všechny letouny stáhly zpět na palubu. Ten, který bude odporovat, má být sestřelen. I když už dávno mohl být u svých. Pak ale přišlo hlášení, že poslední zbývající člen posádky byl nalezen – taktéž mrtvý, poblíž věžeňské paluby.

Podezření ihned spadlo na jediného vězně na palubě – Arghana Keronise. Inkvizitor ho začal znovu vyslýchat a tentokrát nebyl tak mírný jako předtím. Keronis ale stále dokola vypovídal, že slyšel, jak se před celou perou nějací dva lidé. Zdálo se, že jeden z nich není členem posádky, zatímco ten druhý byl oblečen v nějakém brnění. Ačkoliv byla cela celou dobu zamčená, Inkvizitor nevěřil, že Keronis je nevinen. Pokud je to Kacíř, pak jistě zná způsob, jak z cely uniknout a zase se do ní nepozorovaně vrátit. Inkvizitor už nechtěl nic dalšího slyšet. Odkopl Keronise do kouta, tasil pistoli a namířil mu přímo na hlavu. Ovšem v tom se ozvala exploze, na spodní palubě.

Inkvizitor přestal mířit a hned chtěl slyšet, co se děje. Od Trooperů dostal hlášení, že na spodní palubě je nějaký sabotér, který právě odpálil granát. Není jasné, jak moc je nebezpečný, ale pokud má granátů víc, může vážně ohrozit loď. Inkvizitor nechal u Keronise dvojici strážných a vydal se vyřešit problém s tím sabotérem. Až bude hotov, vyřídí i Keronise. Spodní paluba sloužila pro technické účely a vedla do strojovny. Kdyby sabotér pokračoval, mohl by způsobit explozi motorů, což by bylo osudné. Troopeři ho ale drželi v šachu. Sabotér se skrýval za krabicí a vyhrožoval, že odpálí velkou nálož, pokud mu nedovolí odletět.

Inkvizitor ale neváhal a rozhodně se nenechal zastrašit. Seslal na sebe kouzlo Rychlost a během vteřiny se ocitl v sabotérově úkrytu. Viděl, že na sobě má brnění Trooperů, takže očividně to je člen zdejší posádky. Brnění bylo umazané od krve. Jedinou ránou pěstí ho poslal v bezvědomí k zemi a sebral mu dálkový detonátor. Troopeři zrádce zajistili a spoutali. Inkvizitor ho prozkoumal Uměním a zjistil, že jeho mysl je plná Temnoty. Nechal ho přenést do cely, kde se podrobí výslechu. Musí od něj zjistit, jestli tu nemá ještě nějaké kacířské pomocníky. Když se ale vrátil k cele, spatřil oba strážce ležet na zemi. Dveře byly otevřené a Keronis nikde...

Keronis nechtěl čekat, až si pro něj přijdou. Jako zázrakem se mu podařilo oba strážce omráčit dobře mířenými ranami pěstí. Sebral jim zbraně a rozběhl se směrem k hangáru. Aby náhodou nenarazil na nějaké další vojáky, skrýval se v postraních chodbách a technických průlezech. Cestu si pamatoval, takže se do hangáru dostal poměrně snadno. *WarLorda* hlídali tři Troopeři, kteří nebyli připraveni na nějaký boj. Jakmile se Keronis objevil ve dveřích, neměli dostatek času zareagovat. Keronis tasil obě automatické pistole a krátkými dávkami zastřelil dva strážce. Poslední se stačil skrýt a opětovat palbu, ale Keronis šel k zemi a vystřílel do něj zbytek zásobníků. Zahodil pistole a vběhl do *WarLorda*. Avalon ho ihned zaregistroval a aktivoval všechny palubní systémy. Bylo jasné, že odsud musí co nejdříve odletět.

Ale Avalon Keronise informoval, že v blízkosti *Eternal Wisdom* se stále nachází loď Kybertroniku – zachytil jejich vysílání skrze CDN. Jako by čekaly na příležitost zničit ho. Keronis musel nějak zařídít, aby křižník odletěl někam pryč, mimo bitevní pole. Odešel tedy do nákladového prostoru pro své nářadí.

Pokusí se napojit na řídicí systémy *Eternal Wisdom* a donutí ho tak vletět do Prázdnoty. Skrz ní pak poletí k Marsu, kde se vynoří a s *WarLordem* opustí hangár. Ovšem cesta bude trvat dlouho, možná několik dní. Keronis však spoléhal na Avalona. On se postará o navigaci křižníku, takže bude schopen mnohem kratšího letu, třeba jen v rámci minut.

Keronis vyběhl ven k ovládacímu terminálu a zapojil do něj kabely. Několika rychlými úkony se naboural do navigačních systémů. Za pár minut bude vše připraveno. Jenže pak do hangáru vběhl desetičlenný oddíl Trooperů, který *WarLorda* obklíčil. Keronis byl skryt za krabicemi, takže si ho nikdo nevšiml. Avalon naštěstí věděl, co dělat. Loď sice neměla žádnou munici, ale její bojové letouny ano. Boční prostory se otevřely a osm Steel Hornetů vylétělo ven.

Štěstím bylo, že hangár *Eternal Wisdom* byl velký – dost velký na to, aby v něm létalo osm malých bezpilotních letounů. Steel Hornety kroužily kolem a střílely z kulometů, čímž Trooperů dost zaměstnávali. Někteří z nich padli, jiní se stačili schovat za bedny a opětovat palbu. Keronis byl hotov. Rychle se vrátil do kokpitu a nechal si zobrazit ovládání křižníku. Na nic už dál nečekal a zadal jasný příkaz – otevřít prostorovou trhlínu, směr Mars.

Inkvizitor pospíchal do hangáru, když dostal hlášení z můstku – kormidelníci ztratili řízení a loď sama otevřela trhlínu do Prázdnoty. Rozzuřený Inkvizitor přidal do kroku, odhodlán zničit toho zrádného Kacíře jednou pro vždy. V hangáru probíhala krutá přestřelka. Steel Hornety kropily Bratry jednoho po druhém, ale rychle jim docházela munice. Troopeři se skryli a čekali na příchod posil, což dalo Keronisovi čas. Avalon ohlásil, že loď se u Marsu objeví za pár minut. Keronis začal žhavit motory...

Inkvizitor doběhl do hangáru. Rozhlédl se a vyhodnotil situaci. Moc dobře věděl, že *WarLord* nemá Harrisonův pohon a chtěl toho využít. Když se Steel Hornety vrátily zpět do *WarLorda*, opustil úkryt za bednou. Začal soustředit své Umění Kinetiky – přímo na hydraulické ovládání vrat hangáru. *WarLord* se vznesl pár metrů nad podlahu a začal se otáčet – přidí směrem k vratům. Bylo jasné, že hodlá vylétnout, jakmile loď dorazí k cíli. Inkvizitor se však postaral o to, aby vylétěl o něco dříve... Umění Kinetiky zabralo. Hydraulické písty povolily a dveře hangáru se otevřely. Vše, co nebylo pevně připevněno k podkladu, začalo odlétávat ven, do samotné Prázdnoty. Inkvizitor se pevně chytil potrubí, stejně jako několik dalších Trooperů. *WarLord* chvíli vzdoroval, ale podtlak ho nakonec také vysál. Když bylo po všem, Inkvizitor dveře zase uzavřel. Pár vteřin na to se *Eternal Wisdom* objevila u Marsu...

Keronis nevěřil vlastním očím. Jeho plán nevyšel a to ho měl na dosah. *WarLord* se vznášel totální nicotou, bez jakékoliv možnosti dostat se zpět do vesmíru. Několik minut seděl ve křesle a nebyl schopen žádné reakce. Z oken viděl jen tmu. Přemýšlel, jaké má šance na záchranu. Ale moc dobře věděl, že jsou mizivé.

Proklínal Bratrstvo a trochu i Kybertronik za to, že ho takhle zradil. Keronis po chvíli nastavil komunikační systémy na vysílání nouzového volání a pak se odebral do hibernační kóje, kterou kdysi vlastnoručně sestavil. Lodní systémy se přepnuly do úsporného režimu. Když bude mít štěstí, snad ho někdy někdo najde...

Lidstvo vybojovalo svoji největší bitvu. Mnoho hrdinů během bitvy padlo. Mnoho známých hrdinů, i mnoho těch, kteří nedostali šanci žít tak dlouho, aby mohli být odměněni a vstoupit do síní slávy. Ovšem ti, co přežili, byli vyznamenáni o to více. Obrovské slavnosti probíhaly ve všech hlavních městech na všech korporáčnických planetách. Trvaly dlouhé týdny a z hrdinů se staly korporáčnické modly, nástroje propagandy. Dostalo se jim nejvyšších poct a nejceněnějších medailí. Jeremy Flanders, Rebecca Williamsová, Francois Richthausen, Eichiro Okimoto, Quentin Goldman i George Hamilton se těšili velké slávě a zapsali se do povědomí nejširší veřejnosti.

Opravy v Luna City trvaly dlouho a stály biliony Kardinálských korun. Celé čtvrti se musely rekonstruovat, stovky budov postavit od základů znovu, obnovit zničené silnice, vodovody a elektrárny. Statisíce obyvatel přišly o své domovy a hledaly azyl kde to jen šlo. Sám Kardinál i místní Biskup chodili po ulicích a žehnali davům. Dávali jim novou naději. Lidstvo sice utrpělo vážné zásahy, ale nebylo zničeno a to je hlavní. Světlo nejde udusit Temnotou, ať je jakkoliv slabé. Tahle dávná pravda se nyní znovu potvrdila. Bratrstvo prohledávalo Lunu srkz nasrkz, ale zdálo se, že celé desítky a desítky kacířských kultů byly vyhlazeny. Ty, které přežily, byly loveny Inkvizicí i prostými civilisty, kteří hledali pomstu. Vliv Temnoty tu byl nyní nejmenší za posledních pár desítek let.

Místní obyvatelé oslavovali a korporace si vzájemně gratulovaly za dobře odvedenou práci. Kartel byl nyní silnější a jeho prestiž stoupla. Nešlo ale přehlédnout, že materiální ztráty korporací byly velké. Celé flotily byly zruinované, pozemní armády zdecimované. Bude trvat dlouho, než se vše vrátí do pořádku. Naštěstí, Černá legie na tom byla mnohem hůř. Po bitvě se všechny její přeživší lodě začaly stahovat, pryč do vnější Sluneční soustavy. Gharchuk, Irchooza, Trontas, Marjhan a Ernak se vrátili ke svým nadřízeným Nefaritským vládcům a zodpovídali se za svůj neúspěch. I když na všech planetách měla Černá legie stále své državy, nemohla si dovolit další takhle velký útok. Popravdě řečeno, nemohla si dovolit žádný otevřený útok. Její Citadely byly však dobře opevněny, skrývají zbylé Legie, které si léčily své rány a sbíraly síly k obnovení svých operací.

Korporace tedy zatím věnovaly svůj čas a peníze na obnovení ozbrojených sil, které byly tolik oslabené všemi uplynulými Velkými bitvami. Bylo totiž zřejmé, že pokud by se Černá legie rozhodla k nějakému útoku již teď, nebo v nejbližší budoucnosti, korporace by už nemusely vydržet. Věštci Bratrstva se pokoušeli nahlédnout do budoucnosti, ale ta byla zatím příliš zamížená. Bylo to způsobeno příliš velkou silou, kterou Temnota v posledních letech získala. Než se vše uklidní a Světlo bude opět silnější, bude to nějakou dobu trvat.

A zatímco Luna hýřila aktivitou, na všech lidských planetách zavládlo období klidu a míru. Jak Kardinál předpokládal, Velké bitvy korporacím ukázaly, že snadnější je spolupracovat – a šance na dosažení společných zájmů lidstva jsou hned mnohem větší. Je sice otázkou času, kdy Kacíři Temnoty opět začnou pracovat naplno a vyvolají nové neshody a války, ale do té doby korporace snad udělají velký pokrok v dosud poněkud vratké mírové politice. Kartel i Bratrstvo také vynaložily mnoho zdrojů na posílení obrany Luny, aby se již nikdy nemohl opakovat tento masakr. Další peníze šly na posílení hlídkových stanic v Pásu asteroidů, jejichž úkolem je pátrat po flotilách Černé legie – a včas varovat vnitřní planety, pokud dojde k prolomení perimetru. Pokud byla Černá legie schopná za tak relativně krátkou dobu postavit tři mocné Temné pařáty, jistě v její moci bude i mnohem víc.

Velká bitva o Lunu trvala od 2. března do 16. června 1292 YC.

| Frakce | Nasazeno vojáků | KIA | MIA | Přeživší |
|---------------------|------------------|----------------|---------------|----------------|
| Bratrstvo | 210.000 | 102.000 | 4.230 | 103.770 |
| Kartel | 180.000 | 80.000 | 1.020 | 98.980 |
| Kapitol | 100.000 | 50.000 | 863 | 49.137 |
| Bauhaus | 90.000 | 40.000 | 952 | 49.048 |
| Mishima | 95.000 | 60.000 | 120 | 34.880 |
| Imperiál | 100.000 | 70.000 | 218 | 29.782 |
| Kybertronik | 70.000 | 30.000 | 220 | 39.780 |
| Lidstvo (celek) | 845.000 | 432.000 | 7.623 | 405.377 |
| Černá legie (celek) | 1.200.000 | 706.000 | 10.562 | 483.438 |